

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 645

15 DE FEBRER DEL 2009

PREU: 2 €

P O R R E R E S

Fa 20 anys que en Miquel Joan ven el cupó de la ONCE a la Vila de Porreres. 619 477 767

Fa 28 anys que en Bernat Mora regenta el Pub Es Farolet al carrer de l'Almoina, 56 de Porreres. Obri els horabaixes fins a la mala hora. 971 647 994

Crec que és un bon moment per a recordar el comentari d'Albert Einstein sobre les crisi

“No pretenguem que les coses canviïn, si sempre fem el mateix. La crisi és la millor benedicció que pot succeir-li a persones i països, perquè la crisi porta progressos. La creativitat neix de l'angoixa com el dia neix de la nit fosca. És en la crisi que neix la inventiva, els descobriments i les grans estratègies. Qui supera la crisi se supera a si mateix sense quedar “superat”. Qui atribueix a la crisi els seus fracassos i penúries violenta el seu propi talent i respecta més als problemes que a les solucions. La veritable crisi és la crisi de la incompetència. L'inconvenient de les persones i

els països és la mandra per a trobar les sortides i solucions. Sense crisis no hi ha desafiaments, sense desafiaments la vida és una rutina, una lenta agonia. Sense crisi no hi ha mèrits. És en la crisi on aflora el millor de cadascun, perquè sense crisi tot vent és carícia. Parlar de crisi és promoure-la, i callar en la crisi és exaltar el conformisme. En comptes d'això, treballem dur. Acabem d'una vegada amb l'única crisi amenaçadora, que és la tragèdia de no voler lluitar per superar-la.”

Albert Einstein

Na Marina és una de les dones més belles de Moscou. 23 anys, 170 d'altària. La podeu trobar a la web rasputin.ru

Прикрепленные анкеты:

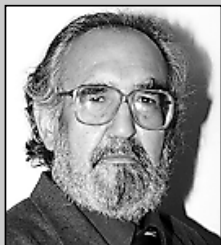
Марина

VIP salon. Огромный выбор девушек, апартаменты, выезд. Стрип...

Территориально: м.Сухаревская Возраст: 23

Рост: 170 Размер груди: 3 Телосложение: худенькое

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ de Sant Joan

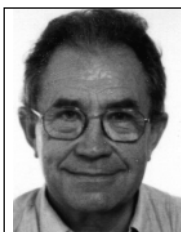
En el discurs inaugural de Barack Obama, em va frapar especialment la referència al seu pare: "Sóc fill d'un home a qui fa 60 anys no haurien servit a cap dels restaurants d'aquesta ciutat, i ara sóc davant vostre fent el jurament més sagrat."

Bé, en el nostre país, fa 40 anys proclamar simpatia per l'independentisme et portava directament a la presó. Podrem d'aquí a 20 o 30 anys ser testimonis de la presa de possessió del nou President dels Països Catalans? Jo pens que sí, que podem. Si als EUA ha estat possible fer aquesta evolució en una sola generació, al nostre país també és possible. Amb confiança, alegria i tossuderia -i el desig roent i insubornable per aconseguir-ho- podem.

La gent parla de crisi: És ver que hi ha crisi, una crisi que se veia venir. Els darrers anys anava en cadira de rodes a fer reportatges per les barriades de Ciutat, pels pobles de Mallorca, acompanyat d'argentins, i en veure tants d'edificis en construcció i edificis acabats ja els preguntava: Qui comprarà, i qui habitarà tantes cases noves? Se veia venir, se veia que era impossible que els immigrants poguessin comprar tots aquests pisos. I així ha estat. Ara, molts d'argentins han tornat a la seva terra. Immigrants d'altres nacions, les passen ben magres i cerquen feines mal pagades que mai els permetran comprar un pis. I el Govern Balear, encara val fer vivendes de protecció oficial! Au, vengà, i qui les habitarà?

La gent parla de crisi: la crisi va per sectors i per gent que mira el futur. Mirau, dimarts matí, l'ordinador on ten l'arxiu dels subscriptors no va voler partir. Afortunadament el dilluns horabaixa havia imprès les etiquetes per enviar l'Estel. El dimecres vaig dur l'ordinador al taller de Manacor on m'arreglen les avaries. El dijous els telefon i me diuen que no està arreglat, els divendres faig el mateix i me diuen que no l'han mirat, que tenen una feina, quan els dic que tenc presa, que he de facturar a primers de febrer, me diuen que tothom te pressa i que tenguí paciència. Be, se veu que aquesta empresa no en te de crisi i que el negoci els va vent en popa.

Una altre empresa que no en te de crisi, és Correus d'Espanya. Aquesta empresa que era estatal, el PP quan comandava la va vendre i la varen comprar els mateixos del PP que ara en són els amos. Ara per enviar un diari, si no arriba als cent grams cobren 32 cèntims, i si passa dels cent grams en cobren 42 de cèntims. Vos pensau que en tindràn de crisi? Aniran ben bons els de Correus.

ALEXANDRE PINEDA

Recordo perfectament la filosofia que destil·lava el llibre d'Erich From: "La por a la llibertat". Sabeu que sóc agosarat, vull complementar-ho. Amb aquestes tres frases, iniciadores de l'article: "la felicitat de l'esclau", "la felicitat de l'irredempt", "la felicitat del lliure". Irredempt: no alliberat, esclau amb consciència de ser-ho i treballant per destruir els jous, ho sigui n'amplo el significat fins portar-lo en el camp dels que lluiten per la llibertat, de qui vol trencar les baules de les submissions. No llibertats que lloguen a porcions en el seu entabanador profit, la teranyina ideològica de l'estat dominant és tant extensa, i en tots els estaments, arriba arreu, en els esdeveniments socials, hi han anat escalant fins a les escoles, universitats, fins a provocar l'adoració de les més altes jerarquies, encara que regnin amb les alforges buides, sense bagatge.

Un fet on involucrem a l'estat per la seva mala fe, és l'oblit i tergiversació constant, per això obvia un principi ètic: L'acceptació imprescindible de la llibertat del proïsme, com a base per construir una societat democràtica, malgrat aquesta idea simple, -veiem amb tristos resultats- la legislació que s'ha imposat a través de les urnes, però il·legítima tanmateix. El sistema té molts recursos per inclinar les voluntats populars, i la ingenuïtat de la plebs, la militància acrítica, que no estudia, ni llegeix les propostes de lleis que els condicionarà profundament, ben a l'inrevés del que proclama, que s'erigeix com adalid de la democràcia. Paradigma d'aquesta situació social és el pes sobre la impossibilitat de viure en llibertat, del poble català, on ens ha situat la Constitució espanyola, fins a un atzucac, on ha creat societats paral·leles catalana i castellana, donant a aquesta darrera la prioritat de viure a sobre de la mallorquina, valenciana, catalana.

Les batalles polítiques portades amb tècniques purament publicitàries, usen estadístiques i enquestes per arregar-se un fals dret de mantenir a la societat catalana disgregada. Amb aquest propòsit en els seus estudis per guanyar i mantenir poder, a Catalunya, el pscPSOE, en els seus treballs interiors usen la dicotomia espanyols,

catalans, castellanoparlants amb catalanoparlants i mantenen la condició d'immigrants als espanyols vinguts els 1950-60, aquestes fórmules de dues societats paral·leles que mai es troben i que la primera no es vol identificar amb la terra que els acull, resulta ser una estratègia de poder, amb tot el que això els comporta als partits de gestionar grans pressupost públics i de guanys econòmics personals. No cal aprofundir massa per fer-ne una lectura acurada i concisa d'aquest cinisme aclaparador, que els porta a desitjar i necessitar que el poble parli castellà perquè aquest els són els seus vots fidels, veuen competència en aquest camp als que voten PP, i C,s, perquè estan en el mateix camp, perquè la motivació del vot no és la ideològica, sinó la classificació de parlants de castellà o de català, mai és treballa la integració democràtica.

Tot això porta a la societat a una confrontació estúpida, senzillament la seva política és delictuosa i hauríem de tenir manera de denunciar-la fins a incriminar-los. Tanmateix no costa veure que aquesta no és pas una política d'esquerres, ni demòcrata. Si s'uneix amb els propòsits ancestrals espanyols de la violenta extrema dreta, que és la fundadora del regne espanyol. Van sumant fidelitats de vot a base de subvencions com han fet al Principat amb les cases regionals, i ara ho fan amb els nous immigrants, sigui musulmà, sud-americà, o africà, aquesta és l'estratègia: aporta noranta militants de la teva ètnia al partit pscPSOE, i t'alliberarem, no tindràs problemes econòmics. Continuen usant diner públic que deuen treure ¿de les Diputacions potser?, tot un criminal caciquisme.

S'arriba a la felicitat del subjugat, a base de droga on es liquen les capacitats mentals i s'adora al segrestador, la síndrome d'Estocolm és l'encaterinada dependència a l'amo, la pertinença obligada davall uns discursos i estaments colonialistes ens hi porten, i ja fa una pila de generacions, és força natural que ens afecti. A les víctimes se'ls líquidifiquen les neurones, perden les beines de mielina que greixen les neurones multiplicant la capacitat cognitiva, i també la dopamina, ambdós imprescindibles neurotransmissors per

mantenir unes capacitats idònies, ens rovellem pel fet de seguir actes de fanatisme de tota mena, i creure'ns les imposicions geopolítiques. Ara l'estat, el sistema imperant ha passat del nacionalcatolicisme, -encara vigent- però que té menys adeptes, al nacionaldeportivisme que arreplega milions d'adeptes, usant les icones esportives, o creant frases purament racistes, com aquella que van divulgar profusament de "a por ellos".

Tot un allau de tècniques propagandístiques per mantenir el discerniment de la societat dins d'uns límits de control d'opinió i d'informació sectària, desviada. El pa i circ d'antany actualitzat, amb consum desaforat de l'espectacle esportiu. Ben cert doncs, que dins d'un context de mesellisme, esclavitzats per la política de l'estat, hom si trobi més o manco bé, si s'ha aconseguit una posició de vida mitjanament còmode. Es pot ser feliç sense fer-se mai cap pregunta. Si s'adopta un pensament i actituds de **SANAREBEL·LIA**, per lluitar contra les injustícies que ens porten a una manca de llibertats individuals i col·lectives estem en la situació d'irredempts que cerquem els camins de la llibertat.

Si mai deixem de lluitar per la llibertat, quan aquesta no està fracccionada, es produeix un tot enriquidor per a la nostra societat, per tant també personal, en un constant lliurament a la concòrdia individual i col·lectiva, a una autodeterminació efectiva dels valors de la cultura que ha generat la rica història de l'antic Regne de Mallorca, Regne de València i Principat de Catalunya, que en l'actualitat projectem dins d'un marc concret on estem en camí de desplegar un projecte comú inserit dins d'un concert de nacions emancipades, auto governades, alliberades de les subjeccions d'uns estats formats a sang i foc, llavors és quan la felicitat del lliure recull tota la grandesa humanística, que es pot donar en els avatars progressistes del planeta, amb perspectives globals, per tant no hauré fet res més que fer créixer totes les capacitats humanes de que som portadors, haurem recorregut els senders de la adulterada felicitat de l'esclau, als plaents albirats de la plenitud, fins a la de veritat, la felicitat del lliure.

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

PERE FELIP I BUADES

Cal aturar aquesta sagnia d'una vegada

El vicepresident Solbes ha anunciat que l'economia espanyola encara estarà en recessió tot l'any 2009, que se perdran 9 vegades més llocs de feina que l'any 2008, que l'atur arribarà al 16,5%, que la inversió empresarial que ara ja està pen terra, baixarà el 9'3%.

El comissari europeu Almuina ha afegit: la caiguda del PIB l'any 2009 no serà de l'1,6% com preveia en Solbes, sinó del 2%, i l'atur assolirà el 18,7%.

Segons les notícies: "N'Almuina ha reconegut que la crisi està ferint l'economia europea més fort d'allò previst". Parlen com si fossin l'home del temps descrivint catàstrofes naturals. Però aquest enfonsament és resultat d'una política, decidida per la Comissió Europea i aplicada per Solbes, que l'ha imposada en el Govern i des del Govern.

Des de fa 10 mesos, el Govern anuncia sense aturar mesures "contra la crisi". El resultat és que ara ens enfonsam molt més, i en Solbes proposa més mesures

en la mateixa línia.

Les famílies de més de tres milions d'aturats no poden suportar més temps aquesta situació. La població no pot acceptar que se continuï per aquest camí. Vegem.

És un desastre programat.

Fa 7 o 8 anys, per a sortir de la crisi internacional de l'"economia d'internet", les institucions del capital nord-americà, i darrera elles el Banc Central Europeu i la Comissió Europea, decidiren recórrer encara més a l'especulació. Lliuraren tots els països a l'especulació sens fre. I quan aquest muntatge se'n va anar en orris, aquestes institucions decidiren que tots els governs havien d'instrumentalitzar plans de rescat dels banquers. 250.000 milions oferí el Govern espanyol amb caràcter d'urgència als banquers (sense contar ajudes d'altres tipus, sols en doblers i avals constants i sonants) més de 100.000 ja han estat lliurats.

Suposadament, aquests doblers havien d'afavorir que els bancs prestassin. En realitat, aquests doblers se lliuraven als bancs sense condicions, i sols serveixen per pagar dividends, paguen sobresous, acomiadin i

neguin crèdits a particulars i empreses, encara que siguin solvents. Són uns doblers que sols serveix per alimentar als especuladors i rescabalar-los de les seves pèrdues en borsa. Aquests 250.000 milions els està pagant tota la població treballadora, i l'economia del país.

El resultat d'aquesta sagnia és que ens estam enfonsant a un pou sense fons. I encara el vicepresident del Govern diu que "s'ha quedat sense marge" per atendre a les necessitats i exigències dels qui han elegit al Govern. I sols te marge pels banquers.

És la llei de Brussel·les. La Comissió i el Banc europeus han suspès de fet els topalls de deute i dèficit del tractat de Maastricht a fi que els governs ajudin sense límit als especuladors. Però exigeixen austeritat quan se tracta de sostenir la despesa social productiva.

Prou! El govern ha de nacionalitzar la banca a fi de crear llocs de feina, per desenvolupar serveis públics, per executar un pla d'emergència a favor de la majoria treballadora.

Els 250.000 milions han de ser per desenvolupar el consum, la producció, la protecció social

i els serveis públics.

Cal aturar aquesta sagnia d'una vegada! Amb la mateixa cara de ciment amb que fa futurologia creativa per a justificar retalls de pensions, el vicepresident Solbes "preveu" que la recessió tocarà fons a mitjans d'any, i a partir de llavors les mesures del Govern, que fins ara han servit per enfonsar-nos. Començaran a provocar una millora progressiva, una recuperació. També el comissari Almuina "preveu", "que en el primer trimestre tocarem sòl".

Cap fet avala aquests prediccions. Seran falses com totes les anteriors. Simples magarrufes a fi que la població no se revolti contra el recolzament als banquers.

La bolla de cristall també permet a Solbes augurar que no arribarà a haver-hi quatre milions d'aturats. Pel camí que anam, n'hi pot haver cinc. Ell no s'empeguerà, perquè serveix a Brussel·les i "als mercats" i sols està en el Govern per a garantir que es compleixin les exigències de les multinacionals. Però el govern del PSOE, els diputats que sostenen aquesta govern, no han estat elegits a fi que lliurin el país als especuladors

a costa de la ruïna de les famílies obreres, de la majoria treballadora, de l'atur massiu, del desplomament del poder adquisitiu i dels serveis públics. Tenen l'obligació d'aturar aquesta piconadora. En Zapatero s'ha compromès mil vegades a que no paguin la crisi els treballadors. Que ho fassi d'una vegada! Els treballadors de tot el país exigeixen que canviï de política abans que hi hagi més atur, més misèria i més desesperació.

Aquest govern se sustenta amb el recolzament de les organitzacions que foren construïdes pels treballadors per defensar-se de l'explotació. Davant de tot, UGT, CCOO i el PSOE. L'experiència de deu mesos de mesures "anticrisi" fetes a la mesura dels bancs i les constructors mostra que **es impossible satisfer les exigències del capital, en bancarrota, sense atacar a les basses mateixes d'existència de la classe obrera i dels pobles.** És la mateixa experiència dels Estats Units, on el pla de reactivació propugnat pels assessors de n'Obama implica acomiadar massivament en l'automòbil...

En resum, cal exigir una canvi de 180 graus en la política del Govern.

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*.

Sense risc no hi ha llibertat

Assolir nous confins requereix travessar aquella línia que ens fa vulnerables. També requereix ser persistents. En canvi, anar pel món sense arriscar a fi i efecte de no ofendre coarta l'espontaneïtat. Qui tem molestar, no emprèn iniciatives. I sense projectes, la vida discorre en la grisor. Benjamin Franklin, físic nord-americà, opinava que «aquells que poden renunciar a la seva llibertat essencial per obtenir una petita seguretat temporal no mereixen ni llibertat ni seguretat» (*Heraldo de Aragón*, 16-8-08). Per contra,

navegar en mars desconeguts és el que ens permet créixer i avançar. Francesc Torralba sosté que «els qui s'alliberen del jou de la seguretat i cerquen decididament una vida que tinguin sentit, que mereixi ser viscuda, són exemplars». Altrament, la seguretat es converteix «en una presó». I és que les pitjors cadenes són les interiors, aquelles que impedeixen que ens mobilitzem.

Apropòsit del Maig del 68, Jean-Paul Sartre va dir dels revolucionaris parisencs: «hi ha alguna cosa que ha sorgit de vosaltres que trastorna, que renega de tot allò que ha fet de la nostra societat el que és. Es tracta del que anomenaria l'expansió del camp possible. No hi renunciieu» (*Presència*, 23-5-08). Renunciar a la nostra identitat lingüística tampoc ens ho perdonaríem mai, per més

que el govern d'Aragó continuï sense prendre cap mesura per adoptar un marc jurídic específic de protecció i promoció del català a la Franja de Ponent, malgrat que Consell d'Europa així ho exigeix. De què serveix, aleshores, que Espanya hagi ratificat la Carta Europea de les Llengües (minoritzades) si després l'incompleix? A tot estirar, les institucions aragoneses es limiten a fer gestos simbòlics, a apropiat-se de la narrativa dels drets lingüístics, però sense voluntat d'actuar. Amb tot, un futur en català és possible. Per aconseguir-ho, Mohamas Gandhi deia que «primer t'ignoren; més tard se'n riuen; en acabat et combaten; i llavors... guanyes!».

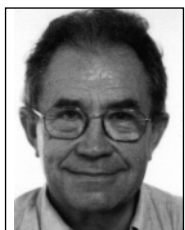
Allò que des d'ara comptarà serà el que farem arran del que ens han fet i ens continuen fent. Perquè no fer res,

negar els problemes, deixar passar el temps... és esborrar-nos, fugir, trair-nos. En aquesta línia, el periodista Ryszard Kapuscinski ens alerta que per no morir n'hi ha que se suïciden. I és que el desig sense acció esdevé una ficció. Rabindranath Tagore recalca que «No pots travessar el mar simplement mirant-ne l'aigua».

Per aquest motiu, l'Institut d'Estudis del Baix Cinca convoca el matí de dissabte 28-2-09 a Fraga, sota el títol *Removent consciències*, una jornada sobre la transgressió cívica amb ponències de Francesc Torralba, filòsof; Sebastià Alzamora, gestor cultural; i un servidor. *Ètica i transgressió, Llengua, dignitat i transgressió i Resiliència i transgressió* són respectivament les temàtiques de les ponències. També és prevista

una xerrada amb Àngel Colom, exdirigent de la Crida a la Solidaritat, sobre *L'activisme transgressor en el segle XXI*.

No vam quedar fa 60 anys, amb motiu de la Declaració Universal dels Drets Humans, que tots naixem iguals i lliures en dignitat i drets? Els drets no prescriuen. Ni tant sols el de l'article 2, que instaura el «dret a la resistència contra l'opressió». L'advocat Sebastià Salellas subratllava que és retòric afirmar que tothom té drets mentre no ens ho creguem i ho demostrarem exercint-los: «No els exercim perquè no tenim consciència que són nostres» (*Presència*, 13-6-08). Així doncs, és necessari fer-nos valer des de la tendresa, l'assertivitat, la creativitat. I és que treballar per la nostra llengua i cultura fa sentir bé, extraordinàriament bé.

ALEXANDRE PINEDA

Desgavells integrats i deïficats, desordre provocat en benefici de l'estatu quo. No hi ha llengua al món, és una evidència no hi ha cap cultura sense Estat que tingui la varietat, la creativitat i la potència que té la cultura catalana. Cap ni una. Hi ha talent i creativitat. Aquestes paraules les agafo d'un parlament de Patricia Gabancho, l'escriptora catalana de procedència i nascuda a l'Argentina. Malgrat aquestes evidències la cultura i la llengua catalanes estan en l'atzucac de no tenir poder decisor, la autonomia només és una martingala, veiem-ho: Un desgavell integrat al sistema espanyol i deïficat, es dona, no pas gratuïtament al País Valencià, qualsevol cosa us diran d'ella de la realitat de la societat valenciana excepte, del component català dels conquistadors, és la deïficació de l'estupidesa humana. Aquesta realitat es consolida al regne espanyol. Deixeu-me emular a Albert Einstein: L'univers és infinit, l'estupidesa de l'home també, i no estic segur de la primera asseveració

La força de l'extremisme dretà al País Valencià es presenta amb la cara del PP, perquè aquest governa amb comoditat, però no s'atura aquí hi ha més gent disposada a diluir el valencianisme, al cap i a la fi aquesta identitat valenciana es proclama com és just, per avançar en el conflicte Catalunya Espanya,

a favor de la primera, per això ells són el centre neuràlgic de l'espanyolisme més ferotge, precisament perquè estan en una perifèria, saben i encobreixen als més radicals que els fan la feina bruta, tenen la seva ajuda, molts grups al seu costat extrem, d'aquí els 600 atacs neofeixistes que han tingut totes les associacions culturals i polítiques, en els darrers vint-i-cinc anys amb total impunitat. No sembla pas que la força del PSOE, ajudi ni gaire ni gens ha superar aquests fets. Desviant-me cap a la corrupció el PP té disset imputats al País Valencià, el president de la Diputació de Castelló Carlos Fabra, exerceix d'amo i senyor i les estafes que fa, ni l'hi fa moure una pestanya, tot un reguitzell de jutges han vist les seves causes, però se les han tret de sobre; el PSOE, en té vuit de corruptes declarats. No capolen només la cultura, també ho fan amb l'economia i el territori.

Espanya actua com el que és, una força militar dins de tots els països de parla catalana, va entrar-hi expugnant, va prendre amb la força de les armes, totes les fortaleeses, castells, ciutats, una a una fins fer-se els amos de tota la nació. Els militars llecs en cultura, tenen un art sumament pragmàtic i explotat per a les seves conquestes en aquelles èpoques pretèrites de la submissió de la nostra nació, és l'art poliorcètic, pertanyent al setge i expugnació de ciutats i fortificacions, aquesta era i és la seva força la brutalitat dels assalts, tenen el terrorisme patentat. Quan érem els catalans lliures, ja a llavors, a mitjans del segle XVII, Castella, ens portava l'enemic a casa, amb les seves

tropes ocupants, més de quaranta mil homes, a través de viure a la força dins les cases, cisant o sigui robant, prenent menjar i violant a les dones. El darrer dels Habsburgs en Felip IV, amb el seu home de confiança, com a capdavanter de totes les agressions, atemptats, el comte duc d'Olivares, aquest va obligar a més de donar menjar i llit als soldats, els municipis van ser obligats a pagar-los un ral diari, tot plegat ho fan amb diferents mètodes al dia d'avui, és un fet quotidià a través de mil paranys i estratagemes, el malestar a la pagesia es va anar estenent fins a provocar l'aixecament dels catalans en la victoriosa guerra dels Segadors.

Els pagesos no podien afrontar les demandes dels soldats a causa de les males col·lites, fet que provocava violents robatoris i represàlies. Via fora! i Mori el mal govern!, foren crits creats en aquella revolta contra les tropes castellanes. Ara es poden reproduir les consignes de Via Fora! i el, Mori el mal govern! si contemplem les actuacions del govern espanyol i el català de la Generalitat, aquest sense poders reals, i segrestats els llocs d'aquesta cinquena diputació -no és res més- per homes al servei de l'estat-nació espanyol. Beneficis només els que s'han atorgat els polítics, sense més beneficis que els propis. Centrem-nos amb l'Estatut, que no passa d'estatutet, que ens fa perdre el temps de manera perseverant i inútil. L'estatut tant nul ell, pobret, no és res més que una llei orgànica de l'Estat. La consigna que propugno és l'oblit d'aquesta línia que ens porta tants anys perdent

el temps, perdent força i obstaculitzant als homes amb perspectives clares cap a l'únic horitzó que es pot plantejar tot poble madur. L'únic camí que ens val és la d'aquell crit del l'autonomia que ens cal és la de Portugal! ho sigui la independència del regne espanyol. L'encaix dolç, assossegat mai n'és, sempre és violent ens furten els diners, continua sent la seva política l'abridada rudesia del militarisme. Tots els comparses dels diversos partits polítics, cap d'ells ens solucionaran res, en trenta anys ens han deixat el poble més anestesià que mai, ells ja s'han enriquit, s'han solucionat la jubilació en detriment de la ciutadania.

Tanmateix ens toca trencar amb tots aquests desgavells integrats i deïficats pel nacionalisme espanyol, ens hi juguem no solament la identitat, sinó també la pervivència, el mínim confort que ens guanyem en el dia a dia, Madrid ens roba, s'ha d'acabar. Hem de denunciar-ho a tots els nostres compatriotes, un a un, aconseguirem millors resultats que anar als jutjats que són monopoli d'Espanya. Les petites i mitjanes empreses catalanes, han de mirar enfora, ja hi ha vocació internacional, sense fer soroll, han d'ésser el coixí més sòlid que faci prosperar Catalunya, dins de la crisi econòmica que advé i perviurà. Esperonar als joves emprenedors és el que cal, deixar de mirar cap a dins de la península que sempre ens han robat la cartera. Parangonant als Països Catalans, som el País dels Espoliats, capital Palma. La presa de pèl és descomunal en el pla d'inversions de l'estat per al Principat el problema can-

dent a diari dels trens de Rodalies, amb la quantia pressupostària destinada a aquest desordre programat, marcada per l'any 2009, mancaran 83 anys per solucionar-ho, clarament vergonyós, no compleixen ni la seva pròpia legalitat, el regne espanyol és clarament un estafador envers al Principat de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears.

Anotem i tenim en l'horitzó la il·lustració del futur. Els jacobins tenien l'estat com a finalitat en si mateix, en un escarri i brutal esperit de dominació; nosaltres el tenim com a camí, com a tots els senders a transitar cap a la llibertat, el benestar social adequat per el nivell aconseguit en els pobles avançats. Cada individu atès des del moment de néixer pas a pas durant tot el seu cicle vital ben agombolats per una societat unida, la societat del respecte, d'un alt cim cultural, assolit en el dia a dia de l'ensenyat, del treball humanitari, productiu, creatiu, viure amb total convivència entre grups superant totes les fòbies pròpies de civilitzacions obsoletes. El nostre estat és l'estat de l'amor pragmàtic, no són dolces reïnes, bàlsams per il·lustrar la pell; està basat en l'empirisme històric que ens ha portat a dissenyar una societat amb un estructurat igualitari, partint tot des de la nació autèntica, la qual el seu buc és: una història brillant, encara que fortament combatuda, falsejada, deformada, i atacada amb contínues guerres per els veïns enemics i ocupants. Som aquí als mons catalans, amb una cultura i un idioma universalitzat des de fa més de mil anys.

La llengua com a element integrador

Molt bona, francament, la iniciativa de la regidoria d'Immigració de Sant Cugat d'afavorir la integració dels nouvinguts bolivians a la nostra cultura mitjançant uns cursos de llengua catalana. Concretament, són una vintena les persones que se'n beneficiaran fins al proper mes de juny. Quan se'ls pregunta la raó per la qual s'han matriculat, la majoria responen que ho fan per raons de feina o per integrar-se més. Són raons lògiques, certament.

La anomalia, en tot cas, és la pregunta en si mateixa. Vull dir que la pregunta ja demostra no sols la anormalitat de Catalunya com a país, sinó també l'amenaça que pesa sobre la llengua catalana. La prova és que aquesta pregunta no es fa mai, en clau espanyola, francesa o alemanya, als immigrants que viuen en aquests països. Aprendre espanyol, a Espanya, concretament, no és una opció, és una necessitat. I com que ho és, l'apre-

nentatge de l'espanyol és immediat. A Catalunya, en canvi, el català només és una opció, ja que no hi ha cap necessitat d'aprendre'l. I en un país

Curs de llengua catalana

on no cal saber-ne la llengua per viure-hi, s'ha de tenir molt bona voluntat per aprendre-la. De fet, em pregunto quants de nosaltres faríem aquest esforç en un país on els mateixos parlants fossin els primers a transmetre'ns la idea que aital despesa d'energia no té cap sentit. Doncs això és el que comuniquem als nouvinguts cada cop que els parlem en espanyol. Per sort, ens queda l'escola. Gràcies a la necessitat dels pares d'ajudar els seus fills en

els treballs escolars, molta gent de fora aprèn català. Per això hi ha qui vol que l'escolarització es pugui fer també en espanyol, per tallar aquesta necessitat i convertir el català en una llengua merament ornamental. Volen evitar el que em deia fa poc una dona siriana: "Aprèn català per guanyar-me el respecte de la meua filla".

Víctor Alexandre
Diari de Sant Cugat

BERNAT JOAN I MARÍ

Llibertat d'expressió, ètica i democràcia

Els senyals del temps, com a mínim, haurien de preocupar-nos. Record una de les meues primeres experiències (força pedagògiques, ara que es fa servir tant aquest terme) en arribar a la universitat: va consistir a participar a diverses manifestacions a favor de la llibertat d'expressió. Resulta que un grup de teatre anomenat Els Joglars havia posat en escena una peça teatral que es deia *La torna*, en la qual, prenent com a motiu l'execució de l'apàtrida Heinz Chez –col·lega de militància de Salvador Puig-Antich–, es carregaven una mica les tintes contra l'exèrcit. Arrel d'aquesta posada en escena, diversos membres dels Joglars havien estat detinguts, i els estudiants ens esgargamellàvem perquè fossin posats en llibertat. Reivindicàvem un principi de la democràcia: llibertat d'expressió! D'aquí, les primeres corregudes davant els

“grisos” d'aleshores, les primeres assemblees, les primeres vagues...

Amb una mínima formació política (molt mínima, tot sigui dit de passada), ja veia claríssim que no es pot coartar la llibertat d'expressió i que aquesta constitueix un dels pilars de la democràcia. La censura, per tant, és dolenta per a la democràcia, va directament contra el cor dels principis democràtics. Tant dolenta com la censura, o pitjor encara, és l'autocensura. Quan algú no s'atreveix a expressar en públic la pròpia opinió, siga perquè pensi que en rebrà un prejudici directe, siga perquè pensi que l'exclourà de la possibilitat d'accedir a uns determinats beneficis, som en el mal camí. I anar contra el diàleg també resulta d'allò més improcedent.

Personalment, crec que els conflictes s'acaben de manera dialogada i partint del principi fonamental que tant l'enemic

com un mateix han de trobar un espai per viure, per poder funcionar i desenvolupar-se. Aquest és el punt de vista que he defensat, per exemple, en el cas del conflicte entre Israel i Palestina. Crec que la solució passa pel diàleg, no per les armes. I que la solució només serà possible a partir de l'acceptació per cadascuna de les parts que l'altra té dret a existir, a viure en pau, a desenvolupar-se en llibertat. No crec que l'eliminació del contrari –sigui quin sigui el contrari– constitueixi la via per arribar a cap solució pacífica d'un conflicte. Per dir això, alguns em consideren sionista, i fins i tot alguns poden arribar a pensar que m'és igual que morin civils palestins sota la metralla del Tshahal. Per escriure coses no gaire diferents de les que estic escrivint ara mateix, persones que em semblen dignes de tot respecte (i si no m'ho semblassin, seria igual, tendrien el mateix dret a expressar-se lliurement)

han estat amenaçades per gent anònima que els negava el dret a expressar-se. D'altres han estat difamades com persones a sou d'Israel, dels seus serveis secrets, del sionisme mundial. Només hi ha faltat la “conjura judeomasónica” per acabar-ho d'arrodonir. Però estic convençut que sempre hi era, al subtext, al que la gramàtica generativa i transformacional en diu estructura profunda. Avui el franquisme sociològic es manifesta sota uns nous paràmetres...

Si només es pot opinar a favor d'un bàndol en conflicte i en contra de l'altre, i si ni tan sols es pot apel·lar al diàleg entre iguals, entram en una espiral en què la llibertat d'expressió deixa de tenir significat. Certament, la llibertat d'expressió no constitueix cap valor positiu per a les persones que tenen un pensament dogmàtic. El pensament totalitari, que tan bé descrivia la sociòloga hongaresa Hanna Arendt, és enemic acè-

rrim de la llibertat d'expressió. I de la llibertat de consciència. S'ha de dir i opinar allò que marca el catecisme. I tota la resta, automàticament, resulta proscriu, perquè se la considera perniciosa per a la societat.

Començar a besllumar clarament per on li vendran els perills, al nostre sistema democràtic. I per on poden treure l'orella conflictes que s'han manifestat profusament al llarg de la nostra història. De no poder parlar lliurement a no poder-hi actuar només hi va mitja passa. De l'autocensura a la censura contra els mínimament lliures. De censurar algú pots passar a posar-lo a la presó, i de posar-lo a la presó pots passar a afusellar-lo o a fer-lo desaparèixer. Em preocupa molt que no s'alci la bandera de l'ètica i de la llibertat d'expressió, i que hi torni a haver tanta gent que cregui tan poc en la democràcia.

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor d'*El despertar dels Països Catalans*

Abans no va assolir la presidència d'Estats Units, Abraham Lincoln fou derrotat en 7 conteses electorals. L'enorme oposició que despertava en el sud arran de la seva ideologia abolicionista en cap moment el va fer canviar de parer. Tampoc el va afectar excessivament que tant el New York Herald com pamflets de l'època el titllessin de dèspota, perjur, lladre, bufó, tirà... i fessin córrer que contemplant els cadàvers d'una de les batalles de la guerra de secessió hagués demanat a un oficial que entonés una cançó alegre. Lincoln no es va molestar a desmentir res. Tan sols

va manifestar: «Si no he deixat clar amb la meua actuació que això només pot ser una mentida, potser és que l'opinió que tinc sobre la meua persona sigui equivocada» (*Público*, 26-8-08). Veient com els sudistes es desmoralitzaven amb l'entrada dels federals a Atlanta, tot d'una els del nord s'adonaren que la conflagració es podia guanyar. I així va anar: Lincoln va guanyar la guerra, va consolidar la presidència i els afroamericans van deixar de ser esclaus.

L'indiscutible prestigi del president Lincoln es forja a partir de la seva integritat i tossuderia per obtenir fites justes. En aquest sentit, George Washington, José Martí, Francesc Macià, Gandhi, Luther King, Mandela... també van creure que podien fer una contribució social important. I

aquest compromís exemplar amb el seu temps els va convertir en referents històrics. Per això és molt suggeridor conèixer de prop el perfil de personalitats d'aquesta talla humana. El filòsof Francesc Torralba diu que per entendre la biografia d'alguns personatges rellevants, cal aprofundir en la seva força motriu, en el secret que els va conduir a fer el que van fer, en allò que va atorgar sentit a les seves vides: «El que enriqueix l'ésser de la persona són els valors ètics, les conviccions que l'empenyen a treballar, les creences que l'alliberen de totes les formes de vassallatges (...) No ens ha de fer recança imitar el bo i millor dels altres».

Tant Lincoln com la majoria de promotors de canvis socialment positius no s'han arronsat davant de les dificul-

tats. Ans al contrari, sovint s'han picat els dits perquè els primers intents no han sortit com preveïen. I és que quan la causa s'ho val, el mèrit és tornar-ho a intentar amb idees renovades. Per Raimon Panikkar, un altre filòsof, insistir és estar viu, és força, és el símbol de la primavera: «La naturalesa ens demostra aquesta resurrecció, plena, bella, total». Així doncs, no ens ha de saber greu insistir, perquè és sinònim de vida nova, de superació del pessimisme, d'embranchada, de resiliència... El que va ser l'home més ric del món, John D. Rockefeller, afirmava que havia assolit una carrera tan esplèndida gràcies a la persistència. I és que de cada 10 intents en matèria financera només n'encertava 3. Afegia, però, que els 7 errors mai havien estat un condicio-

nant de pes per defallir.

Tampoc el govern quebequès defalleix en l'intent per fer del Quebec un territori independent. En aquesta línia, cada quinze anys convoca un referèndum per fer-ho possible. I el 1995, que fou el darrer, va estar a punt d'aconseguir-ho.

La proclamació d'una República Catalana probablement també dependrà en bona part de la persistència. Però el procés d'alliberament s'accelerarà quan tot d'una descobrim que ser independents és perfectament possible i d'allò més convenient. De cara a anar agafant gana, l'escriptor Herman Hesse apuntava que «el coratge fortifica, la tossuderia diverteix i la paciència dóna tranquil·litat» (*Presència*, 17-8-08).

Amablement persistents

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Contracultura i subversió en els setanta i vuitanta.

La narrativa experimental catalana i la lluita antifeixista (II)

No podia entendre, en plena lluita per la llibertat, l'existència de l'escriptor fora del combat per una societat més justa i solidària, en lluita per l'alliberament nacional i de classe, revoltat contra els dictats del mandarínat cultural

Aquests dies, cercant entre la paperassa antiga dels meus arxius, els he tornat a trobar i llegit talment com un arqueòleg llig els estris que treu del fons de l'arena del desert o de la fondària de la cova més amagada d'una serralada. Hi trob els llunyans ecos d'antiquíssimes lectures de Walter Benjamin, Alfonso Sastre, Albert Camus, Cesare Pavese, Henry James, Melville... I, de sobte, com aquell que descobreix una joia amagada i, amorosit, la treu a la llum del dia, ensopeg amb la memòria dels dies que descobria el surrealisme en aquelles difícils lectures, difícils perquè no sempre podíem trobar els llibres més importants, els bàsics de cada autor estudiat. Parl d'André Breton, Aragon, Eluard, Tristan Tzara, Artaud...

Quan vaig llegir per primera vegada Joan Salvat Papasseit, els primers escrits de J.V. Foix, Joan Oliver, Joan Puig i Ferrer? No ho sé amb certitud. Potser a mitjans dels anys seixanta. Molt abans de col·laborar a les pàgines de cultura de *Diario de Mallorca* i *Última Hora*. Llunyanes incursions en el modernisme per a copsar les diferències antagòniques amb els noucentistes. Enlluernar-me amb les inicials lectures de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Joan Brossa, Agustí Bartra i Salvador Espriu. En efecte, als vint anys, i molt abans!, ja estava interessat en el marxisme i havia llegit tot el que havia caigut a les meves mans de l'obra i els estudis damunt Gramsci. Però també m'interessaven el Sartre i la Simone de Beauvoir dels anys cinquanta a setanta. L'existencialisme francès!

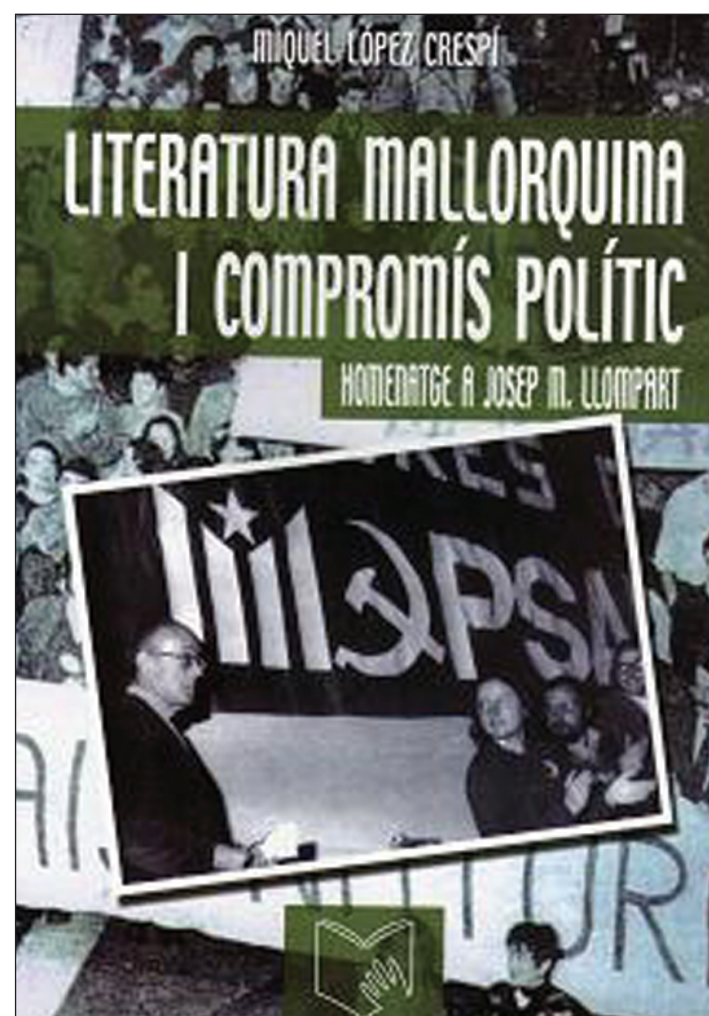
Sense tota aquesta acumulació d'influències —socialisme utòpic, clàssics del marxisme i del moviment llibertari—, sense la feina de les avantguardes de començaments de segle... hauria estat possible el Maig del 68, el sorg-

iment de tants moviments culturals subversius, la contracultura dels seixanta i setanta? Repassant els articles de Paco Monge, els escrits sobre cultura i art que jo havia publicat a *Diario de Mallorca* i *Última Hora* puc recordar les dèries literàries i polítiques que ens dominaven fa quaranta anys. La meua obsessió era, com de costum, el necessari compromís de l'intel·lectual amb la societat, l'experimentació literària en la recerca de formes més adients amb l'època i la sensibilitat del temps que ens havia tocat viure. No podia entendre, en plena lluita per la llibertat, l'existència de l'escriptor fora del combat per una societat més justa i solidària, en lluita per l'alliberament nacional i de classe, revoltat contra els dictats del mandarínat cultural. Són els anys en què escric les primeres obres de teatre experimental: *Autòpsia a la matinada*, Premi de Teatre Ciutat de Palma 1974, *Ara, a qui toca?*, Premi de Teatre Carles Arniches d'Alacant l'any 1972, *Les Germanies*, Premi Especial Born de Teatre 1975 a Ciutadella i els esborranys del que més endavant seran *Atzucac* i *Homenatge a Rosselló-Pòrcel* que obtingué el Premi de Teatre de la Diputació d'Alacant el 1984... És el temps en què vaig enllestint la majoria de narracions que conformaran els llibres *Apreu fet*, Premi de Narrativa Llorenç Riber 1972 i *La guerra just acaba de començar*, Premi Ciutat de Manacor 1973. Aquests dos darrers llibres serien publicats a l'Editorial Turmeda. També serà l'època en què aniran congriant-se els elements que serviran per anar bastint molts dels reculls de narrativa que aniran sortint durant els anys vuitanta i noranta. Especialment *Diari de la darrera resistència* (1987), *Necrològiques*, Premi Ciutat de València de Narrativa 1988, *Paisatges de sorra*, Premi Joanot Martorell de Narrativa del País Valencià el 1986 i *Notícies d'enlloc*, Premi de les Lletres el 1987. Sense oblidar molts contes experimentals del llibre de narrativa juvenil *Històries per a no anar mai a l'escola* (Barcelona, Editorial Laia, 1984).

Es tractava de bastir obres

“obertes”, col·lectives, útils, talment el teatre de la guerrilla o el que feien grups experimentals com “A Comuna”, a Lisboa, i que es podien representar a les places, fàbriques i instituts

És evident que en aquesta època ens interessa molt poc el concepte de “gènere”. Quan escrivim una narració mai no pensam que és un conte tal com fins aquell moment havíem entès que s'havia de fer. L'escrit que anomenam circumstancialment “narració” podria ser considerat una carta, un article literari, un simple collage de materials diferents, un poema en prosa, un pamflet polític o l'ordre del dia d'una reunió cultural. En teatre em passa el mateix. *Autòpsia a la matinada*, l'obra experimental que guanyà el Premi de Teatre Ciutat de Palma 1974, és bastida per una mescla de materials que poden ser canviats i substituïts per uns altres en qualsevol moment, depenent sempre del que vulgui expressar en una situació històrica concreta el col·lectiu que la representi. Com s'adverteix en la introducció, en aquella ocasió s'empraren materials de Walt Whitman, Maria Aurèlia Campany, Lu Xun, Jaume Pomar, Bob Dylan, Vladímir Maiakovski, Damià Ferrà-Ponç, Mark Lane, Mao Zedong, Guillem Frontera, Katejan Kovic, Blai Bonet, Manuel Vázquez Montalbán, Donovan, Ernesto Che Guevara, Karl Marx, Josep M. Llompart, Ramon Llull, Carlos Maggi, Xe Lan Vien, diari *Última Hora*, *Diario de Mallorca*, Josep Calafat, Bertolt Brecht, Joan Brossa, Paul Nizan i

Francesc Vallverdú. Però, com he dit una mica més amunt, igualment s'haurien pogut emprar altres bocins. La idea, quant a bastir una nova narrativa, les obres que pensava que necessitava l'escena mallorquina contemporània, era en una clara línia situacionista. Es tractava de bastir obres “obertes”, col·lectives, útils, talment el teatre de la guerrilla o el que feien grups experimentals com “A Comuna”, a Lisboa, i que es podien representar a les places, fàbriques i instituts. Materials modificables en qualsevol moment per a respondre als reptes de cada una de les situacions que anàs exigint la lluita antiburguesa en el front cultural i polític.

Els exercicis literaris autocomplaents, el refrit de les avantguardes del passat, la disfressa tipogràfica i el barroquisme estilístic per amagar la buidor i la manca de compromís en una autèntica revolta contra l'establert no em van convèncer mai

En llibres de narracions com *La guerra just acaba de començar* hi ha

molt de l'experimentalisme que vaig practicar en aquells començaments dels anys setanta. I, què vull dir exactament amb la paraula "experimentalisme"? Em referesc, i ho he explicat en altres articles, a portar a la pràctica moltes de les idees que, i ara ho veig amb certa perspectiva històrica, s'havien congriat en la meua imaginació a ran d'haver fet meves moltes de les idees rupturistes de les avantguardes literàries i artístiques de començaments del segle XX, passades pel sedàs del situacionisme —Guy Debord, Raul Vaneigem!— i la militància antifeixista. Pens en els contes guardonats amb el Ciutat de Manacor per un jurat format per Manuel Vázquez Moltalbán, Blai Bonet, Antoni Serra, Josep Melià i Guillem Lluís Díaz-Plaja. Narracions com "El grup", "La guerra just acaba de començar", "Amb els ulls plens de pànic", "La presó", "Aquesta illa on et duré", "La nostra herència", "Pàgines d'un diari", "Ningú no romp el silenci", "Genteta de Ciutat", "L'home que cada dia anava a comprar el diari", "Notícia dels escriptors illencs", "La Perla Balear", "Passa que..." i "Fugir", ho demostren. És la influència del surrealisme, de certs aspectes del *nouveau roman* i, més que res, de les teoritzacions artístiques del situacionisme, com ja he dit. El *collage* esdevé element essencial de moltes d'aquestes narracions. L'autor ho adverteix ben explícitament en la introducció de *La guerra just acaba de començar* quan escriu: "Per a la realització d'algunes de les narracions d'aquest llibre s'han utilitzat fragments dels següents materials: *La isla de la calma* (Santiago Rossinyol); *Socialisme, sindicalisme i comunisme a Mallorca* (Pere Gabriel); *Gent del carrer* (Antoni Serra); *Los grandes cementerios bajo la Luna* (Bernanos); *Guia Turística y comercial de Mallorca 1943*; *La Nostra Terra* (Novembre 1934); *Joanot Colom* (Olivier)". El conte de *La guerra just acaba de començar* titulat "La Perla Balear" és bastit quasi completament amb fragments de la *Guia Turística y comercial 1943*, i el titulat "Aquesta illa on et duré" es va fer com una mena de *collage* amb frases agafades a l'atzar dels diaris. També s'hi troben paràgrafs complets de determinats llibres que llegia en el moment exacte de posar-me a escriure. Altres narracions del llibre són simples pràctiques d'escriptura automàtica seguint les instruccions de Breton als inicials components dels grups surrealistes. A vegades una aplicació mecànica de les instruccions que Freud donava als seus pacients per a aprofundir en el subconscient de les persones... També s'hi poden trobar contes escrits a partir de fragments de cartes personals i altres experiments, alguns fins i tot d'utilització de la tipografia per ressaltar més allò que l'autor vol

expressar. Però no em semblava el més adient considerar que els jocs tipogràfics fossin l'únic sistema, o el sistema més important, per eixamplar els límits del codi lingüístic de l'escriptor. Segurament mai em va interessar a fons la simple experimentació textual. Crec que en aquell temps els jocs tipogràfics ens semblaven desfasats, fora d'època, un vulgar seguidisme de determinades pràctiques parisenques de començament de segle XX. No volíem jugar a fer de falses avantguardes, entrar en el joc de vendre idees més antigues que el pastar com si fossin una troballa dels anys setanta. Em semblava fals. La revolta contra la narrativa convencional havia de ser també de continguts i havia de fer palesa la implicació personal de l'intel·lectual en la destrucció de la societat de classes. Els exercicis literaris autocomplaents, el refrit de les avantguardes del passat, la disfressa tipogràfica i el barroquisme estilístic per amagar la buidor i la manca de compromís en una autèntica revolta contra l'establert no em van convèncer mai.

Amb l'agreuament de la lluita de classes cultural, política i econòmica també s'anaren modificant alguns dels pressupòsits inicials que teníem quan començarem a escriure a finals dels anys seixanta

Però el que em seduïa més en el moment d'escriure els contes que conformen *La guerra just acaba de començar* era la idea que la narració, el llibre, no es bastia com un intent de construir una "joia" literària experimental de validesa eterna. Ni molt manco! L'autor volia emprar, i de fet així ho feia, la literatura per establir un diàleg de complicitat amb el lector. El lector esdevenia així confident de dèries amoroses, polítiques, culturals de l'escriptor. Els experiments fets aleshores s'inscrivien, doncs, en el marc d'una concepció efímera del fet literari, quasi situacionista, i la importància del text no consistia tant en la simple experimentació formal, sinó en el fet que les narracions esdevenien una part activa d'una revolta global, d'acord amb les noves sensibilitats sorgides a ran d'una nova situació històrica i cultural.

Amb l'agreuament de la lluita de classes cultural, política i econòmica també s'anaren modificant alguns dels pressupòsits inicials que teníem quan començarem a escriure a finals dels anys seixanta. L'augment dels crims de la dictadura, l'assassinat d'obers a les fàbriques en vaga, la mort a garrot vil de l'anarquista Puig Antich, els afusellats del 27 de setembre de 1975, les declaracions de l'almirall Carrero Blanco i altres jerarquies del règim dient que mai hi hauria democràcia a l'estat espanyol, feien que ens anàssim implicant més i més en la militància antifeix-

ista. Record que molts companys de "revolta textual i literària", molts "revolucionaris de tipografia", amics de xerrada de cafè, no volgueren fer aquest pas en el camí d'una autèntic combat contra la putrefacció regnant, tant política com cultural. Sembla que no anaven més enllà de la provatura malgirbada, de l'avorrit entreteniment de senyorets desenfeinats. Quants pamflets "rupturistes", copiats del moviment Dadà, dels surrealistes dels anys vint no eren sinó l'expressió enrabada d'una malaltissa enveja contra els grans escriptors del moment. Ràbia contra Joan Fuster, Salvador Espriu, Miquel Martí i Pol, Jaume Vidal Alcover, Pere Quart, Vicent Andrés Estellés... la impotència d'escriure res de vàlid, ni comparable en aquests grans autors es concretava en aquells jocs de mans lluny de qualsevol ruptura seriosa envers la societat capitalista.

La implicació personal en la lluita subversiva per a mudar la cultura burgesa, la pseudocultura produïda pel feixisme i els intel·lectuals de dreta, va ser el pas que alguns férem

La implicació personal en la lluita subversiva per a mudar la cultura burgesa, la pseudocultura produïda pel feixisme i els intel·lectuals de dreta, va ser el pas que alguns férem. Aleshores, fent costat als companys i companyes de partit, a conseqüència de la participació en centenars de reunions clandestines, en accions enmig del carrer, també anà variant la meua concepció del que era art i literatura experimental.

Fent nostres molts conceptes del teatre de la guerrilla, dels futuristes russos del 17, del teatre d'agitació polític català i espanyol del temps de la guerra civil, de les propostes de Raul Vaneigem i de Guy Debord, els situacionistes que impregnaren amb les seves idees el Maig del 68, vaig passar a considerar "nova cultura revolucionària", "art experimental", "teatre subversiu" molt del que fèiem a fàbriques, hotels, facultats, carrers i indrets clandestins de reunió. Hi ha dos llibres bàsics per a copsar aquest canvi de percepció, descobrir l'explicació de perquè, a mesura que s'anava compllicant la lluita contra la dictadura, també s'anava modificant la nostra concepció quant als experiments de simple "revolta" de saló. Els dos llibres que entre molts d'altres ens condicionaren i condicionen encara eren *La société du spectacle* de Guy Debord i el famós *Traité de savoir-vivre à l'usage des jeunes générations* que havia estat publicat per Edicions Gallimard de París el 67, un any abans dels esdeveniments dels Fets de Maig parisencs de 1968. I com ens havien fet canviar la sensibilitat artística i política els llibres dels situacionistes?

La revolta quotidiana, la subversió practicada pels sectors més combatius del poble, eren situacionisme pur! Com podíem haver escrit un guió, per molt "obert" que fos, que hagués estat capaç d'incorporar tanta vitalitat, tan gran quantitat de matisos?

La realitat que ens encerclava era vista aleshores des d'una òptica diferent. Caldria recordar l'ambient "teatral" existent en les assembles d'estudiants i obrers antifeixistes dels anys setanta. Una passió i una creativitat revolucionària avui dia desapareguda sota les tones de ciment armat on han provat d'enterrar la Revolució els menfotistes i endollats del règim. Hom recorda com si fos ahir mateix els cartells subversius penjats a les parets, les cançons revolucionàries cantades pels improvisats cors de les assemblees, pels participants a les manifestacions il·legals. Tot cobrava un sentit quasi èpic, experimental: la intervenció dels delegats de curs, de les comissions de col·lectius solidaris que venien a parlar a l'assemblea per a exposar els problemes des d'un hotel o des de les associacions clandestines de barris. O, també, del més diversos comitès de solidaritat amb col·lectius represaliats pel feixisme, i de presos polítics. Recordem com, dalt l'escenari de la sala d'actes, els estudiants que sabien cantar interpretaven les cançons de Raimon, Lluís Llach, tonades de la guerra civil, els himnes de les brigades internacionals. Era una època en què molts estudiants i obrers, nombrosos ciutadans i ciutadanes antifeixistes sabien de memòria el repertori d'himnes del moviment revolucionari mundial. Des d'Els Segadors fins a La Internacional, passat per l'himne de la CNT, La Jove Guàrdia o algunes cançons d'Eisler. Jo m'ho mirava des de la butaca, esperant el meu torn per intervenir, si és que aquell dia em tocava dir res. Veia el desenvolupament de l'assemblea com si fos una gran obra de teatre escrita per tothom, una obra del nou teatre, la vida de la nova societat que el poble bastia amb la seva lluita, amb bocins de la seva vida.

La revolta quotidiana, la subversió practicada pels sectors més combatius del poble, eren situacionisme pur! Com podíem haver escrit un guió, per molt "obert" que fos, que hagués estat capaç d'incorporar tanta vitalitat, tan gran quantitat de matisos? I això sense tenir en compte la mateixa ruptura del concepte d'actor professional, com a persona "diferent" del poble, dels treballadors! Aquesta, i no unes altres, eren les nostres "experimentacions" del moment, el que de veritat ens seduïa, el canvi cultural subversiu al qual lliuràrem els millors anys de la nostra joventut.

CONTRAST, CONTRADICCIONS, PARADOXES (2ª part)

DE LA GENT.

CONTRADICCIO DE LA NATURA HUMANA.

“Però l'home sap desvirtuar-ho tot, i té raó Rousseau en dir que tot el que és obra de l'home no val res. Generalment en l'home no hi ha res complet. Està condemnat a la contradicció” (*La tragèdia sexual de Lleó Tolstoi*, Kallinikov).

“Per a fer el mal qualsevol és poderós” (Fra Lluís de Lleó, 1527-1591, teòleg, filòsof, orador i poeta místic, gran figura del Renaixement foraster).

“Necessari és que el plaer tingui les seves penes, i el dolor els seus plaers” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

“Quan us dirigiu a enemics, siau respectuosos: la fita no és radicalitzar-los, sinó parlar a llur consciència i posar-los internament en contradicció. La cosa ha de ser més fonda i subtil, no fem l'animal!. El centre energètic de les persones és l'interior. Si llur interior està convençut d'una causa (encara que sia injusta i bèstia), ens donaran molta feina, però si la posem en contradicció ens n'estalviarem molta. Així que no ens convé gens de ser primaris quan parlem a enemics” “La “contradicció” sol ser simple nivell inferior de comprensió d'un fet” (Autocitacions).

PARADOXES DE CARÀCTER, D'ESTAT PSICOLÒGIC, VICIS I VIRTUTS.

“Fotut, però content” (Dita popular).

“Les malalties no s'interessen pels qui tenen ganes de morir” (*Justine*, 1957, Lawrence Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Un somriure no costa res i val a muntó” (Adagi).

“He trobat la paradoxa que si estim fins que faci mal, llavors no hi ha cap mal, sinó sols més amor” (*Mare Teresa de Calcutta*, 26-8-1910- 5-9-1997, monja albanesa de l'opció pels pobres a l'Índia).

“Qui és amable és lliure, encara que sia un esclau; i qui és dolent és un esclau, encara que sia un rei” (Sant Agustí, teòleg i bisbe de Bona del 396 al 430, un dels Pares Llatins de l'Església. 354-430).

“Aquest és el miracle que pren sempre als qui realment estimen: com més en donen, més en tenen” (Rainer Maria Rilke, 1875-1925, considerat el major poeta alemany del s. XX).

RAINER MA. RILKE.

ANNE FRANK.

“Una persona pot sentir-se sola, encara quan molta gent se l'estimi” (Del *Diari* d'Anna Frank, 1929-1945, noia judeoalemanya, morta a Belsen-Belsen).

“L'amor mira amb telescopi; l'enveja amb microscopi” (J.B.).

“No pot haver felicitat si les coses que creiem són distintes de les coses que fem” (F. Stark).

“En dotar-nos de memòria, la natura ens ha mostrat una veritat completament inimaginable a la creació irreflexiva, la veritat d'immortalitat... la passió humana més ideal és l'amor, que és també el més absolut i animal i un dels més efímers” (*Reason in Religion / La Raó en la Religió*, de George Santayana, 1863-1952, escriptor castellà en anglès).

“...Cada ment rep un do segons la mesura pròpia a partir de les diverses il·luminacions que li han estat donades, en relació a la seva audàcia, o més aïna en relació a la quantitat de llum (rebuda). No hi ha ni penúria ni abundor pel que fa a les distincions, ans la penúria o l'abundància de la claror augmenten o minven dins la ment de qui la rep. Per açò molts arriben al límit de la meravella, mentre que uns altres, en idèntica situació, es comporten molt més modestament. Talment hom pot veure la penúria o l'abundor de claror en qui la rep, ço és, la ment, i també la puresa o la foscor de la visió” (*Segon Discurs sobre els capítols del coneixement*, 10, Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, monjo nestorià i bisbe de Nínive, nasqué a l'actual Qatar).

“L'ús de modes en el camp del pensament serveix per a distreure els homes dels seus perills reals. Dirigim el clamor de moda de cada generació contra aquells vicis on té menys perill de caure, i fem que aprovi aquella virtut que és més a prop del vici que tractem de fer endèmic. El joc consisteix a fer-los córrer d'una banda a l'altra amb extintors de foc quan el que hi ha en realitat és una inundació, i que s'api- lotin tots cap a la banda de la barca per on la borda gairebé toca l'aigua...” (“*L'estratègia del dimoni*” de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nord-irlandès).

“Vull ser volva de pols de la rodera

a on tots los qui passen me trepitgen; vull ser llançat com una escombraria del palau al carrer, de la més alta cima a l'afrau, i de l'afrau al còrrec. Escombren mes petjades en l'altura;

ja no hi faré més nosa, la pobresa
serà lo meu tresor, serà l'oprobri

lo meu orgull, les penes ma delícia” (*Sum Vermis, de Flor de Calvari*, de Mn. Jacint Verdager, 1845-1902, poeta nacional i eclesiàstic català).

JACINT VERDAGUER. S. KIERKEGAARD.

“Lluny de la droperia que és l'arrel de tot mal, és més aviat l'únic lloc veritablement bo” (Søren Aabye Kierkegaard, 1813-1855, filòsof, teòleg i escriptor existencialista protestant danès).

“L'amor és la saviesa dels folls i la follia dels savis” (Samuel Johnson, 1709-1784, escriptor anglès).

“Molts serien covards si tinguessin prou valor” “Alguns han cregut ser uns valents perquè tenien por d'escapar-se” (Thomas Fuller, 1654-1734, autor britànic).

“L'amor ha fet herois, però dels ximpls encara n'han fets més” (Proverbi).

“Feliços els qui ara passeu fam, perquè sereu saciats! Feliços els qui ara ploreu, perquè riureu! (...) Ai de vosaltres, els qui ara aneu tips, perquè passareu fam! Ai de vosaltres, els qui ara rieu, perquè gemegareu i plorareu!” (Evangeli segons Lluc 6:21 i 25, evangelista †83, escrit cap al 64-90 d.C.).

“L'honor segueix aquells qui en fugen” (Anònim).

“Quan tot el món està boig, estar bé del cap és una follia” (Paul Anthony Samuelson, *1915, economista estatunidenc).

“Lloeu les terres elevades però mantin-te sobre les terres baixes” (Dita anònima).

“És millor ser un lleó durant un dia que una ovella tota la vida” (*Sor Elizabeth Kenny*, 1880-1952, infermera australiana pionera en el tractament de la paràlisi infantil).

“Poble espanyol, que ets de plànyer! En els mateixos béns que la natura t'ha prodigat, trobes la causa de la teva eterna misèria; la bellesa del teu país i les seves riqueses naturals són justament les causes de la teva indolència i de la teva incúria, igual que les mines de Mèxic i del Perú han nodrit el teu orgull i els teus prejudicis. Heus ací una opinió que, a primer cop d'ull, semblarà paradoxa; és el lector qui l'ha de meditar i l'ha d'apreciar. Qui dubta que Espanya ha de menester una regeneració que no ha d'ésser sinó el resultat d'una invasió estrangera, l'única que pot reanimar en el cor dels espanyols aquell foc de patriotisme i d'emulació que perilla d'extingir-se totalment? Si Espanya ha de reprendre el seu gloriós lloc en la gran família europea, ens fa molta feredat per ella que no sia a costa del més ter-

rible daltabaix. Sols el llamp pot despertar aquests esperits de bronze” (*“Història de ma vida”*, de Giacomo Casanova [Jacques Casanova de Seingalt], 1725-1798, aventurer i gran bandarria venecià, parlant especialment de la decadència que veu a la ciutat de València, 1769).

GIACOMO CASANOVA. ANTON P. TXÉKHOV.

“Que poc concordava aquella estúpida conversa amb l’horror que, feia tan poca estona, expressava el rostre d’Olga quan s’havia presentat tota pàl·lida, feta una mar de llàgrimes i escabellada. Que barats resultaven aquell horror, aquelles llàgrimes!” (Cap. VII, *“Una cacera dramàtica”*, 1884, Anton Pavlovitx Txékhov, 1860-1904, escriptor rus).

“La peresa feliç i assistida de suficiència és l’estat de l’Acontentament. L’home content s’apega a ses cadenes, pren sos límits per salvaguardes, es fa un niu de sa petitesa.

No es pren el treball de fer mal, i talment passa per bo.

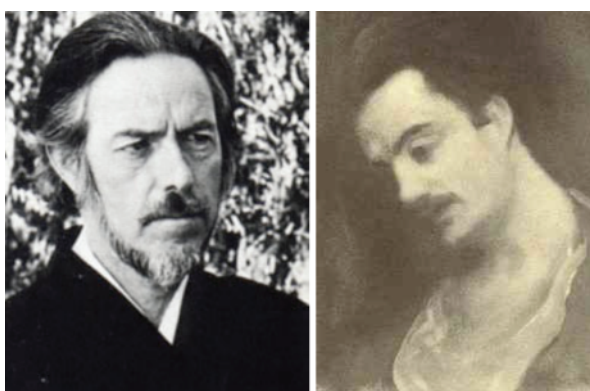
No admira allò que el supera ni se’n neguiteja. Se’n mofa suaument, i així passa per savi” (*Preceptes i principis del retorn a l’evidència*, d’en Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi).

“L’alegria és la tristesa desemascarada i el pou del qual brolla el nostre riure, és el mateix que curulla les nostres llàgrimes. Mentre el dolor cava més profund a dins de nosaltres i més profunda es fa la nostra ferida, més cabuda hi haurà per al nostre goig, més espai hi haurà per a l’alegria. Quan sies feliç mira al fons del teu cor i veuràs que el que et va causar dolor ara et dona alegria. Si estàs trist, mira al teu cor i veuràs que plores pel que va ser el motiu de la teva felicitat. L’alegria i la tristesa són inseparables, i quan una està asseguda a la teva taula l’altra, està adormida al teu llit. Sols quan vivim alegries i tristesses podem estar quiets, en equilibri, en pau” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

CONTRASTS CULTURALS, DE CONEIXEMENT.

“A Occident tenen els rellotges, nosaltres el temps” (Ancià bosquimà).

“És una gran estupidesa, voler ser exclusivament savi” (François, Duc de La Rochefoucauld, 1613-1680, cortesà i escriptor moralista escèptic francès).

ALAN W. WATTS. J. KHALIL JUBRAN.

“La nostra societat tolera la vida completa, l’amor tant a l’esperit com a la natura, sols en l’artista, però únicament perquè no el prenen seriosament, perquè el consideren una entreteniment irrellevant. L’home de pregona saviesa espiritual també hi és irrellevant per a aquesta societat, sia o no entretingut” (*“Açò és allò”*, Alan W. Watts, 1915-1973, filòsof anglo-nord-americà).

“El vostre pensament és el de les xerrameques i els falsos plaers. El meu és el pensament d’aquell perdut en sa pròpia terra, estranger dins sa pròpia nació, solitari entre sos parents i amics.

El vostre pensament fa sonar trompetes quan balleu. El meu prefereix l’angoixa de mort a la vostra música i dansa.

El vostre pensament us fa aspirar a títols i càrrecs. El meu m’exhorta a servir amb humilitat.

El vostre pensament diferencia el pragmàtic de l’idealista. El meu descobreix que la vida és una, i que ses mesures i pesos no coincideixen pas amb els vostres. Aquell que etiquetes d’idealista, pot ser un home pràctic.

El vostre infon arrogància i superioritat dins els cors. El meu sembla l’amor a la pau i el desig d’independència.

Vosaltres teniu el vostre pensament i jo el meu” (Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

PARADOXES DE SALUT, CORPORALS.

“La meva meta en la vida: morir jove tan tard com sia possible” (Eusebio Estebán, culturista).

“La por a la mort em manté viu” (Rodolfo “Fito” Páez Ávalos, *1963, cantautor argentí).

PARADOXES DE L’AMISTAT I DELS ENEMICS.

“Al final, recordarem no pas les paraules dels nostres enemics, sinó el silenci dels nostres amics” (Martin Luther King, Jr., 1929-1968, líder negre pacifista i pastor evangèlic estatunidenc).

“Les enemistats ocultes i silencioses, són pitjors que les obertes i declarades” (Ciceró, 106-43 a. C., orador, lletraferit i estadista romà).

“Les nacions, com les persones, vénen definides pel rival” (Mariano Grondona, en un editorial de *“La Nación”* titulat Sapiguem, d’antuvi, qui és l’enemic. 3-3-2002).

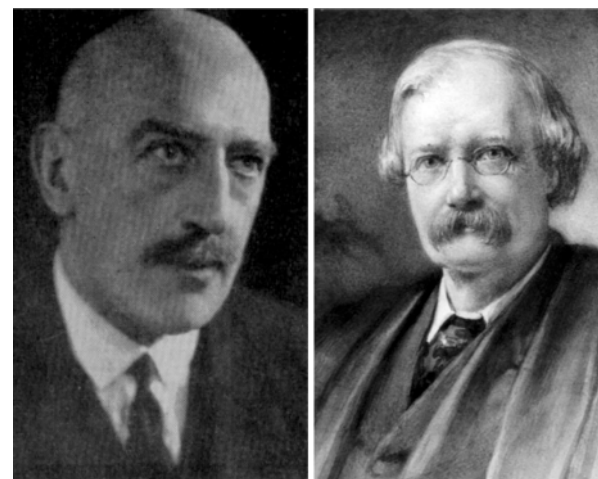
“El matrimoni és l’única guerra on dormim amb l’enemic” (Gary Bussey, *1944, actor de cinema nord-americà).

“Perquè no em refie d’ell, som amics” (Eugen Bertoldt Friedrich Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

“Si és un vertader amic, no s’haurà de perdonar mai perres” (José Luís Coll, *1931, humorista castellà de cognom català).

“Quan som amb un amic, ni estic a soles ni en som dos” (Eustache Jacinte Langlois, 1777-1837, dibuixant, antiquari i publicista francès).

“Què n’és de fàcil parlar de les nostres intimitats a un desconegut, i de difícil de parlar-ne a un amic!” (Maurice Baring, escriptor, 1874-1945, diplomàtic, lingüista, periodista i escriptor londinenc).

MAURICE BARING. JOHN C. COLLINS.

“En la prosperitat els nostres amics ens coneixen; en l’adversitat coneixem els nostres amics” (John Churton Collins, 1848-1908, crític literari anglès).

Barack Obama. El fruit polític a 40 anys vista del moviment de Martin Luther King

“Res no dona tanta pena a la gent com haver de pensar”

“Hem vist la veritat crucificada...”

“El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l’eternitat i veiem l’amor de Déu tot irrompent dins la història humana” (Martin Luther King, 1929-1968, pastor baptista pels drets civils de les minories nacionals als Estats Units i contra la guerra).

El nostre atormentat món va curull d’injustícies, racismes, intoleràncies, prejudicis, manipulacions, malentesos.

Sabut és que, aquell qui està bé perquè és dalt “del carro”, es creu que viu en el millor dels móns possibles, perquè la gent no sol voler allargar la vista i plorar amb els qui ploren. Els problemes són bandejats, per la gent benpensant, tot ignorant-los, tancant els ulls dient solemnement que no existeixen o que no paga la pena voler solucionar-ne res.

Talment féu la majoria blanca als EUA, o els alemanys durant el III Reich, o els egipcis amb els fills d’Israel, o els espanyols i francesos amb les nacions que han demanat que els tornin la llibertat arrabassada a foc i a ferro. Però la Providència sempre acaba pagant ben bé segons llur mesura...

Martí Luter King, ja ho sabeu, fou un pastor evangèlic, de les esglésies baptistes negres del Sud, d’Alabama, un dels centres més forts del racisme als Estats Units, i zona on el Ku-Klux-Klan campanya –i encara campanya massa– al seu aire amb la vista grossa de moltes “forces vives” del WASP. Tanmateix, de sotal’asfalt pot brostar la flor més bella.

En King deia sovint que els grecs tenien tres mots per referir-se a l’amor: “Eros”, l’amor estètica o romàntica. “Filia”, amor recíproca, amistat... “Ningú no serà tan badoç com per a esperar que algú senti aquesta mena d’amor devers el seu opressor”, deia.

La 3ª casta d’amor era anomenada “Àgape”: comprensió, bona voluntat redemptora cap a tothom, amor desinteressada de Déu actuant en nosaltres, on no cerquem el propi bé sinó que anem més enllà de l’egoisme immediatista. No es tracta, doncs, de res dèbil ni passiu, sinó amor en acció. Era la mena d’amor que en King aspirava a donar als seus enemics. “La més gran de totes les virtuts és l’amor. Hi trobem el veritable significat de la fe cristiana i de la Creu. El Calvari és un telescopi a través del qual albirem el vast panorama de l’eternitat i veiem l’amor de Déu irrompre dins del temps (dels humans)”, va predicar.

En King deia coses com aquestes:

“Si un home no té res per què li valgui la pena morir, aleshores no és digne de viure. No importa viure gaire temps, sinó viure segons els dictats del bé”. O també: “Açò que fem no és sols per al negre, sinó també per al blanc. El sistema que ha desterrat la personalitat i ha ferit l’ànima del negre, ha perjudicat també la personalitat del blanc, en donar-li un fals sentit de superioritat, i al negre un fals sentit d’inferioritat”. “Siam prou caritatiu com per a tornar en amic un enemic. Tinc la ferma convicció que Déu està actuant... Sols així podem emergir des de la freda i desolada mitjanit de la crueltat de l’home cap a l’home, sota la viva alba de la llibertat i de la justícia”.

En el mateix dia de la seva mort, digué: “Ignor què em pot passar, ara. Tenim per davant dies difícils. Però tant se me’n dona. Ja he estat al cim de la muntanya: no pot importar-me. Igual que a qual-sevol, m’agradaria tenir una llarga vida... però ara això no em capfica. Sols vull complir la voluntat de Déu. I Ell m’ha permès de pujar a la muntanya. I he estès la vista al voltant i he vist la Terra Promesa. Potser no hi arribaré pas amb vosaltres, però vull que sapigieu aquest vespre que nosaltres, com a poble, farem cap fins a la Terra Promesa”.

Aquell moviment d’alliberament ferm i autocontrolat, que no de revolta violenta, cega i caòtica, ens ha de recordar les pròpies mancances com a nació dominada i minoritzada a casa nostra, i les d’altres col·lectius i pobles.

DEL MOVIMENT PRODRETS CIVILS I CONTRA LA GUERRA DEL VIETNAM DE MARTIN LUTHER KING.

“Per la present, em lliur a mi mateix -en cos i ànima- al moviment de noviolència. Per tant, tindrè presents aquests deu manaments:

1. Medita diàriament en la vida i els ensenyaments de Jesús.
2. Recorda sempre que el moviment de noviolència de Birmingham cerca la justícia i la reconciliació, no pas la victòria.
3. En les teves paraules i en el teu comportament, observa sempre els modals de l’amor; ja que Déu és amor.
4. Demana diàriament d’esser usat per Déu per tal que tots els homes puguin ser lliures.
5. Sacrifica els teus desigs personals per tal que tots els homes puguin ser lliures.
6. Observa amb amics i enemics les regles normals de cortesia.
7. Procura prestar serveis regulars a la resta de gent i al món.

8. Abstin-te de la violència de mà, de llengua i de cor.

9. Esforça’t per estar en bona salut espiritual i corporal.

10. Segueix les instruccions del moviment i dels capitans a les manifestacions”.

És menester actuar amb senzillesa i prudència, i combinar la justícia amb la paciència.

Si només parlem de paciència estem renunciant a la vida i a la justícia i llancem el missatge de l’Evangeli cap a la ultratomba (i cap al simple ritualisme religiós mancat de conseqüències per a la vida). Si només parlem de justícia acabarem degenerant en lemes merament propagandístics i llançarem l’Evangeli cap a una mena de sindicalisme purament material o polític. I l’Evangeli és, sobretot, força espiritual, tal com les accions dels grans capdavaners cristians han demostrat al llarg de la Història humana, i això sempre ha estat vist clarament a través de les conseqüències terrenals molt visibles i paleses, pràctiques, consubstancials. Deia Martin Luther King: “No m’interessen pas la temperatura de l’infern ni el mobiliari del cel, sinó les coses que els homes fan ací, a la Terra”. “Hem estat extraordinàriament pacients..., però som vinguts ací aquest vespre per deslliurar-nos d’aquesta paciència que ens fa pacients sense llibertat ni justícia”. “La religió guarda relació tant amb el Cel com amb la Terra... Qualsevol religió que professi trobar-se interessada en les ànimes dels homes i a la qual no l’interessin els ravals miserables que els condemnen, les condicions econòmiques que els ofeguen i les condicions socials que els impossibiliten, és una religió tan seca com la pols”.

El punt de força de la seva trajectòria fou el seu cèlebre discurs “*I have had a dream*”, “*He tingut un somni*”, a Washington. No en traduirem pas unes quantes frases. Traduïm-ne també les respectives situacions. **Què hauria pogut dir en King d’haver estat català?** Ens el podem imaginar dient:

“Us dic, front als entrebancs d’avui i del demà, que guard un somni de ben a dins del nostre poble: que tothom ha estat creat igual.

Guard el somni que, una diada, damunt l’eixuta terra del secà o la terra vermella de les planes, els fills dels antics repobladors que el rei en Jaume dugué al nostre País profund, els dels emigrants foragitats per la pobresa i l’opressió de llurs estats i oligarquies, els gitanos i la gent vinguda d’arreu, podran, plegats, seure en un dinar de germanor i de comprensió, en una nova societat catalana, sense més malícies esquerpes ni més colonialisme espanyol ni racisme jacobí ni

rebuig indiscriminat.

Guard el somni que, una diada, encara a ciutats com València, Alacant, Fraga o Perpinyà, abrasades de prejudicis i enceses de manipulacions i socarrades per la calda de l’opressió contra la nostra nació, esdevindran font de llibertat i de justícia, on podrem ser catalans de la mateixa manera que el pomer és pomer i no avet, fills de la nostra nació, la de l’Abat Oliba i de Muntaner, la d’Ausiàs Marc i de Ramon Llull, la de Verdaguer i Torràs i Bages, de Pau Casals i de Gaudí, i també dels qui ens visitaren i ens estimaren com Roger de Llúria, Bonhöffer o Orwell, i fins al darrer concitadà.

Guard el somni que els nostres fills viuran qualche dia en una nació amb més claror espiritual, sense intolerància induïda, on no seran classificats per males raons, ni menyspreats pel lloc de naixença, on els uniformes dels soldats es podriran penjats damunt dels espantocells, on no es torturarà ni empresonarà per part d’unes forces militars estrangeres i imposades a la força a través de guerres.

Guard el somni que els humiliats de les valls seran exalçats i els ensuperbits dels castells aplanats. Els llocs feréstecs seran polits i els torts endreçats. Amb aquesta fe podrem extreure de les seralades de la ceguera, la pedra preciosa de l’esperança, defensar la llibertat, patir fins que suri la veritat empresonada i silenciada per interessos creats dels poderosos, dels subvencionats i dels enganyats.

Vindrà el dia en què tots els fills de Déu podrem cantar-li una llaor: que la llibertat ressoni al cor de la gent. Des del gran Canigó al Maestrat, des d’Aitana i la Mariola fins al Montseny, per cada carena del Vallès o de Mallorca, des de l’Alguer fins al Pinós, des de la Fenolleda al Matarranya.

Per fi podrem avençar l’arribada del Regne de Déu, quan la llibertat ressoni, amb la veu de la veritat, per cada vila, per cada comarca, podrem cantar com el vell espiritual negre: “Per fi lliures! Gran Déu Totpoderós, per fi som lliures!”.

AJUDA EVANGÈLICA DELS PAÏSOS CATALANS.

<http://wave.prohosting.com/fortsa/>

Gaudí, cristià i catalanista: <http://www.e-cristians.net/gaudi/interactiva.htm>

Manifest dels Inexistents: http://forums.vilaweb.cat/www/forum/de_tall?idcmp=799895&p_ed=General

<http://www.blocat.com/archives/739/20050207>

Els ajuntaments i el canvi climàtic

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, ha anunciat avui ajudes econòmiques als municipis de les Illes Balears per a l'aplicació de mesures contra el canvi climàtic

Grimalt i la directora de l'Oficina Espanyola de Canvi Climàtic, Alicia Montalvo, han inaugurat avui la jornada "El paper dels municipis en la lluita contra el canvi climàtic"

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, i la directora de l'Oficina Espanyola de Canvi Climàtic, Alicia Montalvo, han inaugurat avui a Palma la jornada "El paper dels municipis en la lluita contra el canvi climàtic", organitzada per la mateixa conselleria a través de la Directora General de Canvi Climàtic i Educació Ambiental.

Grimalt i Montalvo han estat acompanyats per la directora general de Canvi Climàtic i Educació Ambiental, Magdalena Estrany, i pel director general de Qualitat Ambiental, Josep Lliteres. A la jornada hi ha assistit representants de pràcticament tots els ajuntaments de les Illes Balears.

A l'acte d'inauguració, Alicia Montalvo ha destacat la importància de la investigació i l'educació en la lluita contra el canvi climàtic i ha recordat que, per a final d'enguany, està previst un nou acord internacional en aquesta matèria. Així mateix, la directora de l'Oficina Espanyola de Canvi Climàtic ha subratllat que l'aplicació de mesures d'eficiència energètica i de mobilitat sostenible pot contribuir de manera decidida a la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, objectiu per al qual resulta essencial la col·laboració institucional entre les Administracions estatal, autonòmica i local, sempre amb

el benestar i la qualitat de vida dels ciutadans com a referent. Montalvo ha indicat que, per assolir aquests reptes, calen canvis en les maneres de viure i en els models econòmics. Finalment, Alicia Montalvo ha felicitat la Conselleria de Medi Ambient del Govern de les Illes Balears per les polítiques engegades en la lluita contra el canvi climàtic i, particularment, per la creació de la Xarxa Balear de Pobles pel Clima.

De la seva banda, el conseller Grimalt ha presentat la jornada com la primera trobada de la Xarxa Balear de Pobles pel Clima des de la seva creació. Aquesta xarxa, promoguda per la Direcció General de Canvi Climàtic i Educació Ambiental, permetrà presentar projectes desenvolupats a altres comunitats autònomes en matèria de lluita contra el canvi climàtic, alhora que podrà determinar les prioritats dels municipis mitjançant grups de treball, de manera que la Xarxa Balear de Pobles pel Clima es converteixi en una eina útil i dinàmica.

Miquel Àngel Grimalt ha destacat l'aposta decidida de la Conselleria de Medi Ambient per totes aquelles iniciatives que ajudin a conscienciar la societat civil en la lluita contra el canvi climàtic i ha posat la jornada tècnica d'avui com exemple.

El conseller ha recordat que un dels eixos estratègics d'actuació del Govern de les Illes Balears és el Pla d'Acció de Lluita contra el Canvi Climàtic, aprovat en Consell de Govern el passat mes d'agost. Aquesta és una passa important que compta amb l'adhesió de totes les conselleries del Govern.

Entre les actuacions previstes pel Pla d'Acció, Grimalt ha esmentat l'aplicació de criteris de sostenibilitat a tots els projectes d'obres i instal·lacions públiques,

la inclusió de criteris ambientals en els plecs de clàusules administratives, l'ús racional de l'enllumenat públic i de la il·luminació dels edificis públics, el control ambiental dels edificis del Govern de les Illes Balears, la realització d'estudis d'emissions de gasos d'efecte hivernacle per part dels establiments comercials, una major implantació de les energies renovables, l'impuls del transport públic, el foment de l'estalvi energètic en els sectors productius -amb una especial incidència en el sector turístic- o una major conscienciació sobre la necessitat de lluitar contra el canvi climàtic a l'àmbit educatiu, entre professors i alumnes.

Pel que fa a la Xarxa Balear de Pobles pel Clima, el conseller ha explicat que no suposa una càrrega extra per als municipis, sinó un complement per ajudar a implementar projectes de reducció d'emissions en el marc de les agen-

des locals 21.

Concretament, les emissions de gasos d'efecte hivernacle a les Illes Balears ascendiren, l'any 2006, a 10'5 milions de tones de CO₂. La contribució de Balears a les emissions totals de l'estat espanyol és del 2'4%, un valor semblant a la participació de la nostra comunitat en el Producte Interior Brut espanyol.

La futura arribada del gasoducte de les Illes Balears suposarà l'ús del gas natural en la producció elèctrica de l'arxipèlag. El gas natural és un combustible més barat, més eficient i menys contaminant, i reduirà de manera considerable les emissions actuals de la nostra comunitat.

Finalment, Miquel Àngel Grimalt ha anunciat ajudes econòmiques als municipis per a l'aplicació de mesures contra el canvi climàtic a partir de les propostes presentades pels mateixos municipis.

Democràcia

Quan em cal fer servir aquesta expressió ja gairebé no em surt; Donades les circumstàncies, em surt allò i en castellà de "demos gracias" que les coses no vagin a pitjor.

Després de tants segles de violentes guerres i de filosofar, després de crear tants codis, constitucions, doctrines, religions, impostos, registres per controlar-ho tot, normatives, lleis que no s'apliquen, escriptures i vocabularis estranys els quals no entenen ni les secretàries de les notaries i jutjats, poders

judicials que no funcionen etc. La delinqüència i la droga, les quals ja van bé als de dalt, estan més protegides que mai i els homes de bons costums, abandonats, desprotegits i vigilats, que no espatllin el negoci, els favors o la norma a seguir. El poder té espies a tot arreu protegit per la "demos gracias" i ens cal aprendre a dir certes veritats a mitges, ja que les veritats clares i entenedores, contundents, adreçades a poble no són publicades i tot controlat, "fan l'orni, la gara-gara o fugen d'estudi" que en això els col·laboracionistes són uns grans tèc-

nics. Crec que ja n'hi ha prou! El lector ja veu per on bufa el vent, és el poder dels grans banquers, ara els governs els riuen les gràcies com aquell que fa un mal fet i li donen un premi. Vivim en un món on impera la desorganització més ben organitzada a costa de què, de qui i a favor de quins?

Senyors meus, és molt trist arribar a certes conclusions però sempre va a favor dels mateixos. Els que permeten i els que han creat el problema per avarícia i afany de poder són els que en un cas extremis apliquen la

solució. De "demòcrates" passen a dictadors i "s'ha acabat el bròquil", com diu el cantant Raimon: tu ja m'entens, tu ja m'entens, tu ja m'entens. El poder segueix per als mateixos, els més poderosos. Tots busquen el mateix pastís i el poble manipulat a callar i a creure.

Què ha passat amb la mal anomenada "transició democràtica a Espanya"? Creieu que ha canviat alguna cosa? La història desgraciadament ja s'ha repetit massa vegades, la política del tites, tites, tites i el poble combregant amb rodes de molí,

sotmès a la desinformació i a la ignorància premeditada, siguin "demòcrates" o dictadors son iguals. Uns van amb la cara descoberta i els altres són més hipòcrites, però la finalitat és la mateixa. No anem bé, senyors, que no anem bé, guanya sempre el més fort i el més dolent, que el papa ens castigarà... Ha de guanyar el que juga net, ha de guanyar qui té uns valor ètics i qui predica amb l'exemple.

Esteu en pecat.

Joaquim Pugnau Vidal.

El que no ha de continuar

Catalunya i Espanya no poden continuar en un mateix mapa polític. La seva visió històrica i política és tant divergent que no hi ha manera de fer-les encaixar. Catalunya és un país que sempre ha estat presidit per un sentit de la llibertat que l'ha portat a ser respectat a tot Europa. Les seves accions sempre s'han realitzat sota el convenciment que la llibertat és el primer principi que cal respectar i per tant mai o quasi mai ha intervingut en territoris solament amb la vocació d'ocupar-los i apropiar-se'n.

Aquesta és la més gran diferència amb els seus ocupants que sols s'han dedicat a la submissió i robatori de tots els territoris que han anat *conquerint*. Les matances, els assassinats i les apropiacions és el que ells en diuen – *la grandeza de España* – i els francesos la seva indigne – *grandeur* – que sols els ha servit per apropiat-se dels demés. En ambdós cassos el seu objectiu principal per engrandir el que ara són els estats corresponents, s'ha recolzat sempre en la submissió i l'apropiació més vergonyant.

A continuació citarem alguns exemples que demostren que els seus únics interessos ha estat el de abraonar-se damunt d'uns territoris que no els corresponien per a convertir-los en propis i imposant-los les seves llengües i els seus costums per destruir la identitat dels països assetjats.

Els exemples que citarem, que solament son una petita mostra faran referència tant a Espanya com a França, perquè malgrat les baralles i guerres que han tingut entre ells, a l'hora de sotmetre Catalunya sempre han estat d'acord i han col·laborat unànimement. Hi ha una prèvia que és imprescindible remarcar i consisteix en el fet que espanyols i francesos, sempre han estat els atacants i els que han mantingut les pretensions sobre els nostres territoris, sense que els catalans hagin entrat al que s'ha considerat territoris estrangers. Aquest punt els converteix en culpables iniciàtics a més de la crueltat i la duresa que els ha caracteritzat. En els dos casos (espanyol i francès els seus governs han estat una llavor de criminals) com o mostra el seu – *deporte nacional* – dedicat al martiri de un animal indefens. A sobre si l'animal en algun cas ha mort el – *torero* – encara diuen que l'animal ha estat traïdor. Aquesta és l'autèntica veritat que també l'han practicada en la vessant humana i amb una crueltat manifesta. No cal que parlem d'Amèrica on van deixar clar de

fins a quins extrems varen portar les seves actuacions, amb milions i milions de morts i torturats. Exemples concrets de la seva – *conquista* – de Catalunya:

Xàtiva: Aquesta ciutat, com moltes altres del país valencià han estat unes comunitats molt creatives, laborioses i plenes de iniciativa. És per això que les escomeses dels castellans, varen començar en aquests territoris menys protegits per les tropes reials catalanes. En el cas de Xàtiva, quan Jaume I conquerí (1245) la ciutat li va atribuir drets sobre altres territoris que la feren créixer de manera sorprenent. La ciutat s'enriquí notablement i la seva creativitat es reviscolà, malgrat la decadència en que entrà la indústria paperera, fins llavors la més important, però immediatament prosperà la nova indústria agrícola. El 1333 part d'aquests territoris foren donats per Alfons III de Catalunya-Aragó al seu fill Ferran per la pressió exercida de Elionor de Castella, que provocà una intensa reacció dels jurats de València i el seu cap Francesc de Vinatea (també citat com Guillem de Vinatea) n'aconseguí la revocació. Posteriorment al segle XV la ciutat va entrar de nou en una època d'esplendor, gràcies a l'aparició de la família Borja que aconseguiren llocs importants en l'església com dos papes i diversos cardenals i bisbes. Tot aquest moviment aportà una sèrie de lluites internes pel control del poder, fins que el moviment popular de les Germanies aconseguí el domini de la ciutat. Novament el 1707 els exèrcits borbònics incendiaren la ciutat i l'empobriren de nou. Fins i tot el seu nom fou canviat pel de – *San Felipe* – Encara patí el 1811 l'atac de la Guerra del Francès i durant l'ocupació carlina del 1822 fou novament envaïda.

Un dels monuments més importants és el castell de Xàtiva. La fundació és de l'època romana i fou reconstruït ja dins l'època cristiana. Va ser presó de personatges importants entre ells el més destacable pels catalans és Jaume d'Urgell el Dissortat, que hi morí possiblement assassinat.

Elna: Una de les primeres referències històriques de que disposem és que Anníbal hi acampà el 218 aC després de travessar els Pirineus. També sabem que la població fou atacada i destruïda repetidament per bandes germàniques durant el 105 aC. El 350 hi fou assassinat Constantí el gran i va ser posteriorment que s'esdevingué el centre del bisbat d'Elna. El 1285 Elna patí un greu saqueig degut a les tropes de Felip

l'Ardit, que la va saquejar violentament. Durant el regnat de Jaume II de Mallorca, fou novament assetjada per Pere III el Cerimoniós i passà a domini de Catalunya-Aragó. El 1472 forces populars de la ciutat s'aixecaren contra les tropes franceses que intentaren ocupar-la, però dos anys més tard, el 1474 les tropes de Lluís XI la prengueren de nou i la incendiaren i saquejaren.

El creixement de la ciutat de Perpinyà i la seva influència, provocaren la decadència d'Elna. Malgrat que en l'inici de la guerra del Segadors Elna desenvolupà una intensa resistència, les tropes franceses de Condé arrabassaren novament la ciutat. I amb el desastrós Tractat dels Pirineus, el territori passà definitivament en poder dels ocupants francesos el 1659. Ja el 1602 els bisbes de la diòcesi d'Elna s'havien traslladat a Perpinyà.

L'actual catedral d'Elna és un notable edifici romànic de tres naus i tres absis. Les escultures són fetes amb marbre de Ceret que representen les mostres més belles de l'escultura medieval rossellonesa. Un dels altres elements destacats és el retaule de Sant Miquel dels germans Serra.

Pau Claris i Lluís XIII de França

Havien succeït fets terribles de gran crueltat amb centenars de morts i ajusticiaments per parts dels castellans, especialment a Cambrils. Les tropes castellanes comanades pel marquès de – *Los Velez* – després d'aquestes matances continuaren avançant guanyant la resistència dels Segadors a la batalla del Coll de Balaguer.

Després d'aquests fets arribaren a les corts catalanes propostes d'oferta per part del rei de França, referint-se a la protecció que Catalunya necessitava. Per part catalana exigien l'acceptació de l'establiment d'una República. Els francesos insistiren en les seves proposicions fins a l'extrem que – *Du Plessis Besançon* – que havia mantingut converses amb el govern català, va dirigir a Pau Claris unes paraules per a convèncer al nostre President que els catalans necessitaven de l'auxili de França, però que això ho podien aconseguir posant-se sota la obediència de Lluís XIII. Les paraules de – *Plessis* – van obtenir un primer èxit en ésser escoltades. Pau Claris en reuní amb la Junta de Braços, afegeix que el rei de França mostra bona disposició i “*jure i observa nostres Usatges, Constitucions, Capítols i actes de Cort, privilegis, usos, stils, consuetuds, llibertats, honors, preheminències i pre-*

rrogatives – A continuació n'especifica alguns, precisament aquells que havien estat conculcats pels governants espanyols.

Acordades les propostes i acceptades, pel Consell de Cent i per la Junta de Braços, s'acorda nomenar una Junta de Guerra. Presidida pel Conseller en Cap, la Junta era formada per militars catalans i francesos. Els catalans acceptaren un nou sobirà i es disposaven a lliurar batalla contra les victorioses tropes espanyoles que ja estaven a les portes de la ciutat de Barcelona. El 23 de gener (aprox) de 1641 té lloc la Batalla de Montjuïc on l'exèrcit espanyol va ser vençut i va veure's obligat a retirar-se fins a Tarragona. L'èxit de la batalla va encoratjar els barcelonins en saber que no eren sols contra la tirania espanyola. Paral·lelament es produeix l'alçament de Portugal contra Espanya.

La guerra va durar dotze anys amb els catalans súbdits del rei Lluís XIII i quan aquest va morir ho van continuar essent del seu fill Lluís XIV. Al cap de dos anys van desaparèixer de l'escena tres dels personatges que havien desencadenat aquesta guerra, un de català, un de francès i un de castellà: Pau Claris, Richelieu i Olivares.

La mort de Pau Claris tingué una gran repercussió entre els catalans, ja que el consideraven únic entre els possibles salvadors de la pàtria. Possiblement Pau Claris va morir enverinat pels espanyols, tal era la por que aquest President va causar a l'enemic. Pau Claris va morir un mes després de la Batalla de Montjuïc.

Aquest tres exemples expliquen breument el que ha estat la tònica constant d'espanyols i francesos durant molts anys, per tal d'aconseguir apropiat-se del nostre país i batre les nostres Constitucions, la nostra llengua i tot el patrimoni que ens representa.

La conseqüència és clara i indiscutible, ens cal trencar definitivament el domini d'aquest estats, convertits en enemics històrics, amb els que ens hi juguem tot el que hem estat històricament perquè no es torni a parlar mai més de Catalunya. Conclusió inequívoca:

AQUESTA SUBMISSIÓ NO POT CONTINUAR MAI MÉS

Claudi Romeu, 1 de febrer del 09

Pau

Un relat de teixidora

Qui decideix quan ets petit? Podràs decidir quan siguis gran?

N'Abel es va tornar a llevar per comprovar que el seu fill de 7 anys, en Pau, havia aconseguit adormir-se.

El nen havia tingut unes dècimes de febre aquella tarda, gairebé no va sopar i un cop a l'habitació, plorava.

Feia només sis mesos que n'Abel i n'Anna s'havien separat. El jutge havia establert que n'Abel podria tenir en Pau cada quinze dies, el cap de setmana, des de divendres a la tarda i fins diumenge a les vuit del vespre, i tot un mes a l'estiu a triar per la mare.

Les coses no anaven bé entre n'Abel i n'Anna des de feia anys, i aquella primavera va ser definitiva. La dona s'havia distanciat molt de n'Abel. Cada dia s'absentava de casa mentre en Pau era a l'escola amb l'excusa d'anar a fer un cafè amb na Rosa, una amiga de tota la vida que havia quedat vídua feia un parell d'anys.

Era un home tranquil i obert n'Abel. Treballava a l'empresa immobiliària que havia heretat del seu pare i havia fet prosperar el negoci especialment per la seva manera de ser.

N'Anna, mestra, no va arribar a exercir mai. Es van casar tot just l'any després que els dos s'havien llicenciat i van decidir tenir fills molt aviat.

El primer embaràs de n'Anna no va prosperar, però un cop superat el lleuger trauma ho van tornar a intentar. I va néixer en Pau.

N'Anna hauria preferit una nena i n'Abel es va tornar boig d'alegria quan va veure el petit. Aquell dia va comprar roses per la trentena de dones que treballaven amb ell i bombons a la totalitat de la plantilla.

Els treballadors el van obsequiar amb un cotxet de passeig i un enorme os de peluix.

El recorda com el millor dia de la seva vida. A la tarda, es va passar per les oficines de Can Barça i va fer soci al seu fill.

Sis anys després, n'Abel i n'Anna van decidir posar fi a la seva relació que s'havia anat refredant dia a dia. Una separació de mutu acord, tot i les exigències econòmiques de n'Anna, que finalment no va aconseguir la quantitat, demanada. Tot i així, sí va poder quedar-se amb la casa conjugal: un pis gran i força luxós a la zona alta de Barcelona.

N'Abel es va instal·lar en un apartament suficientment espaiós i no massa lluny del pis que havia compartit amb n'Anna i en Pau amb la intenció de poder veure el seu fill amb més freqüència, un fet que la seva exdona no va veure de massa bon ull. No va parar fins aconseguir que el jutge dictaminés una ordre que només permetés a n'Abel veure el Pau cada quinze dies. Res d'acompanyar-lo a l'escola de tant en tant. Res de portar-lo a jugar al parc...

Tot i que la decisió pesava com una llosa, n'Abel la va acatar amb la intenció que el nen no en sortís perjudicat. Tot i així, li cremaven a la gola les seves pròpies paraules quan li havia de dir al Pau que no el podria veure fins al cap de dues setmanes perquè tenia massa feina, o perquè anava de viatge.

Aquella tarda, n'Anna va trucar a n'Abel per dir-li que en Pau s'havia refredat una mica. Res important.

- Sobretot, procura que no tingui fred. Encara que ell no ho vulgui, corda-li la jaqueta quan el vagis a buscar a l'escola. I si demà el banya na Neus, recorda-li que li eixugui els cabells amb l'assecador.

Na Neus era la cangur habitual den Pau i tant anava a casa de n'Anna com a casa de n'Abel. Amés, ajudava n'Abel a la cuina especialment quan el nen era a casa.

- Na Neus no vindrà aquesta setmana. Però no pateixis, ho tindrè en compte. Pensava anar a casa de la meua mare, a la platja, però si està refredat, ens quedarem a Barcelona.

El Pau va dormir tota la nit. L'endemà al matí el seu pare va comprovar que no tingués febre i es va disposar a banyar-lo.

- Som-hi Pau! A la banyera!

El nen va remugar una estona.

- Tinc gana, papa

- Esmorzarem després de la dutxa

- És que tinc fred

- Va, que hi posarem aigua calenta i ja veuràs com no en tindràs de fred

- Però primer juguem amb el cotxe nou

- No, després de la dutxa. Va, Pau.

El nen no va convèncer el seu pare, però si va aconseguir que no fos una dutxa, sinó un bany amb molt de sabó.

N'Abel va somriure.

- Veus massa televisió! A quin anunci ho has vist això de la banyera plena d'es-cuma?

- Era una pel·lícula.

- Està bé. Omplo la banyera.

En Pau va aprofitar que el seu pare parlava amb n'Anna per telèfon per ficar-se dins l'aigua.

- Mira que bé! No t'ho he hagut de dir dues vegades!

Li va ensabonar el cap i li va fregar l'esquena amb l'esponja.

Així que va voler netejar-li els genitals, el nen va fer un crit. El pare el va posar dret i el Pau se'ls va tapar amb les dues mans.

- Pau... no em diràs que et fa vergonya...! Va, treu les mans

El nen va fer que no amb el cap i va

seure de nou a la banyera.

N'Abel estava sorprès. Era la primera vegada que el seu fill actuava així.

- Va, Pau! No tenim tot el dia! – El va tornar a posar dret i aquesta vegada el nen es va posar a plorar.

- Em fa mal. No em toquis aquí.

N'Abel no podia creure el que estava veient.

- Qui t'ha fet això? Digues! Qui t'ha fet això?

En Pau, avergonyit, no parava de plorar. El seu pare el va treure de la banyera, li va posar roba neta i li va preparar l'esmorzar. Mentre el nen esmorzava, va trucar al Joan Avinyó. El seu germà era pediatra i potser sabia donar-li alguna explicació.

- Joan? Hola, soc n'Abel Estrada. Escolta... necessito el telèfon del teu germà Enric. Tinc el nano a casa i m'agradaria que li donés un cop d'ull. No està massa fi.

- Avui no visita a la seva consulta particular, però és a l'hospital. Pots portar el nen? Jo ara el truco i et visitarà de seguida.

Així que en Pau va acabar d'esmorzar, el va portar a l'hospital. A la porta, va començar a somiquejar.

Els van atendre al moment.

- Abel, qui és el pediatra del teu fill?

- No ho recordo. D'aquestes coses se'n cuida sempre n'Anna.

- I no li has volgut preguntar, oi?

- No.

- Hi ha alguna cosa...

- Què?

- No sé... parles sovint amb n'Anna?

- No tenim massa cosa a dir-nos. Parlem del nen i poca cosa més

- I en cap moment t'havia dit res de si el nen podia tenir fimosi o alguna cosa per l'estil?

- No. Sé que va anar al pediatra fa uns dies, però em va dir que era una visita rutinària

- Bé. El Pau aparentment no té res important. Una mica d'infecció al penis. Per això li fa mal. De tota manera, crec que has de parlar amb la seva mare.

- Què vols dir? Parla clar!

- Recentment el teu fill ha estat intervingut quirúrgicament.

- Això ja ho he vist! Però per què?

- Vols un consell? Contracta un advocat. Jo et prepararé un informe. Al teu fill li han fet una circumcisió... sense motiu. Si no és que...

- Si no és què?

- Per alguna creença, diguem que... poc estesa? No sé. Tot és una mica estrany.

- Anem a pams! Quines conseqüències pot tenir aquesta intervenció?

- Has sentit a parlar de l'ablació de clitoris a nenes?

- Sí, una aberració.

- Se'n fan dos milions cada any. En el cas dels nens, la circumcisió, practicada tant per jueus com per musulmans, afecta cada any 13 milions de nens al món.

N'Abel s'anava desfent per moments. No podia donar crèdit al que estava escoltant.

- Mira, jo no vull ficar-me enmig de la vostra relació i dels acords que tingueu en relació al vostre fill, per això et deia que potser el caldrà un advocat.

- Dóna'm més detalls

- No és altra cosa que una mutilació i per a mi, tan denunciabile com ho és en el cas de la mutilació genital femenina. Una circumcisió sense finalitat terapèutica per a mi no deixa de ser una agressió sexual. Ja et dic que algunes religions pràcticament obliguen a fer-la.

- I creus que el meu fill pot patir algun tipus de disfunció?

- Home, hauria de fer un estudi més acurat, però... no seria el primer cas. Tot i així... és molt probable. El que li han fet és extirpar-li el prepuci, per tant és molt possible que perdi sensibilitat perquè és precisament en aquest tros de pell on existeix una major concentració de terminacions nervioses... No sé... segurament tindrà una manca de mobilitat de la pell durant l'erecció o se li faran capes de pell que es ressecaran com a conseqüència de la falta de protecció per l'absència de mucoses i pel permanent contacte amb l'aire.

- No sé què dir... no m'ho puc creure.

En Pau no els escoltava. Mentre esperava el seu pare, confeccionava un trenca-closques en un racó de la consulta. Estava content perquè aquesta vegada el doctor no li havia fet mal.

De tornada a casa, n'Abel es preguntava com fer que el seu fill li expliqués alguna cosa més d'aquella macabra actuació de la seva dona que havia permès una intervenció d'aquell tipus al nen.

- T'has enfadat amb el metge, papa?

- No, fill. Som bons amics. No tots els metges et fan enfadar, saps?

- Aquest és bo, oi? M'ha donat un caramel.

- I l'altre? Allà on et porta la mama... és dolent aquell doctor?

En Pau va fer veure que no el sentia.

PERE FELIP I BUADES

Combatre a fi que les organitzacions dels treballadors exigeixin un pla d'emergència

Ni un euró pels banquers, per un pla d'emergència a favor de la majoria. Conec les terribles xifres de l'atur: 3'2 milions d'aturats (i els sindicats preveuen que passin als 4 milions) un 13,9% de la població activa, 489.000 llocs de feina destruïts i 609.100 aturats més els darrers 3 mesos, 827.200 llars on ningú te feina. La producció industrial ha caigut un 15% aquest darrer any, la qual cosa reflexa la destrucció de la economia productiva.

En aquesta situació, el ministre d'Economia, Pedro Salbes, explicava en *El País* que, amb els 250.000 milions d'euros compromesos amb els bancs, no queda marge pressupostari per a polítiques socials, per a les peticions de les autonomies i ajuntaments de fons per sostenir els serveis públics, per a la protecció de l'atur, per a les reivindicacions dels treballadors.

No és possible salvar als especuladors dels treballadors. N'Ignaci F. Toxo, secretari general de CCOO, diu que *"amb la mateixa celeritat i eficàcia que s'ha actuat a fi que les entitats financeres guanyin liquidesa, el Govern ha d'actuar a fi que les persones expulsades del lloc de feina accedeixin*

in a algun tipus de prestació".

En Zapatero digué davant el Congrés de CCOO que el seu govern anava a mantenir la protecció social. El problema és que no és possible garantir la protecció per als desocupats, defensar als treballadors i els serveis públics si se dilapiden els fons públics en ajudes als banquers, si se respecten les normes imposades per la Unió Europea, que en nom de la "lliure competència" prohibeix les nacionalitzacions i imposa la privatització dels serveis públics i duu a la privatització a la sanitat, la ensenyança, etc.

No és possible buidar les caixes de l'Estat per ajudar als bancs i reduir les contribucions als rics (com la de patrimoni, la de societats...) i a la vegada tenir doblers per als aturats, els treballadors, els ajuntaments, els serveis públics...

Des del meu punt de vista, la supervivència del règim de propietat privada dels medis de producció i canvi és incompatible amb la defensa de les condicions més elementals d'existència dels treballadors i els pobles.

És precís anular el pla d'ajudes als bancs, nacionalitzar la banca

És possible fer una altra política. Els milions d'euros necessaris per un pla d'e-

mergència a favor dels treballadors existeixen. Estan en mans de la banca que apalanca els seus fons *"esperant temps millors"*, tancant l'aixeta dels crèdits, estan en mans dels especuladors. Que al damunt demanen, i reben més milions.

No basta amb demanar menuts per als aturats mentre se recolza el lliurement de milions als bancs. Per fer una altra política és condició indispensable l'anul·lació de les ajudes a la banca. Que tornin els doblers que al damunt s'han guardat en la caixa.

Cal exigir la nacionalització sense indemnització d'aquests bancs que ofeguen a l'economia productiva negant crèdit, crear una banca pública al servei de la producció.

Acabar amb els acomiadaments. Cándido Méndez ha dit: *"Cal exigir la responsabilitat del manteniment de l'ocupació a aquells que tenen capacitat: els empresaris, a fi que a més, no destrueixin ocupació sense causa verament justificada"*. Però a l'Europa de Maastricht se considera "causa justificada" per l'acomiadament, no sols al·legar pèrdues, sinó qualsevol mesura que suposi augmentar els beneficis o especular amb les accions reduint plantilla.

La situació de crisi exigeix mesures d'emergència. Els

sindicats s'han de negar a negociar més acomiadaments, més ERE. L'Estat ha d'incautar-se de les empreses que anunciïn tancaments, deslocalitzacions i acomiadaments.

Defensar l'ensenyança pública. Estudiants i treballadors de l'ensenyança han exposat les greus amenaces de privatització de l'ensenyança, de destrucció de l'escola i l'universitat pública.

Els retalls en l'ensenyança, la multiplicació de les subvencions i concerts en l'ensenyança privada, especialment als col·legis de l'Església, la conversió de moltes escoles públiques en ghettos de marginació, el pla Bolonia que suposa la privatització de l'Universitat, la desaparició de les titulacions, la destrucció del valor dels títols.

Exigeixen un pla de rescat per a l'escola pública, basat en l'increment de pressupost, la derogació de la LOU i del pla de Bolonia, la separació de l'escola i de l'Església. Un pla de rescat que partesqui de que ni un euró de diner públic vagi a l'Església Catòlica.

La sanitat pública en perill. Treballadors i sindicalistes de la sanitat han exposat la determinació d'emprendre una iniciativa d'àmbit estatal davant la greu situació de retalls de personal i pressupost, d'acomi-

adament de contractats, de deteriorament de l'assistència, de privatització accelerada de la sanitat.

Mentre se retalla el pressupost dels serveis de salut autonòmics, una comissió del Ministeri de Sanitat i les Autonomies discuteixen el pacte sanitari, que diuen que se basa en el Pacte de Toledo (que com tots saben, serveix per retallar les pensions), i que, en nom de la "sostenibilitat del sistema sanitari" discuteix quins retalls aplicar, quines prestacions reconèixer i quals deixar d'oferir, o si s'implanta un copagament dels serveis sanitaris.

Mobilització unida per un pla d'emergència pels treballadors. Alguns dirigents sindicals comencen a parlar de la necessitat d'una vaga general. Sens dubte la situació de la classe treballadora exigeix l'actuació i la mobilització unida de les seves organitzacions. Ara be, vaga general, per que? Per una millor aplicació dels plans de rescat de la Unió Europea? Per unes miques per als aturats, mentre segueixen les ajudes a la banca?

La unitat de les nostres organitzacions sols és possible per organitzar la lluita contra els plans de rescat del govern i la Unió Europea, per una altra política.

Cinga Fòrum '09

Removent consciències

Jornades sobre la transgressió cívica

Fraga (Baix Cinca), divendres 27-02-09 i dissabte 28-02-09

Franja de Ponent i transgressió. Propostes pràctiques i concretes per a viure en català.

Programa:

— Divendres, 27-02-09, Casal Jaume I (av. Reis Catòlics, 28):

19:30. Xerrada: **El Parlament Europeu i la transgressió lingüística**, a càrrec de Miquel Català i Coit, enginyer informàtic. Presentarà: Rosa Arqué, professora de Secundària.

— Dissabte, 28-02-09, Palau Montcada (c/ St. Josep de Calassanç, 12):

10:00. Obertura a càrrec de Susanna Barquín, presidenta de l'Institut d'Estudis del Baix Cinca (IEBC).

10:15. Ponència: **Resiliència i transgressió**, a càrrec de Quim Gibert, psicòleg. Presentarà: Mar Quibus, professora de Secundària.

11:00. Ponència: **Dignitat, llengua i transgressió**, a càrrec de Sebastià Alzamora, escriptor i gestor cultural. Presentarà: Anna Barrafón, bibliotecària.

11:45. Descans.

12:15. Ponència: **Ètica i transgressió**, a càrrec de Francesc Torralba, filòsof. Presentarà: Rosa Villanova, treballadora social.

13:00. Xerrada: sobre **L'activisme transgressor en el segle XXI**, a càrrec de Àngel Colom, president de la sectorial d'Immigració de CDC. Presentarà: Marta

Alòs, diputada al Parlament de Catalunya.

Organitza: Institut d'Estudis del Baix Cinca (IEBC). Amb la col·laboració del Casal Jaume I de Fraga i el suport d'Òmnium Cultural de Ponent i del Projecte d'Animació Cultural Jesús Moncada.

Programa complementari del cap de setmana:

— Dissabte 28-02-09:

16:00. Cafè al Casal Jaume I de Fraga (av. Reis Catòlics, 28)

17:00. Opció A: La ruta de les sitges. Punt d'eixida: Rotonda del Sotet.

Opció B: Carnaval de Fraga-09

19:30. Actuació al Casal Jaume I del Duo Recapte.

— Diumenge 01-03-09:

10:00. Visita a la vila de Saidí (Baix Cinca).

12:00. Visita a Vil·la Fortunatus, jaciment romà situat a la carretera de Saidí, km. 2.

Nota: Totes les propostes són de franc.

Notes per a esportistes catalans susceptibles de ser seleccionats per Espanya

L'esport és un fenomen de masses que arrossega passions. Uns tòpics bastant innegables sobre els quals hi giren una sèrie de consideracions que s'escau comentar: L'esport en general pot ser considerat neutre com a joc, pràctica o exercici físic, però quan es practica a nivell internacional o es professionalitza, en barrejar-se l'aspecte econòmic i el prestigi, adquireix llavors connotacions d'altre mena.

Quan la pràctica esportiva va lligada a la representació d'un equip nacional o estatal incorpora inevitablement una enorme càrrega simbòlica. Això fa que un mer fet esportiu adquireixi una patina política. De fet, agradi o no, l'esport és també política. I ho és almenys des de la celebració dels primers jocs olímpics moderns, moment a partir del qual es comença a posar fi al plàcid regnat de l'amateurisme. Aleshores els esportistes van esdevenir, malgrat el famós esperit de Coubertin, el braç simpàtic i no sempre innocent dels ministeris d'afers exteriors (i interiors) dels estats.

Des dels Jocs de Berlín de l'Alemanya nazi als de la dictadura neocapitalista xinesa de Beijing, els esportistes han estat disciplinats soldats (amb pantalonet curt) a les ordres dels aparells dels estats. Eurocopes, Mundials, Jocs de la Commonwealth (originalment 'British Empire Games') etcètera, segueixen gaire bé sempre el mateix esquema:

Un actualitzat camp de batalla on aficions armades amb els seus cànctics empenyen els seus jugadors cap a la victòria. I una comunitat d'interessos on l'esportista que surt vencedor guanya prestigi i cotització, mentre la nació o estat que l'envia reforça la seva autoestima i la cohesió al voltant dels seu particular model de país. Al mateix temps el perdedor passa a l'ostracisme per a no malmetre la imatge d'èxit que es persegueix.

Els estats europeus i occidentals ja no resolen les seves diferències a cop de míssil. Hem traslladat a un terreny d'acotades dimensions les desfilades i les batalles abans a camp obert. Els espectacles d'ara també van plens de rictus i ceremonial amb certa marcialitat, però superats per l'esclat multicolor de les samarretes dels esportistes. Ara tot està ben apamat i se serveix a

l'espectador de manera prou civilitzada. La victòria és la glòria en vida, l'eufòria que segueix a la consecució d'una fita esportiva és l'acte d'afirmació nacional, no estrictament polític, més potent que existeix. Activa la maquinària de producció d'adhesions en cadena, motiu pel qual els estats no regategen en recursos. Els sucosos pressuposts que dediquen els estats a l'alta competició no són de cap manera fruit de la voluntat de promoció dels sa hàbit de fer esport.

S'ha avançat molt des de Berlín, però no a gust de tothom, com transmet el gest malcarat de l'anunci 'volem patir'. Als catalans, tret d'un grapat de remarcables excepcions, no se'ns permet encara participar de la joia de la bel·licositat ensucrada, del refinament de tàctiques i estratègies exposades als moderns estadis d'avui.

Amb aquest panorama s'entén que la decisió d'un esportista d'elit de representar un o altre país no pot ser interpretada amb la lleugeresa amb que sovint es fa a casa. Aquí la inhibició juga a favor del projecte nacional dominant, l'espanyol. I si bé no hem de perdre de vista el respecte que mereix la decisió personal que en puguin prendre, considerar un esportista d'elit un professional com qualsevol altre seria un error. Les seves actituds publicitades a tort i a dret influeixen de manera col·lectiva, i per tant la ciutadania també té dret a dir-hi la seva. En el cas català això és ben evident. Els equips nacionals no poden prendre part en la majoria de competicions de caire oficial, no només per una normativa internacional restrictiva sinó, principalment, per l'acció de bloqueig que exerceix l'Estat Espanyol. Davant d'aquesta realitat es fa necessària una actitud molt més crítica si l'objectiu no és altre que la sobirania esportiva.

A tall d'exemple negatiu serveix l'actitud condescendent dels mitjans catalans (com es va veure durant l'Eurocopa de futbol) quan repetidament molts periodistes justificaven el suport a la selecció espanyola senyalant que un elevat nombre de jugadors dels PPCC hi prenen part. Un argument que sorgeix originalment del nacionalisme espanyol i que fa forat metabolitzant-se a través dels mitjans, els teòricament catalanistes.

Els esportistes catalans són bons pels

equips espanyols en la mesura que renuncien a qualsevol expressió de catalanitat. Ho hem vist mil vegades. No és això suficient com per adoptar una postura personal menys subordinada? No cal dir que de cap manera s'ha de mostrar hostilitat cap els esportistes que defensen la samarreta d'Espanya, però simpatia tampoc. Si no volem perdre de vista els objectius nacionals, s'ha de ser objetament crític. Per altra banda, des del bàndol espanyol s'hi juga fort, es coacciona i s'amenaça des de l'administració i des dels mitjans per tal de doblegar la voluntat de l'esportista, sovint utilitzant mètodes que van més enllà del que és tolerable. Tant de bo fossin totalment lliures per a decidir si prenen part per un, altre o ambdós equips nacionals.

Un esportista amb dimensió social ha de ser però prou responsable com per a mesurar sensatament l'abast de les seves decisions en aquest sentit. El paper de l'esportista ignorant arrossegat per les voluntats de tercers ja no és creïble.

De fet aquest tema és extrapolable a altres terrenys com l'art, la gastronomia, la música... Com diu la cançó, 'ningú no va dir que fos fàcil'. No és de cap manera demanar massa aspirar a un societat on els seus membres siguin responsables envers els altres, tampoc si es tracta d'esportistes.

Miqui Mel

Estem amb el peix que es mossega la cua. Com sempre, volem coses d'Estat, sense ser un Estat. Fora de comptades excepcions històriques, les seleccions es corresponen a Estats sobirans. Volem tenir seleccions, esdevinguem un Estat. La casa, sempre pels fonaments, mai per la teulada.

D'altra banda, és molt fàcil de criticar els jugadors catalans que se'n van a jugar amb les seleccions espanyoles, o que marxen del Barça per anar a jugar al Madrid, per exemple. Ells són professionals, i com a bons professionals és lògic que vulguin millorar, cobrar més i tenir més de renom. Qui renunciaria a aquests valors en el seu camp professional? Qui es negaria a deixar de vendre i augmentar ingressos per una resistència patriòtica malentesa? Una cosa és la feina i amb el que em guanyo les garrofes i l'altra és el sentiment. No sempre es pot triar a on t'has de guanyar les garrofes, que el capdall són això: garrofes.

Alfred Ros IN MEMORIAM

Des del Lobby per la independència volem fer arribar el nostre condol a la família de n'Alfred i a tots els seus companys d'UNIO OBRERA BALEAR. Sempre recordarem el seu encoratgement i la seva presència al Festival la Cançó de la piscina en defensa del dret de pas per la zona marítimo-terrestre de la costa i pels camins de l'interior de Mallorca.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

En la mort d'Alfred Ros Ha finat recentment a Palma Alfred Ros Rodrigo, destacat membre d'Unió Obrera Balear. La mort li va arribar mentre practicava l'esport de la bicicleta de muntanya. En una circular sindical, els seus companys li reten un homenatge per la seva feina solidària i la seva bonhomia.

Alfred Ros Rodrigo, en una manifestació en defensa del territori, en aquest cas a favor de Can Tàpera.

Entesa continua la seva campanya a favor de la policia autonòmica de Balears

Accions per la Policia Autonòmica Entesa continua endavant amb la campanya a favor de la creació de la Policia Autonòmica. Ho fan presentant mocions als ajuntaments on tenen força. Avui es vota a Sóller. També hi ha iniciatives semblants a pobles com Campos, Costitx i Vilafranca. Volen que s'arribi a aprovar en una vintena de localitats. Les resolucions municipals seran enviades al president Antich i a la consellera d'Interior, Maria Àngels Leciñena.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Castell de Puivert i l'amor cortès

Al'edat mitjana es desenvolupa al l'interior dels castells una cultura de música, poesia i joc que esdevé especialment rica a Occitània. Si tenim en compte els testimonis que s'han pogut recuperar, aquell territori destacà, al segle XII, per un bon nombre de trobadors que, com en altres indrets, feien composicions poetico-musicals en què l'amor era, gairebé sempre, el tema central. La història, però, ha oblidat un bon nombre de poetesses occitanes d'aquell segle, que eren conegudes com a trobairitz, i que han deixat poesies amoroses — sovint dedicades als seus amants — que sorprenen pel seu realisme i les referències directes a l'amor carnal.

L'amor cortès i les trobairitz

Al segle XII s'escrivien trac-

tats d'amor i els trobadors i les trobairitz cantaven l'amor cortès. L'amor cortès, nascut als castells occitans al segle XII, expressa una relació totalment nova entre l'home i la dona. En contrast amb l'ambient brutal de les guerres feudals neix un entorn cultural de música, poesia i jocs que s'havia anat forjant a l'interior dels castells per influència de les dones. Es van suavitzar els costums sexuals de manera que l'home va admetre la possibilitat d'un interval entre el desig i la satisfacció, interval en què s'inclou el plaer dels sentiments, és a dir, l'amor cortès.

L'amor cortès neix en un ambient aristocràtic i va lligat a una mentalitat de classe. La majoria de trobadors eren membres de la noblesa, així com les dames i cavallers a qui canten. De totes maneres, per mimetisme, altres grups socials van tendir a imitar els costums de la classe dominant. La dona cantada i estimada pel poeta cortès és una dona noble, casada amb un senyor noble. El fet, però, que sigui casada no atura l'amant i per això l'amor cortès és normalment un amor adúlter sota aparença d'amor platònic.

Les trobairitz,

per la seva banda, també canten als cavallers i trobadors, no pas als seus marits.

L'amor no era molt freqüent entre els matrimonis nobles ja que els casaments es feien per interessos polítics o militars de les dues famílies. Els sentiments no comptaven en les unions feudals, de manera que sovint l'amor s'expressava fora del matrimoni. L'amor cortès ha de ser gratuït i lliure, i aquestes condicions no es donaven normalment en el matrimoni noble, per tant l'amor veritable no podia existir sinó fora de les normes socials. Si la parella accepta aquest amor neix entre ells una complicitat perfecta. L'amor cortès és secret, ja que la dama ha de guardar el seu honor de calúmnies i gelosies que podrien arribar al seu marit. L'amor, doncs, és perillós. Es creen entre els amants uns vincles semblants als feudals. Ella és la senyora i l'amant es declara el seu vassall.

El joc de l'amor cortès entra

en l'ideal cavalleresc de manera que el cavaller tria la seva dama, que no és la seva dona, porta un objecte que ella li ha donat i lluita per ella per tal d'obtenir una paraula o un gest de reconeixement. Les trobairitz, que eren mullers i filles de nobles, escrivien poemes directes i sensuals, que valoraven de l'amic sobretot la fidelitat.

Eloi Biosca, Marta Sancho i Teresa Vinyoles, Viure en un castell de la frontera: passeig virtual pels segles XI i XII (Barcelona: Edicions de la Universitat de Barcelona, 2000)

Cançons

Joan Petit era un camperol que, en 1643, en el sud del Massif Central, en Villefranche de Rouergue, va dirigir la rebel·lia camperola en contra del rei Luís XIV.

Quan el van agafar, va ser condemnat al suplici de la roda. I la cançó diu que quan li van trencar el dit, ballava amb el seu dit, etc...

Joan Petit

Joan Petit que dança (2 còps)
Per lo rei de França (2 còps)
Amb lo pè, pè, pè
Amb lo dit, dit, dit
Per aquel dançava Joan Petit*.
(*autra version "Atal dança Joan Petit")

Joan Petit que dança (2 còps)
Per lo rei de França (2 còps)
Amb lo pè, pè, pè
Amb la camba, camba, camba
Amb lo dit, dit, dit...

Joan Petit que dança (2 còps)
Per lo rei de França (2 còps)
Amb lo pè
Amb la camba
Amb la cuèissa
Amb lo dit...
...Amb lo cuol...

...Amb lo ventre, amb lo pitre,
amb l'esquina,
amb lo braç, amb lo coide, amb
la man, amb
lo còl, amb las gautas, amb la
boca, amb lo
nas, amb los uèlhs, amb lo cap...

Curses de braus, cultura de la tortura

Magnífica la campanya de la plataforma **Prou!**, una plataforma antitaurina que ha rebut el suport d'Esquerra Republicana i de les JERC pel seu esforç a fi d'aconseguir l'abolició de les curses de braus a Catalunya. Ja fa dies que el lloc web d'aquesta plataforma, amb la imatge de l'actriu Anna Sahun, està recollint signatures de totes aquelles persones que vulguin contribuir a eradicar una festa que denigra el poble que la practica. La veritat és que és vergonyós que la Catalunya del segle XXI, una Catalunya que es vanta de ser civilitzada, respectuosa amb els drets de les persones i sensible amb els drets

dels animals, continuï projectant-se al món com un país amb recintes lúdics anomenats places de braus on es torturen animals per al gaudi dels espectadors. Potser és que als dos socis d'ERC al govern de Catalunya els pot més l'espanyolitat que no pas la sensibilitat. Altrament no s'entén que unes forces polítiques que s'autoproclamen d'esquerres i respectuoses amb el patrimoni de la humanitat es neguin a abolir les curses de braus.

La gent ha de saber que la llei catalana prohibeix la tortura de tota mena d'animals llevat dels braus. Sí, així com sona. No es pot torturar cap animal que

no sigui un brau. A un brau sí que se'l pot torturar. "I per què? Per què algunes forces polítiques consideren que el brau és diferent de la resta d'animals?", es preguntarà molta gent. Doncs perquè el brau és el símbol espanyol per excel·lència i les curses de braus són la Fiesta Nacional espanyola. Aquest és el moll de l'os de la qüestió. Per això les curses de braus no s'aboleixen, perquè aquells que s'autodefineixen com a no-nacionalistes ja fa molts anys que han esdevingut els principals protectors de l'espanyolitat. I, ves per on, n'hi hauria prou que el govern de Catalunya legislés en aquesta matèria

perquè aquest patètic espectacle dis-fressat de cultura -cultura de la tortura, n'hauríem de dir- fos eradicat del país. És només una qüestió de voluntat política. Però la voluntat política és indestruïble de la ideologia i aquesta, en el cas d'alguns partits polítics catalans, és indestruïble de la seva dependència emocional d'Espanya. Si les curses de braus fossin la festa nacional de Catalunya haurien estat ells els primers abanderats de la seva desaparició, però és la Fiesta Nacional espanyola i abolir-la a casa nostra ens faria menys espanyols. Ja ho sabem: un no-nacionalista pot suportar-ho tot menys deixar de ser espanyol.

Víctor Alexandre
www.victoralexandre.cat

Conveni Medi Ambient i TUI

La Conselleria de Medi Ambient i TUIAG han signat avui a Alemanya un conveni per a la realització conjunta d'accions mediambientals i de desenvolupament sostenible a les Illes Balears.

El conveni es desenvoluparà a través d'un pla d'actuació amb accions concretes en matèria de conservació d'espècies, protecció del clima, tasques de divulgació i conscienciació, i gestió sostenible d'hotels i d'infraestructures turístiques.

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, i el president de TUI AG, Michael Frenzel, han signat avui a la seu d'aquest grup empresarial, a Hannover (Alemanya), un conveni marc de col·laboració amb la finalitat de desenvolupar conjuntament accions mediambientals i de desenvolupament sostenible a les Illes Balears.

El conveni signat avui reemplça i amplia el subscrit el 2005 i preveu un acord de col·laboració a llarg termini que es desenvoluparà a través d'un pla d'actuació amb accions concretes i conjuntes en matèria de conservació d'espècies, protecció del clima, tasques de divulgació i conscienciació, i gestió sostenible d'hotels i d'infraestructures turístiques.

Durant l'acte de signatura, Michael Frenzel ha destacat que "TUI i el Govern de les Illes Balears estan compromesos des de fa temps amb la sostenibilitat i la promoció d'actituds ecològiques. A TUI som conscients de la nostra responsabilitat com a líders del mercat turístic a Espanya i a les Illes Balears, i hem començat molt aviat a desenvolupar una estratègia de sensibilitat".

Tant Frenzel com Grimalt han coincidit en què el conveni té com a objectiu fonamental promoure un desenvolupament sostenible del turisme a les Illes Balears que assegurí els recursos naturals i el futur de l'activitat turística a

la nostra Comunitat.

De la seva banda, el conseller Grimalt ha subratllat la importància de què un grup empresarial com TUI, fonamental en tots els àmbits del turisme de les Illes Balears, mostri interès en contribuir a la millora del medi ambient de la nostra Comunitat i hagi convertit el desenvolupament sostenible de les seves destinacions i la gestió mediambiental dels serveis turístics en un principi rector de la seva activitat empresarial. Miquel Àngel Grimalt, en aquest sentit, ha indicat que el conveni entre la Conselleria de Medi Ambient i TUI resumeix a la perfecció dos binomis imprescindibles per a la societat actual i per als seus reptes de futur: d'una banda, la col·laboració entre l'Administració i la societat civil en la consecució d'objectius relacionats amb el benestar i la qualitat de vida dels ciutadans, i de l'altra, la relació cada vegada més estreta entre turisme i medi ambient.

A més, el conseller ha assenyalat que el conveni també compleix l'objectiu de la Conselleria de Medi Ambient de cooperar, col·laborar i donar suport a totes aquelles institucions i entitats que tenen la voluntat de contribuir al desenvolupament sostenible de la nostra Comunitat i a la millora

de l'estat mediambiental de les Illes Balears. Finalment, Miquel Àngel Grimalt ha apuntat que el conveni signat amb TUI reflecteix una nova època per al turisme, en la qual el turista exigeix qualitat del paisatge i una gestió sostenible dels recursos naturals.

La guerra de les llengües

Un milió de persones han après català en els cursos per a adults en els últims 20 anys

Un milió de persones han après català en els cursos per a adults en els 20 anys d'història del Consorci per a la Normalització Lingüística (CPNL). El creixement d'inscripcions ha estat continu i molt important sobretot a partir del curs 2002-2003, quan en un any es va passar de 55.000 alumnes a més de 64.000. Aleshores es va iniciar una corba de creixement continu que va culminar l'any passat, quan es superar els 111.300 inscrits en un total de 4.582 cursos. Segons el balanç que ahir va presentar el secretari de Política Lingüística i president del CPNL, Bernat Joan, els alumnes dels nivells inicials i bàsics, un 85% dels quals són nascuts a l'estranger, van augmentar un 27% el curs 2007-2008 respecte a l'anterior i van ser els que més van créixer. Els nivells de suficiència, amb gairebé el 71% d'alumnes nascuts a Catalunya, es van incrementar

un 16%, i els intermedis, un 10%. Els responsables del Consorci van destacar que tot i que el col·lectiu d'immigrants és el més destacat percentualment en els nivells inicials i bàsics, 1.236 alumnes havien nascut a Catalunya. Del total de 64.569 alumnes estrangers, un de cada dos és llatinoamericà, tot i que estan augmentant els procedents de l'Àsia, l'Àfrica i l'Amèrica Central. Entre els que estudien català, alguns dels col·lectius que més han crescut són els marroquins (de 4.000 l'any 2005 a 9.500 el 2007), romanesos (de 1.200 a 1.800), xinesos (de 243 a 1.160) i pakistanesos (de 268 a 1.100). El secretari de Política Lingüística va destacar les activitats d'aprenentatge paral·leles als cursos tradicionals: d'una banda, el curs en línia Parla.cat, que es va posar en marxa a l'octubre i que en dos mesos va superar els 10.000 inscrits, i també el Voluntariat per la Llengua, amb més

de 30.000 parelles lingüístiques els últims sis anys. Les parelles permeten guanyar fluïdesa en l'ús de la llengua a partir de la conversa.

L'ANY PASSAT

Els cursos de català impartits pel Consorci per la Normalització Lingüística (CPNL) van augmentar un 22% el 2008 a Catalunya, arribant a més de 111.000 alumnes, un creixement que la institució ha qualificat avui d'"importantíssim" durant la presentació de la memòria del 2008 i balanç d'activitats dels últims tres anys. A la capital catalana, els cursos van tenir el 2008 un total de 36.777 alumnes, gairebé 8.000 més que a l'any passat. Els nivells bàsics van rebre 25.514 inscripcions, un 27% més que el 2007. La meitat d'aquests alumnes procedien de Sud-amèrica tot i que els creixements més significatius van correspondre als alumnes d'Àfrica i l'Àsia. A la

resta de Catalunya, la proporció d'alumnat estranger també ha vorejat el 50%. Durant l'any passat es van organitzar a Barcelona 162 cursos en entitats, amb 4.590 inscripcions, un 83% més. A més, es va potenciar el català entre el col·lectiu xinès, que va triplicar les inscripcions —fins a arribar a les 501—, i en el pakistanès, que les va duplicar —638—. La feina que està fent entre aque-

st col·lectiu és "més lent, però està donant els seus fruits", ha assegurat el director del Centre de Normalització Lingüística (CNL) —que només treballa a Barcelona—. El 2008, el CNL va oferir també cursos adaptats a l'atenció de la gent gran i al personal de bars i restaurants, amb la campanya 'Català a taula', en què van participar 311 persones.

Informa: Europa Press

Catalunya, un vegetal?

“Aquest, si més no, és el projecte socialista: fer de Catalunya un vegetal”

Una de les conclusions més hilarants sobre el resultat de les darreres eleccions espanyoles a Catalunya l'ha fet el PSC-PSOE en dir que, com demostra l'espectacular davallada d'Esquerra amb la pèrdua de més de la meitat dels votants, l'independentisme va de baixa al nostre país. Ni els ha passat pel cap que una cosa és l'independentisme i una altra el càstig de l'independentisme a Esquerra Republicana. La seva lectura, per tant, conclou que els catalans han vist la llum i han decidit que un poble sotmès a un altre poble viu molt millor que si fos lliure i decidís per ell mateix. Es veu que, contradient Aristòtil, que defensava la compatibilització de l'ànima vegetal amb l'animal i la racional, el secret de la felicitat es troba en l'estat vegetatiu. Aquest, si més no, és el projecte socialista: fer de Catalunya un vegetal. Ells en diuen la Catalunya optimista; però, és clar, com pot sentir-se optimista un vegetal, si justament un dels trets que caracteritzen la seva naturalesa és la incapacitat de sentir?

La Catalunya vegetal, però, no és només el país preconitzat per la militarista Carme Chacón des dels plafons electorals, també és el lema del PSC-PSOE per captar catalans en estat vegetatiu. Així ho defensen catalans de veg-

etabilitat contrastada, com ara José Montilla, José Zaragoza, Miquel Iceta, Joan Ferran o Raimon Obiols. Obiols, concretament, ha advertit que caure en una “obsessió identitària” és contraproductiu. Però, contraproductiu per a qui? Per al PSC-PSOE, potser? Deu ser això, ja que tot català amb clara consciència de la seva identitat fuig del Partit Socialista com de la pesta. Raimon Obiols, en canvi, no està obsedit amb la seva identitat. No ho està perquè, com tots els seus companys de partit, ell és espanyol, i aquesta és una identitat que ningú no discuteix i que tothom reconeix. “Feu-vos espanyols i viureu feliços”, ens ve a dir aquest català amb ànima de virrei mentre ens demana que siguem simpàtics amb aquells que ens volen subordinats i submisos, que siguem simpàtics amb aquells que ens volen callats i resignats, que siguem simpàtics, en definitiva, amb aquells que ens volen europeus inferiors o de segona.

I com és que la gent del Partit Socialista –que per la seva condició d'espanyols ja tenen Estat i passaport– no són feliços? Com és que aquests espanyols de la Comunitat Autònoma Catalana (CAC), que ja tenen llengua respectada i són membres de ple dret de la Unió Europea i de les Nacions Unides, no troben la tranquil·litat d'esperit? Doncs perquè la nostra existència els incomoda, i els incomoda perquè som incompatibles. La

catalanitat és incompatible amb l'espanyolitat com l'aigua és incompatible amb el foc. I la raó d'aquesta incompatibilitat es troba en la naturalesa d'ambdues identitats: mentre la catalanitat no nega la identitat jurídica de l'espanyolitat, l'espanyolitat només entén la catalanitat com una extremitat. L'espanyolitat, per tant, reafirma la seva existència en la inexistència de la catalanitat. I si aquesta última, inevitablement, ha d'existir, que ho faci sense animalitat ni racionalitat. Catalunya, un vegetal.

Víctor Alexandre

Comentaris

el nom. 03/02/2009

Molt bé, Víctor Alexandre, bon article, com gairebé sempre. Però heu d'anar un pas més enllà, perquè encara no t'he sentit dir ben alt i clar (potser m'equivoco) que Mas hauria de ser el president. Aquells que van engendrar i alimentar la bèstia tripartita ara ho lamenten (no tots, també és veritat), però hi ha encara alguna cosa que els impedeix reconèixer els mèrits de qui va guanyar. Això seria un acte de valentia, i ajudaria a acabar amb tota aquesta m... misèria.

josep m. 03/02/2009

Víctor, ets un referent. La millor imatge de com ens volen i del signifi-

cat veritable de la Catalunya “optimista”, “simpàtica” i “callada” que volen...un vegetal.

Rosa M^a. 03/02/2009

A mi em serveix molt que em sacsegis. La teva veu és clara i forta. Jo també t'estic agraïda. Procuro tenir la consciència desperta

Josep-Empordà. 03/02/2009

Fer de Catalunya un vegetal és el projecte del PSOE-NE al que s'abona amb entusiasme ERC. ERC son independentistes d'una Nació-vegetal.

lo Pèire d'Adenui. 03/02/2009

Víctor : aquesta es la música que m'agrada escoltar, i no el soroll espanyolista del pscE. Sempre endavant, guanyarem ...!

Edu. 03/02/2009

Amén!

josep. 03/02/2009

gracies per tot el que escrius,

Josep. 03/02/2009

Ets la veu de les nostres ànimes racionals.

Josep. 03/02/2009

Víctor ets el meu ídol segueix així

Sobre la nostra llengua

El recent debat entre l'expresident Jordi Pujol i l'escriptor Quim Monzó sobre l'empobriment de la llengua i la cultura catalana, organitzat pel Centre d'Estudis Jordi Pujol i en presència d'una vintena de periodistes, ha tingut un ampli ressò en la majoria de mitjans de comunicació. Procurem sempre que les nostres lletres aportin idees positives i encoratjadores però no podem defugir la realitat encara que sigui dolorosa. Aquesta és l'importància d'aquest debat, tal com podreu llegir. Al resum del debat hi afegirem les reflexions del periodista Francesc Codina i l'opinió de la ciutadania expressada a través d'una enquesta publicada recentment.

Debat Jordi Pujol i Quim Monzó

Resum de les cròniques aparegudes: Tots dos van estar molt crítics i van dibuixar un panorama força desolador per al català. Aparer de Monzó la culpa de tot plegat ve de diferents pols: la manera d'educar, massa tova, del moviment pedagògic iniciat per Rosa Sensat, la mín-

ima presència de títols en català a les llibreries i la ineficàcia de la “immersió lingüística”, que segons l'escriptor és una “falsedat”. Monzó va afirmar que el català s'està convertint en un dialecte del castellà (“una mena de patuès”). Però bona part de la culpa d'aquest empobriment se la van endur els mitjans de comunicació, que, en aquest cas, tots dos acusen de maltractar la llengua utilitzant un català que “fa feredat”, divulgant tota mena de calcs del castellà i amb la intolerable desaparició dels pronoms febles del llenguatge. Monzó va dir que, com a escriptor en català, s'està adonant que “el país s'enfonsa i en neix un altre” on el català ocupa un lloc més secundari: “Els escriptors en català comencem a ser una peculiaritat ètnica a Catalunya”.

L'expresident Pujol, tot i discrepar amb Monzó sobre els nuls efectes de la immersió lingüística, va acceptar moltes de les afirmacions de Monzó, però, molt en el seu estil no sempre criticable, va defensar que cal “aixecar la moral

de la gent perquè també hi ha coses que es fan bé”.

La llengua i els mitjans

Francesc Codina comenta el debat Pujol-Monzó en un article amb aquest títol aparegut al diari AVUI, del qual hem extret els següents paràgrafs:

Quim Monzó va ser especialment dur amb els mitjans de comunicació, que va culpar de la divulgació de tota mena de calcs del castellà. Potser ho va dir amb massa cruesa, però s'ha de reconèixer que té força raó.

S'hauria de matisar, tanmateix, que el problema no afecta pas tots els mitjans en la mateixa mesura. [...] Per desgràcia, en els espais de comunicació espontània, com ara les tertúlies, no se sol exigir un bon domini oral del català als col·laboradors remunerats. Si el xampurregen una mica, ja n'hi ha prou; si, quan volen fer gràcia, recorren a la frase feta castellana, no passa res; si sistemàticament diuen “pues” en comptes de “doncs”, o “ningun/a” en

comptes de “cap”, alabat sia Déu.

[...] és del tot necessari que l'escola i els mitjans de comunicació practiquin un bon model de llengua, adaptat a les diverses situacions comunicatives, però alhora correcte i genuí. Els professionals de la comunicació no tenen excusa. El domini de la seva principal eina de treball hauria de ser un requisit elemental, com ho és arreu del món.

Amb tot, el fet més greu no és pas l'exhibició de pífies de molts comunicadors, sinó la nul·la voluntat d'esmena que manifesten. Alguns eleven la incompetència a virtut. Rebutgen qualsevol crítica amb l'argument polític que no són de la ceba ni de la crosta. Simplement, es limiten a propagar sense manies la seva incúria verbal, i fan que cada dia més gent els imiti. Si no s'hi posa remei, aviat aconseguiran que el català correcte i genuí sigui socialment percebut com un argot pervers i rebuscat.

Cronologia.

Any 1654.

per Ricard Colom

INESTABILITAT AL PRINCIPAT. FI DE LA LA 1ª GUERRA ANGLO-HOLANDESA. ELS HOLANDESES RECULEN DAVANT ANGELESOS, PORTUGUESOS I SUECS.

Principis·1654: Oliver Cromwell comença negociacions per posar fi a la guerra anglo-holandesa.

La reina Cristina de Suècia, que ha dut una vida sexual poc ortodoxa, sembla que vol casar-se amb el seu cosí-germà Carles-Gustau, però no li ho permeten. Potser influïda per l'ambaixador de Felipe IV, vol abandonar el protestantisme i convertir-se al catolicisme, per això envia diplomàtics de confiança al papa Innocenci X, al rei Louis XIV i al rei Felipe IV per a saber si li donarien protecció. Les respostes són evasives, excepte la del papa que li exigeix d'abjurar públicament.

19·1·1654: Felipe IV es reserva el control de les insaculacions de la Diputació del General de Catalunya.

KRISTINA WASA, REINA DIMISSIONÀRIA DE SUÈCIA.

2·1654: La reina Cristina de Suècia reitera que vol abdicar de la corona, sense explicacions, però dient que amb el temps entendrien els seus motius, tot mantenint-se impertorbable en la seva decisió. Els intents per fer-li canviar d'opinió resulten inútils. Quan el Consell del Regne li exigeix una raó ella diu que "si el Consell conegués les raons, no li semblarien tan estranyes". Com a consol de poder casar-se amb el seu cosí-germà, i malgrat de les objeccions d'Oxenstierna, ella anomena com al seu successor Carles. El catolicisme és il·legal a la luterana Suècia, però Kristina ha contactat amb sacerdots jesuïtes.

3·1654: Naix Anne Lefèvre, més coneguda com Madame Dacier.

16·3·1654: Naix Andreas Acoluthus, orientalista.

4·1654: Unió d'Escòcia i Anglaterra

Tractat de Westminster amb les Províncies Unides: Anglaterra guanya la 1ª Guerra Anglo-holandesa i obté el control del comerç de la zona, l'expulsió dels reialistes dels Països Baixos, i l'exgovernant Casa d'Oranje perd poder. Holanda reconeix l'Acta de Navegació: Triomf de la política proteccionista de Cromwell.

23·5·1654: Naix Nicodem Tessin II, arquitecte suec.

6·6·1654: Al *Riksdag* del castell d'Uppsala, la reina "mecenasa" Kristina abdica. Desfan el seu vestit de coronació i la corona, passa al nou rei les insígnies reials. El document de abdicació, redactat en forma d'expedient conté diversos textos en pergamí de l'acord de la reina Kristina de Suècia amb el Consell i el Parlament (*Riksdag*) suecs i amb el príncep Karl Gustav von Zweibrücken per a la abdicació al tron amb data 1 de juny de 1654. A canvi de la seva renúncia a tot dret futur al tron suec, Kristina rep territoris a Suècia i Pomerània i les illes Öland, Gotland i Ösel, administrats per un governador que li'n passa les rendes. Suècia té nou rei: Karl X Gustav (1660).

KARL X GUSTAV, NOU REI DE SUÈCIA.

7·6·1654: Coronació de Louis XIV a Reims.

Kristina, en una emotiva cerimònia, s'acomiada del rei, dels membres del Consell, de la noblesa i de

les dames de la Cort.

Primavera-Estiu·6·1654: Kristina passa per la ciutat de Nyköping per acomiadar-se de sa mare, la qual morirà a l'any següent. Continua cap al port de Halmstad, on llicencia el seu seguici, i s'embarca cap a Hamburg.

Països Catalans:

Atac a Prats de Molló. Setge de Vilafranca del Conflent.

1ª insaculació controlada per Madrid a la Diputació de Catalunya, D. Juan d'Àustria en dicta les instruccions.

Davant la nova invasió francesa de l'àrea Girona-Empordà-Vic-Cerdanya, D. Juan sembla plantejar-se la dimissió: "*Y con esta ocasión insinúa el Señor don Juan no será justo que pueda ser testigo de los efectos de los daños que aquello amenaza, poniendo en consideración será conveniente al Real servicio de V.Mg., poner en su lugar quien con mayores experiencias y talento, dé cobro de aquellos negocios*". El Consell li nega la llicència, però.

Tuïr envia 13 soldats a la guerra contra Felipe IV.

Lletra de Lluís XIV a Francesc Sagarra.

Comença l'estabilització de la moneda catalana.

Naix a València el futur general maulet Joan-Baptista Basset i Ramos.

França:

Naix el mariscal francès Joseph Louis, duc de Vendôme, futur genocida contra els catalans.

D'Artanhan és nomenat lloctinent i ferit en combat a Llorda.

Illes Britàniques:

Oliver Cromwell dissol la permutació del Parlament, l'Assemblea Designada.

Oliver Cromwell nomena els oficials militars per desempallegar-se de la dissidència política i religiosa.

Comencen les expulsions en massa de catòlics irlandesos de distintes contrades d'Irlanda, amb tràgiques conseqüències ja que molts moren.

Naix l'historiador anglès John Selden.

Escandinàvia:

Suècia retira les tropes de la zona bàltica.

El nou rei Karl forma una aliança amb Holstein-Gottorp.

Comerç i colònies:

Tractat de Comerç entre Anglaterra i Suècia.

Uns 250 colons arriben a Nova Suècia, actual estat nordamericà de Delaware, amb el nou governador Johan Rising (1617-1672).

Johan Rising, el governador de Nova Suècia ataca i captura el Fort Casimir holandès devers el Riu Delaware.

1ª arribada de jueus a la colònia neerlandesa de Nova Amsterdam (actual Nova York).

Finalment els portuguesos poden foragitar totalment els neerlandesos de l'actual Brasil (els quedarà la Guiana i el Carib). Els holandesos, expul-

sats de Recife. Després de la reconquesta de Pernambuco, Portugal, sols ha menester d'apoderar-se de Buenos Aires per recuperar les seves rutes de l'Atlàntic.

Restauració de l'Estat de Maranhão, amb excepció de Brasil, i amb la seva capital a San Luis (fins al 1737).

Europa Oriental:

Islam Girai III, *Khan* de Crimea, mor enverinat per una esclava ucraïnesa. L'any anterior havia abandonat l'aliança amb Rússia. Mohamet Girai IV el succeeix.

El rebel Khmielniski encapçala una revolta contra les forces poloneses a Ucraïna. Per a garantir la seguretat de la Ucraïna revoltada, els rebels signen un tractat amb Moscou (que finalment conduirà a l'annexió d'Ucraïna a l'Imperi Rus). El tsar rus Alexei ràpidament envaeix la meitat d'Ucraïna sota control polonès, i comença el "sagnant diluvi" de Polònia. Guerra entre Rússia i Polònia; el tsar Alexis ocupa Smolensk (a l'est de Belorús).

Mor Matei Basarab, príncep de Valàquia.

Àsia:

Naix el futur Emperador Kangxi Qing.

9-7-1654: Mora Viena als 21 anys l'Arxiduc d'Àustria Ferran IV, rei dels romans, d'Hongria i de Bohèmia (*1633).

Estiu-1654: Els francesos comandats pel Príncep de Conti, germà de Condé, ocupen Vilafranca.

25-8-1654: Batalla d'Arràs (Flandes): Turenne derrota l'exèrcit hispano-flamenc de Don Fernando de Salis i Condé.

28-8-1654: Mor el Comte Oxenstierna Axel, canceller (i exregent), de Suècia (*1575), el seu fill, nou Cancellier.

COMTE OXENSTIERNA AXEL.

3-9-1654: S'aplega el primer Parlament del "Protectorat" de Cromwell, i després d'alguns gestos inicials aprovant mesures preses inicialment per Cromwell, comença a treballar en un programa moderat de reformes constitucionals.

8-9-1654: Mor d'extenuació i pesta el sacerdot

jesuïta català Sant Pere Claver i Socobano/ Corberó (Verdú, la Vall d'Urgell *1580-Cartagena d'Índies, Nova Granada +1654), apòstol dels esclaus a Colòmbia, on exercí un apostolat dedicat als esclaus negres, i també de presoners i torturats, durant 40 anys fent el vot de ser ell mateix "sempre esclau dels esclaus". N'havia batejats més de 300.000, després d'haver procurat integrar-los a la societat colonial, cosa que li valgué l'oposició de certs grups socials de la ciutat. Al port negrer de Cartagena de Índies on era, cada any arribaven entre 12 i 14 navilis carregats d'esclaus negres en pèssimes condicions, els rectors que protestaven per tals abusos hi eren perseguits. Quan arribaven els esclaus seguia el model del Pare Sandoval. Ell mateix explica algun cas: *"Echamos manteos fuera y fuimos a traer de otra bodega tablas y entablamos aquel lugar y trajimos en brazos los muy enfermos, rompiendo por los demás. Juntamos los enfermos en dos ruedas, la una tomó mi compañero con el intérprete, apartados de la otra que yo tomé. Entre ellos había dos muriéndose, ya fríos y sin pulso. Tomamos una teja de brasas, y puesta en medio de la rueda, junto a los que estaban muriendo, y sacando varios olores, de que llevábamos dos bolsas llenas, que se gastaron en esta ocasión, y dímosles un sahumero, poniéndole encima de ellos nuestros manteos, que otra cosa ni la tienen encima, ni hay que perder tiempo en pedirla a sus amos, cobraron calor y nuevos espíritus vitales, el rostro muy alegre, los ojos abiertos y mirándonos".* *"De esta manera les estuvimos hablando, no con lengua, sino con manos y obras que como vienen tan persuadidos de que los traen para comerlos, hablarles de otra manera fuera sin provecho. Asentámonos después, o arrodillámonos junto a ellos, y les lavamos los rostros y vientres con vino, y alegrándolos, y acariciando mi compañero a los suyos, y yo a los míos, les comenzamos a poner delante cuantos motivos naturales hay para alegrar un enfermo".* Fill de pagesos, bon estudiant, tímid, senzill i poc parlador, havia estat acusat en vida de profanar els sagraments en donar-los a criatures que *"a penas tenían alma"*. Les dones de la bona societat de Cartagena refusaven entrar a les esglésies on Claver havia aplegat els seus "negres". Els superiors de Claver es deixaren influir per moltes crítiques i li imposaren rigoroses penitències i humiliacions. "Quan no faig el que fa l'ase, no em va bé. Si en malparlen, si no li donen de menjar, si el carreguen fins a tombar a terra, si qualsevol el maltracta, però ell sempre calla. És resistent, és ase. És així com deu ser el servidor de Déu: *Jo era com una bèstia davant de Tu*", Psalm 72" (*St. Pere Claver*).

PERE CLAVER I SOCOBANO (o CORBERÓ).

Serà canonitzat per Lleó XIII el 1888. Més tard, el 1896, el mateix Papa el declararà patró de les missions entre els negres. També serà proclamat patró de la República de Colòmbia.

12-10-1654: L'arsenal de Delft, al sud d'Holanda, esclata sobtadament i accidental, i destrueix una quarta part de la ciutat, milers de persones hi moren, entre les quals, Carel Fabritius, pintor holandès, alumne de Rembrandt.

10-1654: Els francesos envaeixen la Cerdanya i entren a la Seu d'Urgell.

HEDVIG ELEONORA DE HOLSTEIN-GOTTORP.

24-10-1654: Matrimoni del rei Karl amb Hedvig Eleonora de Holstein-Gottorp (1636-1715).

28-10-1654: ?p?iri Mustafa Paixà substitueix el circasià Koca Dervix Mehmed Paixà. ?p?iri (= "portador de bones notícies") va ser un dels 7 marits de la filla del soldà Ahmed I, Aisa.

Tardor-1654: Els francesos ocupen Camprodon, Ripoll, Olot, Bagà i Berga. Al Setge de Berga es distingeix el capità de *"miquelets d'Espanya"* J. Espoña de Saderra. A la vista dels esdeveniments D. Juan es trasllada a Vic.

Kristina de Suècia, en bones relacions amb Felipe IV, ha passat d'Hamburg i ha viscut a Anvers, Flandes hispànic. D'allí passa a Brussel·les.

Mitjans-11-1654: Els francesos, després d'un setge, entren a Vic sense poder ocupar-la.

30-11-1654: Mor William Habington.

12-12-1654: El Consell resol recomanar ple rearmament al Rei, i parlar amb Polònia, a causa de la guerra russo-polonesa.

12-1654: Expedició de la Hispaniola a les Índies Occidentals.

24-12-1654: A Brussel·les, sota la protecció de Felipe IV, l'exreina Kristina privadament renuncia al luteranisme davant el governador hispànic, l'Arxiduc Leopold-Guillem.

Ciències:

Mor el astròleg i herborista anglès Nicholas Culpeper.

Otto von Guericke construeix la primera bomba d'aire.

Robert Bissaker inventa la regla de càlcul.

Naix el físic i matemàtic suís Jakob Bernoulli.

Naix el matemàtic francès Pierre Varignon.

Naix el matemàtic francès Pierre Raymond de Montmort.

Religió:

Blasi Pascal deixa les matemàtiques després d'una revelació religiosa.

L'arquebisbe James Ussher utilitza la Bíblia per calcular la data de creació de la Terra en el 23 d'octubre de 4004 a. de C.

Música:

Mor el compositor alemany Samuel Scheidt.

Mor el compositor francès Auxcousteaux Artus.

Mor el compositor espanyol Francisco Correa de Araujo.

Naix el compositor alemany Vincent Lübeck.

Naix el compositor italià Agostino Steffani.

Arquitectura i Escultura:

Queden enllestits els jardins al voltant del mau-soleu d'Agra que l'emperador Mogol Xah Jahan va construir per a la seva muller favorita Mumtaz Mahal.

Mor el escultor italià Francesco Mochi.

Mor el escultor italià Alessandro Algardi.

Pintura:

Mor el pintor holandès Paulus Potter.

Naix el pintor francès Louis de Boullongne el Jove.

SAVINIEN CYRANO DE BERGERAC.

Literatura:

Ca. 1654: Composició de l'anònima «Comèdia de la vida i martiri de Pere Borguny», peça típica-ment barroca.

Mor el escriptor i pintor espanyol Francisco Pacheco.

Fan aparició les dues obres de Savinien Cyrano de Bergerac: «Le Pédant Joué» i «La Mort d'Agrippina».

Mor el poeta anglès William Habington.

Naix el poeta Hokku japonès Hattori Ransetsu.

Nous llibres:

Agustín Moreto: *El desdén con el desdén*.

Parlhenissa, a novel, de Roger Boyle, 1er Comte d'Orrery - Parlhenissa, una novel

Teatre:

Les actuacions teatrals queden prohibides per les autoritats eclesiàstiques holandeses.

Noves obres de teatre:

Love's Dominion, de Richard Flecknoe.

L'Amant indiscret, de Philippe Quinault

Llucifer, de Joost van den Vondel.

1654-1655: Encara hi ha tropes franceses (francocatalanes) a la Seu d'Urgell, Berga, Camprodon, Solsona, Olot, l'Empordà; assetgen Vic i Hostalric i arriben més d'una vegada al Vallès; i tropes espanyoles al Conflent i Cerdanya.

1654-1656: President de la Generalitat nº 100. Francesc Pijoan.

1654-1670: Tropes angleses de Boston capturen Port Royal i la resta d'Acàdia als francesos.

Aquesta zona de l'actual Quebec quedarà sota domini anglès fins que França la recobra per un Tractat.

Pere Claver, el català que donà la vida per esclaus i presoners

8-9-1654: Mor d'extenuació i pesta el sacerdot jesuïta català Sant Pere Claver i Socobano/ Corberó (Verdú, la Vall d'Urgell *1580-Cartagena d'Índies, Nova Granada +1654), apòstol dels esclaus a Colòmbia, on exercí un apostolat dedicat als esclaus negres, i també de presoners i torturats, durant 40 anys fent el vot de ser ell mateix "sempre esclau dels esclaus". N'havia batejats més de 300.000, després d'haver procurat integrar-los a la societat colonial, cosa que li valgué l'oposició de certs grups socials de la ciutat. Al port negrer de Cartagena de Índies on era, cada any arribaven entre 12 i 14 navilis carregats d'esclaus negres en pèssimes condicions, els rectors que protestaven per tals abusos hi eren perseguits. Quan arribaven els esclaus seguia el model del Pare Sandoval. Ell mateix explica algun cas: "Echamos manteos fuera y fuimos a traer de otra bodega tablas y entablamos aquel lugar y trajimos en brazos los muy enfermos, rompiendo por los demás. Junta- mos los enfermos en dos ruedas, la una tomó mi compañero con el intérprete, apartados de la otra que yo tomé. Entre

ellos había dos muriéndose, ya fríos y sin pulso. Tomamos una teja de brasas, y puesta en medio de la rueda, junto a los que estaban muriendo, y sacando varios olores, de que llevábamos dos bolsas llenas, que se gastaron en esta ocasión, y dímosles un sahumero, poniéndole encima de ellos nuestros manteos, que otra cosa ni la tienen encima, ni hay que perder tiempo en pedirla a sus amos, cobraron calor y nuevos espíritus vitales, el rostro muy alegre, los ojos abiertos y mirándonos". "De esta manera les estuvimos hablando, no con lengua, sino con manos y obras que como vienen tan persuadidos de que los traen para comerlos, hablarles de otra manera fuera sin provecho. Asentámonos después, o arrodillámonos junto a ellos, y les lavamos los rostros y vientres con vino, y alegrándolos, y acariciando mi compañero a los suyos, y yo a los míos, les comenzamos a poner delante cuantos motivos naturales hay para alegrar un enfermo". Fill de pagesos, bon estudiant, tímid, senzill i poc parlador, havia estat acusat en vida de profanar els sagraments en donar-los a criatures que "a

penas tenían alma". Les dones de la bona societat de Cartagena refusaven entrar a les esglésies on Claver havia aplegat els seus "negres". Els superiors de Claver es deixaren influir per moltes crítiques i li imposaren rigores penitències i humiliacions. "Quan no faig el que fa l'ase, no em va bé. Si en malparlen, si no li donen de menjar, si el carreguen fins a tombar a terra, si qualsevol el maltracta, però ell sempre calla. És resistent, és ase. És així com deu ser el servidor de Déu: Jo era com una bèstia davant de Tu", Psalm 72" (St. Pere Claver).

Serà canonitzat per Lleó XIII el 1888. Més tard, el 1896, el mateix Papa el declararà patró de les missions entre els negres. També serà proclamat patró de la República de Colòmbia

<http://identidadandaluza.wordpress.com/2008/10/07/espana/#comment-2779>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/108649>

El món va cap a una cada cop més gran integració econòmica (...) El que

no és tan cert és que la tendència mundial sigui d'anar vers una major integració política. De fet la realitat és exactament la contrària: si mirem el nombre de països existents al planeta Terra després de la 2ª Guerra Mundial, veurem que no ha parat d'augmentar: el 1946 hi havia 74 països (=Estats), mentre que, en l'actualitat, el nombre total de països és de 191" (Xavier Sala i Martín, economista català, *1963

<http://www.cronica.cat/home.php>
<http://www.congrecatalanista.cat/>

Pel Canvi de xip: <http://wave.prohosting.com/Fortesa/>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/mrocar/>

"El cielo, se les antoja, una vitrina de espuelas" ("Romance de la Guardia Civil Española", de García Lorca).

Al damunt dels nostres cants aixequem una Senyera que ens farà més triomfants.

Per un Catalunya políticament lliure, socialment justa, economicament prospera!!! (Francesc Macià, President 114 de Generalitat de Catalunya)

Els Busquets-Xandre o de Can Xandre

Antiga família fornalutxenca que tenia casa posada davant l'església del poble així com una casa de camp i tafona al lloc anomenat S'Aubereta, vora el carrer dit de Sa Font i molt a prop de l'antic escorxador reconvertit en lloc de peixateria a finals de la dècada dels vuitanta quan era batle de Fornalutx Jordi Arbona Vicenç.

El 19 de març de 1607 un fadrí de nom Antoni Busquets, i que era fill d'Antoni Xandre, moria segons consta al corresponent llibre d'obitsa

Pere Antoni Busquets alies Xandre morí el 25 de novembre de 1623 Testà amb el notari Roc Soler. Era germà d'un Gabriel Busquets mort el 1698 marit de Maria Arbona i pare de Joan Busquets Arbona (+1734) casat amb Margalida Mallol.

L'any 1633 hauria mort l'esposa d'un Gabriel Busquets-Xandre que nomia Elisabet Ripoll i era germana de Pere Ripoll de Bàltx d'Avall. El seu testament forma part també dels protocols del notari Roc Soler.

Gabriel Busquets-Xandre Bauçà (fill de Joan Baptista i germà de Joan, Llorenç i Pere Antoni + 25 novembre 1623) estava casat amb Margalida Mallol germana del prevere Bartomeu. Morí el 24 de maig de 1698 y estava casat amb Maria Arbona.

Joan Baptista Busquets-Xandre Arbona, el seu fill, era marit de Margalida Mallol, mort el 1734, testà el 7 de maig de 1732 fent hereu fideicomissari a Joan Busquets-Xandre, fill de Joan, Després crida, o sigui designa, a Antoni (també fill de Joan) i a Francesc (fill de Llorenç).

Deixa S'Olivar des Seguers a Mar-

galida Busquets, casada amb Onofre Mallol, amb la condició de que el fill Bartomeu Mallol Busquets en tenguí cura i si fos mort passa el testimoni a l'altre fill Pere Antoni Mallol Busquets. Demanà ésser enterrat a la capella del Sant Crist de l'església de Fornalutx.

Joan Busquets i Maria Barceló foren els pares de Gabriel Busquets -Xandre Barceló mort el 31 d'agost de 1766 (*Testament ARM-M21179*). Casà primer amb Maria Mallol i després amb Francisca Mallol Oliver de la família dels Abats. (Era Francisca Mallol Oliver filla de Pere i Catalina i morí dia 3 de febrer de 1802).

Els seus fills foren:

Joan Baptista (+1821) casat amb Margalida Arbona. Maria Antònia; Elisabet (+ 7 07 1823) esposa d'Antoni Cabot Font de la vila de Bunyola fill de Don Sebastià i de Donya Joana; (Fills de l'esmentat Antoni Cabot Font i d'Elisabet Busquets-Xandre, senyalarem a Maria Ignàsia Cabot i Busquets-Xandre morta el 25 d'agost del 1829. Fou la muller de l'oficial d'aduanes Pere López. També senyalarem a Margalida, Maria Josepa, Maria Magdalena Cabot i Busquets-Xandre.

Sebastià Cabot Busquets-Xandre era doctor en dret. Morí el 26 de febrer del 1840. Havia casat el 15 de setembre de 1793 a Sóller amb Maria Mallol de Bàltx i Estades de Moncaira. El seu fill, nomenat Gabriel Cabot Mallol de Bàltx casà amb Joana Aina Gacias Frontera i fou pare de Francesc Cabot Gacias. La filla Francisca Cabot Mallol de Bàltx es casarà amb el seu parent Francesc Canals i Mallol de Bàltx de la família sollerica de Ca S'Hereu. Llur fill i successor Bartomeu Canals Cabot fou el marit de Magdalena Mar-

qués Oliver (1860-1934) Gabriel Cabot Busquets), Gabriel (25 02 1747 - 15 08 1748) Margalida casada amb Jordi Arbona. Antònia casada amb l'honor Pere Onofre Borràs. Testà l'any 1813 i feu hereu al seu nebot Gabriel Busquets.

El 15 d'octubre del 1728 morí Gabriel Busquets Bernat, prevere, fill de Lluc Busquets i Pereta Bernat. (Testament notari Joan Morell ARM-M-2050). Feu hereu la neboda Paula Busquets. Mana celebrar un ofici perpetu al'arcàngel Sant Gabriel que ha de pagar el seu neboder (nom que designa el fill d'un nebot) nomenat igualment Gabriel Busquets.

En el segle XIX Joan Busquets-Xandre i Magdalena Arbona foren els pares de Gabriel Busquets-Xandre Arbona casat amb Rosa Deià Rul·lan, de Binirarix, filla de Guillem i Magdalena. És el pare de :

A. Joan Busquets Xandre i Deià marit de Maria Josepa Arbona i pare de Gabriel Busquets Xandre Arbona que casarà amb Catalina Vicenç i després d'enviudar amb Francisca Riutort Borràs de Sóller.

Joan Busquets Riutort fill de Gabriel i Francisca, casà amb la seva cosina Maria Riutort Oliver.

B. Guillem Busquets Deià (* 08 04 1825+ 30 03 1897) als 23 anys demanava la tonsura que rebia 10 de maig de 1848,

El 18 d'agost del 1852, Guillem Busquets Deià, sol·licitava el sotdiaconat. El 25 de novembre de 1852 el diaconat i el 23 de gener de 1853 finalment el sacerdoci.

Referència arxiu diocesà 2/45/4 - 2/46/5-2/46/6-2/46/7 i 2/46/8

Cementiri de Fornalutx. Porta d'entrada

Sacerdot i mestre d'escola. Morí

essent vicari in capite de l'església de Fornalutx. Abans estigué destinat a Andratx i Moscari de coadjutor i en cap. Benefactor de les obres del cementiri nou de Fornalutx. El seu nomenament com vicari in capite de Fornalutx porta data de 6 11.1862, succeint com tal a altre fornalutxenc el vicari Jordi Vicenç Bisbal, de Can Nyegos.

Guillem Busquets Deià feu, ell, testament amb el notari de Sóller Francisco Alcalde Palou.

El 1855, com vicari de Moscari, havia reemplaçat a Rafel Genovard successor ell de Josep Coll Sastre. El primer bateig fou, el 13 setembre de 1855, d'un nin a les set de l'horabaixa:

Vicenç Martorell Pons fill de Pau i Catalina. Net de Pere Antoni i Joana Palou; Bernadí Pons i Francisca Mascaró, Padrins font Jaume Martorell Mateu de Caimari i Antònia Melis de Caimari. Succeí a prevere Guillem Busquets Deià com vicari de Moscari. Martí Torrents.

Aquí som i aquí vos esper. Cementiri de Fornalutx

El darrer bateig a Moscari fou 30 de desembre del 1860:

Maria Tortella Exposito, nascuda dia 29, filla d'Antoni i Maria i per part de pare neta de Joan Tortella i Maria Seguí.

El 10 de juliol de 1863 el vicari de Fornalutx Guillem Busquets Deià demanava permís per reparar la pared entre Sa Comuna i la finca d'Antoni Mallol. (Nota d'Arxiu Diocesà Ref III/90) (Segons una sentència del Consell de la Província, la Comuna de Fornalutx era de l'Església. En 1867, el 2 de març, el Governador Civil Carlos de Pravia reconeixia el dret de propietat de l'Església damunt la Comuna. Altra nota d'arxiu diocesà Ref III/110/99. Anteriorment pel gener de 1849 el Consell

Provincial ja havia tramés un comunicat dictamen expedient referit al lloguer de les pastures de Sa Comuna de Fornalutx. L'Ajuntament de Fornalutx sostenia que era l'administrador del terreny d'aquesta comuna)

Es contaven moltes llegendes del Vicari Xandre a Fornalutx. Una d'elles la d'haver tret el cap d'una calavera dalt de la trona a rel d'uns comentaris que en ocasió de la predicació d'una Santa Missió li haurien caigut tort, Veritat o no era una personatge de temperament fort però caritatiu amb els pobres i necessitats.

C. Magdalena Busquets Deià casarà amb Jaume Antoni Maiol alies Borràs el qual fou batle de Fornalutx. Un fill Bartomeu Mayol Busquets casaria amb Margalida Arbona Maiol dels Arbona de Sa Cabana i d'ells en descendeixen els germans Maiol Mundó, de Sóller, vinculats amb les empreses Ferrocarril de Sóller S.A. i la naviliera Barcos Azules.

Un altre fill Jaume Antoni Maiol Busquets fou metge titular dels municipis de Fornalutx i Sóller així com cofundador amb el mestre d'escola Amador Torrents Calafat, a finals del segle XIX, d'una societat de socors mutus "Union Fornalugense".

Els carrers Metge Maiol- tant de Fornalutx on havia nascut com el de Sóller on morí el 1935 -foren dedicats al record d'aquest Jaume Antoni Maiol Busquets pare del també metge Gabriel Maiol Trias i del dentista solerí Josep Maiol Trias casat aquest darrer amb una familiar de Bernat Marqués Rul-lan represaliat, durant la guerra civil, pels franquistes.

D Gabriel Busquets Deià. Fou curador dels bens pertanyent als fills del seu germà Joan.

Gabriel Busquets Riutort, fill de Gabriel i Maria, casa, el 22 de novembre de 1913 a Sóller, amb la biniaixenca Paula Estades Colom.

La seva germana Francisca Busquets Riutort, morí a Biniaix el 30 gener 1940 de càncer de fetge. Tenia 49 anys i estava casada amb Andreu Marroig i Marroig. Una de les filles Francisca Marroig Busquets - més coneguda per Na Francisca Xandra - morí als noranta anys dia 28 de setembre de 1999 deixant la següent descendència del seu difunt espòs Miquel Esteva Bartomeu, espòs de la fornaltuxenca Catalina Colom, Vicenç Andreu espòs de Lilianna. Maria muller de Joan Mora,

Miquel 1939-2005 casat amb Catalina Colom Vicenç, filla de Miquel Colom Calafat de Sóller qui fou regidor d'aquesta ciutat en temps

de la batlia de Miquel Antoni Lladó Arbona i d'Antònia Vicenç filla de pares fornaltuxencs.

Miquel Esteva Marroig - també conegut com Miquel Xandre- regentà al Port de Sóller la cafeteria Nautilius.

Francisca esposa de Gabriel Vidal, Margalida casada amb Joan Cabrer i Bernat Esteva Marroig marit de Catalina Frontera.

Germanes de Francisca Busquets Riutort foren Maria Josepa i Antònia Busquets Riutort.

Maria Josepa, la primera, estava casada amb Joan Colom alies Pere Simó mentre la segona, Antònia, morí fadrina a edat avançada a finals del cinquanta a la casa del carrer de Sa Font coneguda per "S'Aubereta".

Amb la mort d'aquesta darrera i l'eixida cap a Ciutat del seu nebot Francesc Busquets Estades (En Xesc de S'Aubereta) - el fill de Gabriel Busquets Riutort i de Paula Estades - finia de fet a Fornalutx, aquesta antiga família de propietaris agrícoles.

El 4 de gener de 2005, a la parròquia de Crist Rei de la barriada del Viver de Ciutat, es celebrà el funeral per Francesc Busquets Estades.

Nascut a França el 1920 havia enviadat l'any abans de la seva esposa Antònia Socies Ripoll nascuda el 1922.

Paula, Margalida, Biel, Teresa, Miquel, Xisco i Antònia Busquets Socias són fills d'aquest matrimoni

Francesc Busquets Estades i Antònia Socias Ripoll estan soterrats a la tomba Socies Caimari del cementeri de Palma.

El 28 de gener del 1950 a Sóller el vicari Jaume Capó Bosch havia batiat Gabriel Miquel Busquets Socies fill de Francesc Busquets Estades i Antònia Socies Ripoll. Aquest mateix casarà, a la parròquia d'Escorca, el 20 juliol 1974 amb Margalida Grau Pons.

Al lloc dit S'Aubereta de Fornalutx hi havia una tafona, Francesc Busquets Estades en tengué cura quan hi vivia. També hi regentà una serradora.

La casa de Can Xandre de davant l'Església de Fornalutx fou adquirida, abans de la guerra civil, pel fornaltuxenc Nicolau Reinés Escales tumeris passant al fill d'aquest Jaume Antoni Reinés Albertí, dit també Jaume Antoni de S'Auberteta. i al nét Nicolau Reinés Marroig qui a la dècada dels vuitanta del segle XX la va vendre a terceres persones.

Joan Estades de Moncaira

L'Institut Ramon Llull deixarà de tractar les universitats espanyoles com a 'no estrangeres'

Divendres, 30 de gener

El director de l'Institut Ramon Llull (IRL), Josep Bargalló, ha dit avui en una entrevista a l'Agència Catalana de Notícies (ACN), que l'IRL tractarà des d'ara les universitats espanyoles com a estrangeres. Ho farà per mirar d'impulsar l'ensenyament en llengua catalana en aquestes universitats, on s'estudia molt menys en proporció que a les universitats alemanyes, angleses o de l'Estat francès, o fins i tot als EUA. El Llull promou l'ensenyament de la llengua catalana a les universitats foranes, i fins ara no ho feia amb les espanyoles

les perquè teòricament el govern espanyol és qui havia d'aportar el finançament per al seu estudi.

Així doncs Bargalló ha confirmat que des d'ara les universitats espanyoles rebran exactament el mateix tracte que les de qualsevol altre país, és a dir, s'hi destinaran ajuts per a l'ensenyament del català com es destinen a universitats alemanyes o angleses "pagarem per veure si la situació canvia". Bargalló ha recordat que "si l'IRL no pagués, també hi hauria universitats ensenyant la llengua catalana, però n'hi hauria menys".

Església

Se'n tornaran el bisbe foraster fatxa del PP cap a la península?

Mallorca no té un bisbe mallorquí des de l'any 1947 i, per descomptat, això no és casual ja que tant a Madrid com al Vaticà hi ha la determinació que les colònies d'ultramar tinguin bisbes forasters, especialment franquistes valencians que una vegada s'han carregat el valencià allà, els envien a perseguir el català de Mallorca.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Balears | Política S'enduran Murgui de Mallorca? El nomenament de Carlos Osoro com a arquebisbe de València obre la possibilitat que el prelat mallorquí ocupi el futur bisbat de Xàtiva i de Gandia Antoni Mateu | 02/02/2009 |

Agustín García-Gasco, tan bon punt el papa el nomenà cardenal l'octubre de l'any passat, expressà el desig de renunciar a l'Arquebisbat de València. Això obria la possibilitat que el prelat mallorquí, Jesús Murgui, ocupés la càtedra de la seva terra natal. Amb aquest canvi de cadires, Mallorca hauria perdut el que alguns han anomenat el cap més fosc de la seva Església. Fa dues setmanes, però, es destapà el misteri: **Carlos Osoro Sierra**, arquebisbe d'Oviedo d'ençà del 2002, fou nomenat arquebisbe de València. En el seu moment, hi hagué veus que manifestaren que "si massa gros ja li ve el càrrec a Murgui, què no faria si el nomenassin arquebisbe!".

Així i tot, però, els bisbes de Mallorca encara no ha perdut totes les paperetes per partir-ne. Des de fa uns

anys, Roma segueix la política de xapar en diferents divisions les diòcesis més grans. Sobretot aquelles que apleguen àrees metropolitanes molt poblades. Així succeí el 2004 quan es crearen els bisbats de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat, que s'escindiren del de Barcelona. Fa més de set anys que pel País Valencià es parla de la possible creació d'una diòcesi que aplegaria **Xàtiva i Gandia**. Això suposaria una nova oportunitat per a Jesús Murgui. Si en fos nomenat bisbe, ocuparia un càrrec que té una escassa projecció i, a la vegada, estaria sota les ordres de l'arquebisbe Osoro.

Arreu dels Països Catalans, llevat del cas del País Valencià, des de Roma es prioritza que els bisbes que són nomenats siguin catalanoparlants. Avui en dia, les comarques valencianes són la gran pedrera de clergues que aporta un important nombre de prelats arreu de l'Estat i, també, del Principat i de les Illes Balears. Valencià era Teodor Úbeda i valencià és Murgui. Vicente Juan Segura, **bisbe d'Eivissa**, nasqué a Tavernes de Valldigna i l'actual administrador apostòlic de Menorca, Salvador Giménez Valls, ho féu a Muro d'Alcoi. Per paradoxal que sembli tot plegat, però, València no ha tingut cap altre arquebisbe catalanoparlant des que n'exercí el càrrec el mallorquí Miquel Roca Cabanellas (1978 - 1992). Així i tot, Osoro anuncià des d'Oviedo que ja fa "més d'un mes que estudia valencià i m'he posat a les mans de la Marededeueta dels Desemparats".

Eroscatalà

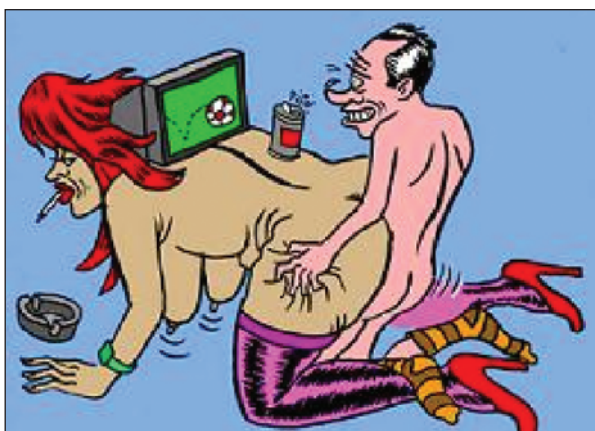
[Humor](#) Gwen Stacy (31/01/2009)

El tamany, importa

[Humor](#) Otis Toole (30/01/2009)

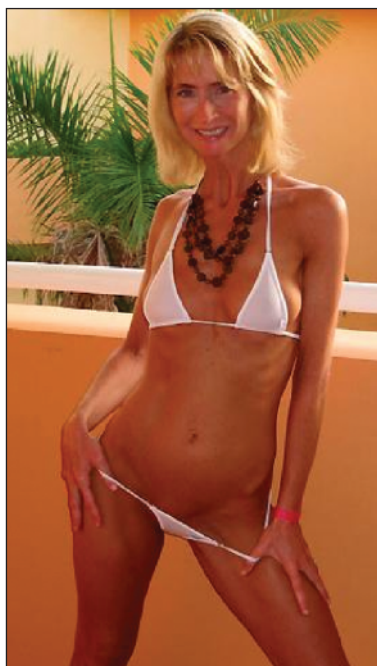
Motivació en temps de crisi eròtica

[microbiquinis](#) Henry Lee Lucas (29/01/2009)

Nathalie, cama prima bona cardadora

La Nathalie és una nova usuària dels microbiquinis que apareixen al web de Malibustrings. Allò que es diu de "cama prima, bonacardadora" podria ser realitat en el seu cas. Com a mínim ens excita imaginant-nos com ho faria amb aquest bé de déu de cos que gasta. Visca la Nathalie.... visca.

[Enquestes](#) Gwen Stacy (29/01/2009)

I després de follar, què?

Ja tenim nova enquesta. Follar potser encara follem i sabem més o menys com es fa. Però després de follar què fem els catalans? La icona d'encendre una cigarreta no sempre és vàlida, sobretot entre els no fumadors. Per tant ja ens direu que feu vosaltres quan acabeu d'exercitar-vos sexualment. Ens inquieten les respostes.

[imatges](#) Jim Beam (28/01/2009)

M'he deixat la finestra oberta

[Enquestes](#) Chinaski (28/01/2009)

La cardamenta, principal eina d'excitació

Follar és, segons els usuaris d'Eroscatalà, la principal eina d'excitació dels catalans. Un 35% llarg dels votants van triar aquesta opció en la darrera enquesta d'aquest web, per sobre del 21% que van triar ser tocat. Mirar també té els seus adeptes (12'5%), igual que el tocar (9'5%), masturbar (9%) o imaginar (7%). Recordar en canvi és l'opció menys triada, amb només un 3% de vots. Malament debem anar de memòria.

[Pollastre de la setmana](#) Gwen Stacy (27/01/2009)

Melcior

En Melcior ha marxat de vacances
I ara el trobem a faltar
Quan necessitem que ens diguin l'hora
No sabem a qui ho hem de demanar
Amb el seu rellotge de polsera
Ens el deia displicent
Mai ens treia de polleguera
I a mi em posava a cent

[imatges](#) Ignatius J. Reilly (27/01/2009)

Què ha passat al carrer?

[Xafarderíes](#) Henry Lee Lucas (26/01/2009)

Henry i la seva nova xicota

Thierry Henry ja té nova xicota. Després d'una primera campanya irregular, on les coses no van funcionar gens bé pel jugador francès del FC Barcelona, enguany sembla que no només ha recuperat el somriure a sobre del camp sinó també a fora. Durant les vacances de Nadal va ser vist pels paparazzi a una platja de les Maldives. La noia es diu Andrea, i substitueix a la dona que Henry va deixar quan va fitxar pel Barça. Per les fotografies que es poden veure a les revistes del cor -amb la noia "marcant" estil- ja podem afirmar que Henry té bon ull.

[imatges](#) (26/01/2009)

Soni

La Soni ja és grandeta
però encara ens la posa dreta
És una senyora excepcional
I me la follaria tal com cal
Mirant al nord mirant al sud
Mirant a l'est o a estribor
Ho faria fins a quedar-me mut
Ho faria fins a quedar mort

[microbiquinis](#) Jim Beam (25/01/2009)

Alícia i el microbiquini impossible

Diuen que en la varietat hi ha el gust, i la veritat és que a l'Alícia ja l'havíem vist alguna vegada. Però és que en la seva immensa bellesa, ens ve de gust repetir, tornar a aguditzar el nervi òptic en les seves mamellorres, en aquesta cara de pillà, en aquestes sinuoses formes. El seu problema és que amb un microbiquini no taparia res de res, per això prefereix treure-se'l del tot i mostrar-nos allò que ens fa

feliços i ens aixeca l'adrenalina.

[Ocellota de la setmana](#) Leroy Ramsey (02/02/2009)

Kora

Com més em miro a la Kora
El meu cor més se n'enamora
Estic ben bé idiotitzat
I ja no en tinc l'edat
Però tanta mamellassa
Em provoca i m'embarassa
De desig incontrolat
La meva pixa s'ha empinat

[Premsa](#) Jim Beam (02/02/2009)

Prostitució de luxe, a El Mundo

El Magazine (no s'hi han trencat massa el cap per posar-li el nom) del diari madrileny El Mundo, presentava en la seva edició d'ahir un reportatge sobre Cristina M, una prostituta de luxe moldava, que exerceix la seva professió a Barcelona. La dona parla cinc idiomes, guanya de 5.000 a 9.000 euros cada mes, i té clients d'alt estandí, entre els quals executius, famosos i esportistes d'elit. L'article és un repàs de la seva vida, però també d'una jornada normal en l'exercici del seu ofici.

[Sexe a Internet](#) Ignatius J. Reilly (01/02/2009)

Si no vols neu, tres tasses

Avui els amants de la neu no han pogut anar a les pistes. Per això a Eroscatalà hem volgut calmar les vostres ànsies amb unes imatges on l'element blanc és el protagonista. Molta neu i una mica d'escalfor esperant que no la deixi aigualida per a les properes setmanes.

Chillygirls.com

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

El <nou> i el <vell>

Pere Tena

bisbe auxiliar de Barcelona

Ja deu ser curiós aquest llibre. No em semblen desencaminats els raonaments.

A la litúrgia de l'Església s'han introduït, sobretot amb la renovació litúrgica, una gran quantitat de textos bíblics i ecològics, que pretenen una certa alternància. Així, tenim tres cicles en el leccionari dominical, dos en el ferial, dos també si es vol en el leccionari de la litúrgia de les hores, textos diversos per a la celebració dels sacraments, oracions alternatives en molts casos, quatre pregàries eucarístiques, i un llarg etcètera. I tanmateix, hi ha textos que es repeteixen cada any, i que ens agrada que sigui així: són textos que porten una càrrega tan profunda en relació amb les nostres experiències espirituals, que ens semblaria que no hem celebrat del tot aquella festa si no havíem escoltat aquella lectura, o cantat aquella precisa antífona...El nostre esperit no rebutja pas necessàriament la repetició.

Això que ens passa en la litúrgia de l'Església ens passa també, en una escala més individual i privada, amb algun dels nostres costums. Segurament que cadascú de nosaltres té unes lectures que li agrada fer en uns dies determinats, especialment significatius. Pàgines llegides i rellegides que no perden per a nosaltres la frescor del primer encontre que tinguérem amb elles. Normalment, són textos que han configurat la nostra manera de pensar i d'actuar, i que actuen com una mena de retorn als orígens, o a un moment privilegiat.

Jo confessaré que una de les pàgines que m'agrada llegir cada any, sobretot en els primers dies, quan sembla dominar una certa eufòria de novetat, és la d'un llibre que, d'altra banda, constitueix un recurs freqüent per a la reflexió. Es tracta de l'obra de C.S. Lewis, *L'estratègia del dimoni*, traduïda pulcrament pel P. Miquel Estradé, monjo de Montserrat, i publicada l'any 1964 a la col·lecció Blanquerna, 7, de les Edicions 62. No és, per tant, un llibre <novetat>. Per això m'agrada especialment la carta XXV, la que tracta el tema de l'actitud davant <la mateixa cosa de sempre>.

Els qui coneixen aquest llibre saben ja que és una ficció literària, muntada sobre una imaginària correspondència entre dimonis, que tracta de les relacions de l'esperit humà davant el fet religiós, la pràctica de la moral i, en general, les relacions de l'home amb Déu. És un llibre que s'ha de llegir, doncs, des de el punt de vista del dimoni, i no de l'Enemic (aquest és el nom amb què el dimoni es refereix a Déu).

Canvi i permanència

La tesi és que Déu ha donat als homes el gust del canvi i de la permanència alhora. Enfront d'això, el dimoni diu: <L'horror a "la mateixa cosa de sempre" és una de les passions de més valor que hem produït en el cor humà; i una font inexhaurible d'heretgies en religió, de ximpleries en coses de govern, d'infidelitats en el matrimoni>.

L'estratègia del dimoni consisteix a aprofitar el gust del canvi i exagerar-lo fins a fer-ne una necessitat: <Aquesta exigència és preciosa des de molts aspectes. En primer lloc, minva el plaer, perquè fa créixer el desig. El plaer de la novetat, per la seva mateixa natura, és subjecte, més que qualsevol altre, a la llei de les disminucions successives...>

Com més voraç és aquest desig, tant més aviat s'acaben totes les fonts innocents de plaer, i passa a aquelles que l'Enemic prohibeix>.

L'observació potser més fina es troba en el paràgraf que parla de les modes en el camp del pensament: <L'ús de modes en el camp del pensament serveix per a distreure els homes dels seus perills reals. Dirigim el clamor de moda de cada generació contra aquells vicis on té menys perill de caure, i fem que aprovi aquella virtut que és més a prop del vici que tractem de fer endèmic. El joc consisteix a fer-los córrer d'una banda a l'altra amb extintors de foc quan el que hi ha en realitat és una inundació, i que s'apilotin tots cap a la banda de la barca per on la borda gairebé toca l'aigua...>

Les coses ordinàries i normals

El paràgraf següent és, en si mateix, una esplèndida reflexió sobre la vida i sobre l'acció pastoral. Heus-lo aquí: <El triomf més gran de tots és elevar aquest horror de "la mateixa cosa de sempre" fins a fer-ne una filosofia...A l'Enemic li agraden les coses ordinàries i normals. Pel que jo puc veure, li agrada que els homes, davant les accions que se'ls proposen, es facin preguntes ben simples: És just, això? És prudent? És possible? Ara bé, si nosaltres podem aconseguir que els homes es preguntin: Està d'acord, això, amb la tendència corrent del nostre temps? És progressista, o reaccionari? És aquest el camí que segueix la història?, segur que deixaran de banda les preguntes que s'haurien de fer. I les preguntes que es fan, en realitat, no es poden contestar; perquè el futur, no el coneixen pas, ells; i el que serà el futur depèn en gran escala precisament d'aquelles decisions per a les quals ara invoquen l'ajuda del futur. I conseqüència d'això és que, mentre els seus caps brunzen en aquesta mena de buit, nosaltres tenim la gran ocasió d'esmunyir-nos-hi

i d'inclinar-los a obrar tal com nosaltres hem decidit que obrin. I ja s'ha fet una gran tasca>>.

Tota la carta XXV és una invitació, doncs, a examinar les nostres actituds davant el pas del temps. I fer això no és gens inútil. Adonar-se del valor que té la permanència, sense idolatrar-la, i el gust que porta el canvi, sense absolutitzar-ne la necessitat. Aquestes reflexions no són pas tan llunyanes de les que fa el papa Joan Pau II en la seva Carta sobre la preparació del tercer mil·lenni: <En la història de l'Església, allò que és "vell" i allò que és "nou" estan profundament implicats. El "nou" neix del "vell", i el "vell" troba el "nou" una expressió més plena>.

AFORISMES

KHALIL GIBRAN

ACCIÓ. Creure és bell, però dur aquestes creences a la pràctica és una prova de fortaleza. N'hi ha molts que quan parlen recorden el rugit del mar, encara que les seves vides són superficials i estancades com les aigües dels pantans podrits. N'hi ha molts que aixequen els seus caps per sobre dels cims muntanyencs; encara que els seus esperits estan adormits en la foscor de les caveres. ACUSACIÓ. Alegrement canviaria els meus laments per riures, les meves acusacions per elogis, els meus excessos per moderació, si em mostressis un governant just, un advocat íntegre, un jerarca religiós que practica allò que predica, un marit que cuida a la seva esposa com a si mateix.

ALES. Déu et va donar un esperit amb ales perquè et remuntis pel vast firmament de l'Amor i la Llibertat. No és llavors llastimós que tallis les teves ales amb les teves pròpies mans i obliguis a la teva ànima a arrossegar-se per la terra com si anés un insecte?

ART. Va ser realment Déu qui va crear a l'home, o va succeir al revés? La imaginació és l'únic creador, i la seva manifestació més clara i més propera és l'art: en comparança tot la resta és vulgar i buit.

BÉ. El bé hauria de fluir lliurement en l'home, així com el mal perdura més enllà de la tomba. Mentre el temps mou un poc els peons amb la seva mà, per a després destruir el cavall i l'alfil.

CADENES. No sempre l'encadenat està vençut: de vegades una cadena és més honrosa que un collaret.

CIÈNCIA. A la meua al voltant hi ha nans que veuen brollar gegants, nans que croan com granotes: "El món ha retornat a la barbàrie. El que van crear la ciència i l'educació ho estan destruint els

nous primitius. Som com els habitants de les coves prehistòriques. Gens ens distingeix d'ells, excepte les nostres màquines de destrucció". Així parlen qui amiden la consciència del món amb la seva pròpia. Amiden l'àmbit de tota l'existència pel petit espai de les seves existències individuals. Com si el sol no existís més que per a escalfar-los, com si el mar hagués estat creat perquè rentin els seus peus.

CIVILITZACIÓ. La misèria de les nostres nacions orientals és la misèria del món, i el que tu flames civilització en occident no és més que altre espectre dels molts fantasmes d'un tràgic engany. CONSELL. Germans busqueu consell en uns altres, per allí es troba el camí que evita l'error i el penediment inútil. La Saviesa de la majoria és el vostre escut contra la tirania. Perquè quan ens dirigim a un altre a la recerca de consell reduïm el nombre dels nostres enemics.

CORATGE. L'esperit que ha vist l'espectre de la mort no pot espantar-se amb els rostres dels lladres; el soldat que ha vist espases resplendents per sobre del seu cap i torrents de sang sota els seus peus no té en compte les pedres que li llencen els nens en els carrers.

COR DE DONA. Un cor de dona no canvia amb el temps ni es modifica segons les estacions; àdhuc en el cas que mori eternament, mai perirà. Un cor de dona és com un sembrat transformat en camp de batalla; després que s'han arrabassat arbres, cremat pastures, després que les roques s'han tornat vermelles per la sang i la terra ha rebut en la seva se ossos i calaveres, està calm i silenciós com si res hagués passat, perquè la primavera i la tardor arriben al seu degut temps i reprenen el seu treball.

COS. Qui s'esforça per separar el cos de l'esperit o l'esperit del cos està allunyant al seu cor de la veritat. La flor i la seva fragància són una sola cosa, i els cecs que neguen el color i la imatge de la flor creient que només posseeix fragància que vibra en l'espai són com els qui, mancats d'olfacte, creuen que les flors són sols imatges i colors sense fragància. DIMONI. Recorda, un home just causa més aflicció al dimoni que un milió de creients cecs. DESTINACIÓ. La Vida ens captura i ens duu d'un lloc a un altre; la destinació, per la seva banda ens trasllada d'un punt a un altre. I nosaltres, atrapats entre ells, vam escoltar veus i veiem només el que sen's travessa obstaculitzant el camí. DESTRUCCIÓ. Sóc veritablement fanàtic tant per la destrucció com per la construcció. Odi el que els meus detractors santifiquen i amo el que rebutgen, i si pogués desarrelar

alguns costums, creences i tradicions del poble ho faria sense hesitar. Quan diuen que els meus llibres són un verí, diuen la veritat, perquè el que dic és verí per a ells. Però menteixen quan barrejo mel en ell, perquè uso el verí amb tot el seu poder i ho aboco d'un got transparent. Aquells que em diuen idealista creient en quimeres són els mateixos que s'aparten del got transparent que anomenam verí, perquè saben que els seus estómacs no poden digerir-lo.

DENTS. En la boca de la Societat hi ha moltes dents malaltes, podrides fins als ossos de les mandíbules. Però la Societat no tracta d'extreure'ls per a quedar lliure de l'infecció. Hi ha molts dentistes que tracten les dents cariadades de la Societat amb or lluent. Molts són els qui cedeixen a la seducció d'aquests reformadors, i la seva destinació és el dolor, la malaltia i la mort... Visita els tribunals, observa com actuen els hàbils i corruptes funcionaris de la justícia. Mira'ls jugar amb les idees i pensaments de la gent simple com el gat juga amb el ratolí. Visita les llars dels rics, on habita la presumpció, la falsedat i la hipocresia. Però no deixis d'anar també a les barraques dels pobres, on regna el temor, la ignorància i la covardia. Visita llavors als dentistes, ràpids amb els dits i amos d'instruments delicats, pastes dentals i tranquil·litzants, que passen els seus dies omplint les cavitats en les dents dan-yades de la nació per a ocultar la podridura.

DÉU. L'home s'ha adorat a si mateix des dels orígens i s'ha donat títols apropiats. Ara empra la paraula Déu per a designar-se a si mateix.

ESCLAVITUD (1). Vaig ser company de l'eternitat des dels bancs del Ganges fins a les ribes de l'Eufrates, des de la boca del Nil a les Planes d'Assíria, de les sorres d'Atenes a les esglésies de Roma, dels barris baixos de Constantinoble als palaus d'Alexandria... I vaig veure que l'esclavitud avançava en una gloriosa i majestuosa processó d'ignorància. Vaig Veure sacrificar a joves i donzelles als peus de l'emperador; cremar encens davant la seva imatge i cridar-lo Profeta; agenollar-se i orar enfront d'ell i cridar-lo La Lleï; lluitar i morir per ell i cridar-lo reflex de Déu en la terra; destruir i moldre llars i institucions per la seva causa i cridar-lo Fraternitat; matar per ell i cridar-lo Igualtat. Té diversos aspectes però està fet d'un només element. En realitat és una malaltia crònica que cada generació llega a la qual li succeeix.

ESCLAVITUD (2). Em van dir: si veus a un esclau dormit, no ho despertis per si està somiant amb la llibertat. Els vaig dir: si veieu a un esclau dormit, desperteu-lo i expliqueu-li la llibertat.

ESPÒS. Ets un espòs que pensa que els errors que has comès són legítims i els de la teva esposa il·legítims? En aquest cas ets com els salvatges que vivien en coves i cobrien la seva nuesa amb cuirs. O ets un company fidel, l'esposa del qual està sempre al seu costat, compartint cada pensament, cada èxtasi, cada victòria? En aquest cas ets com el qui a l'alba camina al capdavant d'una nació cap a l'alt migdia de justícia, raó i saviesa.

EXILI. Qui no prefereix l'exili a l'esclavitud no és lliure.

FRATERNITAT. T'estimo, germà, estiguis on estiguis. Ja sigui que professis el teu culte en l'església, et prosternes en el temple o oris en la mesquita. Tu i jo, tots, som fills d'una sola fe, perquè els diversos camins de la religió són els dits de l'amorosa mà del Ser Suprem, una mà estesa cap a tots, que ofereix la integritat de l'esperit a tots, desitjosa de rebre'ls a tots.

C C 4/1/96

Valencians i valencianes

En la nostra llengua –i en moltes altres llengües també– el gènere gramatical masculí és el gènere no marcat, és a dir, és el gènere que s'usa per a denominar persones o animals, independentment que el seu sexe siga masculí o femení. Si dic “he menjat arròs amb conill”, l'arròs igual pot haver estat guisat amb un conill que amb una conilla. Si dic “a mi m'agraden més els gossos que els gats” vull dir que m'agraden més els animals de l'espècie *Canis familiaris* que els de l'espècie *Felis catus*, independentment que siguin mascles o femelles. El gènere gramatical femení, quan s'aplica a persones o animals, sí que s'empra només per als individus de sexe femení. Si dic “a mi m'agraden més les goses que les gates” queda claríssim que parle només d'animals de sexe femení

Actualment s'ha posat de moda dir coses com ara “valencians i valencianes”, “treballadors i treballadores”, etc. Diuen que això és “políticament correcte”, expressió que no sé què significa. El que sí que sé és que això és “gramaticalment incorrecte”. La gent associa “gènere gramatical masculí” amb “sexe masculí”, cosa que és totalment falsa. Una cosa són els gèneres gramaticals i una altra cosa ben diferent el sexe de les persones o dels animals. La gent confon els dos conceptes i per això parlen de “violència de gènere” quan haurien de parlar de “violència de sexe” per a expressar la idea que els hòmens actuen violentament contra les dones. Jo, quan sent això de “violència de gènere” sempre se m'acut que el gènere epicé ataca de manera bestial el gènere ambigu.

En fi, espere que puguem continuar dient *tothom* per a referir-nos a totes les persones, siguin mascles o femelles, i no aparega cap il·lumi-

nat que ens diga que cal dir *tothom* i *totadon*.

Una veïna de Balsareny ha de pagar 8.200 euros per falsejar una agressió de l'exmarit

El Jutjat Penal número 1 de Manresa ha condemnat una veïna de Balsareny, Raquel G. G., per denunciar una agressió falsa del seu exmarit, Juli L. S., també veí de la mateixa població.

Josep Sallent / Manresa L'affectat va estar detingut tres dies a la comissaria dels Mossos imputat per un delictes, el de violència en l'àmbit de la llar, del qual ara ha estat definitivament absolt. La jutgessa, Miriam de Rosa Palacio, ha obligat la condemnada a pagar 8.200 euros, 6.000 dels quals com a indemnització i 2.200 euros més de multa. D'altra banda, un altre jutjat, el de primera instància número 2 de Manresa, ha resolt a favor de Juli L. S. la custòdia de les dues filles que tenia en comú amb la seva exesposa condemnada.

Els fets es remunten al 4 de juliol del 2005, quan l'acusada va denunciar davant els Mossos que, el dia abans, s'havia trobat amb el seu exmarit, Juli L. S., el qual l'hauria increpat i l'hauria agredit donant-li puntades de peu i un cop a l'esquena amb un pal. L'episodi hauria tingut lloc a l'eix del Llobregat, on, suposadament, l'agressor hauria fet aturar el cotxe de Raquel G. G., de qui s'havia divorciat, per tal d'agredir-la.

Davant aquest suposat cas de violència masclista, Juli L. S. va estar detingut gairebé 72 hores a la comissaria dels Mossos d'Esquadra fins que va passar a disposició judicial. El jutge, Ramon Landa, com a mesura cautelar, va dictar una ordre d'allunyament de la dona de 300 metres, una distància curta per evitar que

Juli L. S. hagués de marxar de Balsareny.

La investigació policial i tramesa al Jutjat d'Instrucció número 5 de Manresa va revelar que l'agressió havia estat inexistente, ja que els Mossos van comprovar que el presumpte acusat es trobava en un altre lloc acompanyat de molts testimonis en el moment en què, segons la denunciante, van passar els fets. Aleshores, el jutge va obrir diligències per un presumpte delictes d'acusació i denúncia falsa, i el cas va passar a mans del Jutjat Penal número 1 de Manresa. La mateixa acusada, finalment, ha reconegut la realitat dels fets que se li imputaven. La jutgessa l'ha condemnat a una pena de dotze mesos de multa, amb una quota diària de 6 euros (cosa que suma 2.190 euros) i 6.000 euros d'indemnització a l'affectat.

D'altra banda, el jutjat de primera instància número 2 ha resolt a favor de Juli L. S. la custòdia de les dues filles, de 9 i 12 anys, que té en comú amb la condemnada. La sentència, a més, prohibeix la mare a estar mai sola amb les filles, i obliga a estar acompanyada sempre dels dos avis materns.

Un cop conegudes les dues sentències, la mare de Juli L. S., Rosa S., es mostra «molt satisfeta» de la resolució del cas, però recorda amb indignació el dia de la denúncia: «van emmanillar el meu fill i el van tenir detingut tres dies... Realment, teníem molta por, perquè en les denúncies de violència domèstica, sempre es tendeix a creure la denunciante, ja que en la gran majoria de casos les denúncies són certes. Però no aquesta».

[extret de http://www.regio7.cat/secciones/noticia.jsp?pRef=2009012400_3_22918__FET-DIVERS-vena-Balsareny-pagar-8200-euros-falsejar-agressio-lexmarit]

Planeta dóna el Ramon Llull a un alt funcionari espanyol que pronostica la mort del català

El guanyador del premi Ramon Llull de novel·la catalana, l'ambaixador espanyol **Carles Casajua-na** ha declarat avui a TV3 que el futur del català no depèn de “**les autoritats, la immigració o l'enemic exterior**”, sinó únicament dels catalans a títol individual. Segons aquest alt funcionari del govern espanyol, l'allau de televisions en foraster que rebem com a conseqüència de lleis espanyoles,

l'obligatorietat d'aprendre espanyol i d'acatar-lo davant la justícia i la policia, o l'espoliació fiscal que

impedeix una política potent de recuperació del català, no tenen cap mena d'influència sobre la salut del català. I què més! Ja el coneixem, aquest cantet derrotista i d'autoinculpació que promouen agents botiflers a sou d'Espanya com el tal Casajua. El tenim tan i tan sentit que ja ens entra per una orel·la i ens surt per l'altra.

lobbyperlaindependencia.org

Cuina

Macarrons a la cassola

Ingredients:

Una mica de carn variada (costella de porc, cansalada viada, guatlla, etc.), macarrons, ceba, tomàquet madur, bolets secs (ceps, cama-secs, etc.) sal, pebre negre, nou moscada, formatge per rallar (parmesà o maonès), oli i aigua.

Preparació:

En una cassola ampla i no gaire fonda, amb oli i un pessic de sal, es fregeix el tall, fins que sigui ros. Llavors, s'hi afegeix la ceba picada, que també es deixa fer rossa. Mentre, s'escalfa l'aigua per als macarrons. Quan la ceba sigui rossa, s'hi tira el tomàquet trinxat i es deixa coure lentament. Quan sigui ben cuit, s'hi tira l'aigua, els bolets (si tenien terra, se'ls tallen les cues per eliminar-la i es bufen bé), sal, pebre negre, una mica de nou moscada i, quan l'aigua bulli fort, els macarrons. Es va remenant de tant en tant, per a que no s'agafi la pasta, fins que els macarrons són cuits i el suc ha quedat bastant reduït. Llavors, es retira la cassola del foc, es cobreix la pasta amb formatge ratllat i es gratina. Quan el formatge té color, es serveix.

Llenties a la cassola

Ingredients:

Llenties, costella de porc, ceba, tomàquet, nou moscada, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es remullen les llenties durant 24 hores. Es posa aigua a bullir i es fregeix, en una cassola amb oli i un pessic de sal, la costella de porc. Quan és rossa, s'hi tira la ceba picada ben fina i es deixa enrossir. Quan la ceba tingui color, s'hi posa el tomàquet ratllat i es deixa coure, amb el foc més baix, fins que sigui fet el sofregit. Llavors s'hi posa una mica d'aigua bullint, les llenties, la sal i un polset de nou moscada. Quan les llenties són cuites, es serveix (remullades, es couen de seguida). Cal que no hi quedi aigua, quasi.

Besuc al forn

Ingredients:

Un besuc de quilo i mig; millor si és besuc de la taca; 250 gr. de tomaca, 250 gr. de ceba, 250 gr. de creïlles, 1 llima, llorer, alls i oli.

Preparació:

Cal netejar bé el besuc d'escates, ganyes i ventresca. En estar net, en el lloc de la ventresca hi posarem dos alls, un parell de fulles de llorer i un pessic de sal. Amb la creïlla i la ceba trossegades, hi farem un llit que es posarà dins d'una cassola d'obra. Damunt es posarà el besuc, al qual se li hauran fet tres talls diagonals, i en cadascú d'ells s'introduirà una rodanxa de llima. El besuc serà ruixat amb oli i sal, i el voltarem de trossos de creïlla, ceba i miquetes de llorer. Es fica al forn, a foc suau, deixant-lo coure una hora aproximadament.

Faves i pèsols ofegats

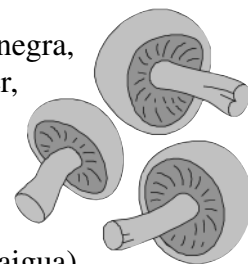
Ingredients:

Faves i/o pèsols, llom, botifarra crua, botifarra negra, cansalada viada, ceba, un brot de menta, llorer, sal, oli, vi blanc i absenta.

Preparació:

Es fregeixen a la cassola (va molt bé una cassola de ferro colat, amb la tapa que pot contenir aigua), amb un raig d'oli i un pessic de sal, el llom, la botifarra crua i la cansalada, tallades a daus. Quan sigui ros, s'hi afegeix una ceba petita, tallada pel llarg i es deixa enrossir, també.

Quan tot és ros, es posa el foc al mínim (un fogó petit, sinó s'agafaria) i s'hi afegeixen les faves, els pèsols, el brot de menta, el llorer, la botifarra negra, tallada a daus, un raig de vi blanc, un rajolí d'absenta i un bon pessic de sal. Es tapa la cassola i s'omple la tapadora d'aigua. Es deixen ofegar el mínim imprescindible i es serveixen de seguida.

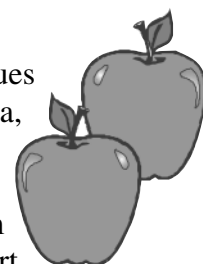
Galls a la taronja

Ingredients:

Tres galls grans, suc de llima, un parell de taronges, sal i pebre-negre, 50 gr. de mantega de vaca, salsa maonesa, unes quantes anxoves i pebre-roig.

Preparació:

Net el peix, sense pell ni espines, el farem a llenques primes i el ruixarem amb suc de llimó i de taronja, l'adobarem amb sal, pebre-negre i un poc de corfa de taronja ratllada i el col·locarem en una plàtera refractària pintada amb mantega de vaca. Ficarem els galls al forn a mitjana temperatura durant un quart d'hora. Ja fora del forn, els deixarem refredar, els escamparem per damunt la salsa maonesa i els guarnirem amb olives sense pinyol o farcides de pimentó, mitges rodanxes de taronja i les anxoves.

Galtes de porc a l'empordanesa

4 persones. 1 hora i 30 minuts

Ingredients: 4 galtes de porc, 3 carxofes, 200 g. de pastanagues, 1 culleradeta de sucre i oli **Salsa:** 1 ceba, 3 tomates madures, 1,5 dl. de vi negre, 1/4 L de brou, 25 g. de pernil del país, 1 fulla de llorer, sal i pebre. **Picada:** 25 g. d'ametlles torrades, 1 all, julivert i sal

Preparació:

1. Escalfeu oli en una cassola, assaoneu els trossos de carn i daureu-los per ambdós costats. Retireu-los de la cassola i reserveu-los.
2. En el mateix oli, sofregiu la ceba picada petita, afegiu-hi el pernil del país tallat petit i les tomates prèviament escaldades, un cop retirades la pell i les llavors i picades. Després ruixeu-ho amb el vi i deixeu evaporar.
3. Piqueu en el morter les ametlles, l'all i julivert, diluiu-ho amb una mica de brou i agregueu aquesta picada a la salsa. Poseu altra vegada la carn a la cassola, afegiu-hi la fulla de llorer i el brou que ha quedat, coeu al forn, tapat, uns 30 minuts.
4. Traieu les fulles més gruixudes de les carxofes, talleu-les per la meitat i coeu-les en aigua i sal durant 20 minuts. Escorreu-les, passeu-les per farina i fregiu-les en oli roent.
5. Raspeu les pastanagues, talleu-les a trossos allargats i coeu-les amb una mica d'aigua i una culleradeta de sucre, deixeu-les coure tapades, lentament, fins que siguin ben tendres. Afegiu-les després al guisat. Abans de finalitzar la cocció de la carn, afegiu també les carxofes i deixeu coure 5 minuts més. Serviu en la cassola.

Poesia

Parlem clar de Lluçmajor

CLIMENT GARAU I SALVÀ

La tristor del silenci

Avui no canta el pardal,
avui no canta ni vola.
Què li deu passar al moixó
que a trenc d'alba ens alegrava,
molt engrescat, traient pit
quan s'acabava la nit?

Ens entristeix veure'l trist,
no ens hi té acostumats;
arrupit, enyorat, aclaparat,
tremolós, fa molta pena.
No fa vols per la carena,
com si el món, s'hagués parat.

I la bonica pardala,
amb qui a l'arbre festejava
acaronant-se amb les ales?
No se la veu a la branca.
Serà per això que no vola?
Serà per això que no canta?

Valentí Belmonte i Tàpies

Lluçmajor com has tornat
amb tantes de exigències,
a tot apliques sentències,
no fas més que desbarats.
Aquest *mando* que hi ha estat,
tot ho ha duit a sa ruïna,
a sa persona vigila,
a s'euró que ha suat.

Serà com aquell que hi hagué,
que robà a crema roba,
ara Lluçmajor se troba,
no li queda cap doblar.
Amb tants de lladres que te
que mengen sa sopa boba
es dematí una estona,
només embrutant paper.

Cada batle nou que ha entrat
ha augmentat sa plantilla,
no mira s'economia,
afageix en es banyat,
per tal motiu ha pujat,
ses nostres contribucions
cerquen escurar racons,
d'un modo ben descarat.

Un moment arribarà,
que sa gent ben apurada,
dirà: de pagar ja basta,
ses finques entregará,
feina no se'n trobarà,
serà una mala anyada,
fent voltes sa gent per plaça,
com temps llunyà va s'usar.

Aquell benestar ha duit,
a sa gent que ha comandat,
a lo únic que ha anat
és a no fer cap descuit.
Tots els gastos cap amunt,
per poder pagar es lladrots,
a sa gent fan perdre es jocs,
en que s'enfadi i bramul.

Si qualque feina han manada
ja se podran preparar
un any se retardarà,
per sa suma esser cobrada,
fan una grossa trullada,
de gastos acumulats.
Es ritme que han agafat,
cada any fa sa liquidada.

Salut

Història de la Salut Pública

La salut pública com a ciència a penes té poc més d'un segle d'existència, però manifestacions de l'instint de conservació de la salut dels pobles existeix des dels començaments de la història de la humanitat. No obstant la inclusió de la restauració de la salut és una adquisició relativament recent.

Els egipcis, segons Heròdot, eren el més higiènic dels pobles. Practicaven la higiene personal, coneixien gran nombre de fórmules farmacèutiques, construïen dipòsits d'argila per a les aigües de beguda i canals de desàigu per a les aigües residuals.

Els hebreus van portar encara més lluny les pràctiques higièniques, en incloure en la llei mosaica, considerada com el primer codi d'higiene escrit, el Levític datada en 1500 anys a.C. En aquest codi es descriu

com ha de ser la neteja personal, les latrines, la higiene de la maternitat, la higiene dels aliments, la protecció de l'aigua...

La civilització grega presta més atenció a la neteja personal, a l'exercici físic i a les dietes alimentàries que als problemes del sanejament del medi.

L'imperi romà és famós per les seues activitats als camps de la higiene personal amb la construcció de banys públics i de l'enginyeria sanitària amb la construcció d'aqüeductes.

A Amèrica, la civilització Tehotihuacana va comptar amb grans obres que li permetien portar aigua neta a la ciutat, així com de desfer-se d'aigua bruta. El mateix succeeix en la cultura Asteca. Aquesta última es crea en illots dins d'un gran llac, per la qual cosa desenvolupa diverses mesures per a evitar la

seua contaminació. Es diu que els Asteques van aprendre a viure amb el llac, mentre que els conquistadors espanyols, van voler viure contra el llac havent de patir constants inundacions (algunes que van durar anys) i van fer del vell i net Tenochtitlan una de les ciutats més brutes del món.

En la edat mitjana, presidida pel cristianisme, es va produir una reacció contrària a tot el que recordava a l'imperi romà i al paganisme. El menyspreu del mundà i la "mortificació de la carn" van passar a ser les normes preferides de conducta, per la qual cosa el descuit de la higiene personal i del sanejament públic va arribar fins a tal punt que junt amb els moviments migratoris bèl·lics i els baixos nivells socioeconòmics, es van produir les grans epidèmies de la humanitat. La lepra es va aconseguir eradicar d'Europa amb la marginació i l'extermini dels leprosos. Respecte a la pesta bubònica es van establir mesures de quar-

antena als ports marítims i cordons sanitaris en terra.

En el segle XIX va haver-hi un desenvolupament considerable de la Salut Pública a Europa i als Estats Units. A Anglaterra Edwin Chadwick va impulsar les Lleis de Salut Pública que contemplaven un conjunt de mesures per a la sanitat, sobretot a les ciutats industrials. Amb aqueixes mesures es va aconseguir reduir la mortalitat per algunes de les malalties infeccioses que assetjaven a la població treballadora que vivia en pessimes condicions i d'insalubritat. Destaquen també els treballs de W. Farr, qui en polèmica amb Chadwick assenyalava que les condicions de salut dels treballadors es devien a l'excés de treball que els matava d'inanició. A Alemanya Rudolf Virchow, una gran patòleg de l'època, a l'abric de les revolucions de 1848 assenyalava que "la política és medicina en gran escala", mostrant amb això que les transformacions sociopolítiques

podien generar millors condicions per als treballadors i amb això s'aconseguiria millorar la situació de salut.

A mitjans del segle XIX quasi tots els metges sostenien que les malalties es produïen per brutícies de les quals emanaven miasmes que portaven la malaltia a les persones. Un altre grup de metges, els contagiacionistes, sostenien que la malaltia passava d'una persona malalta a altres sanes per contagi de possibles microorganismes. Els treballs de Koch van acabar donant la raó als segons i es va obrir una època de "caçadors de microbis". Temporalment l'atenció es va centrar en microorganismes específics i la salut pública dirigida a combatre les brutícies (aigua potable, drenatges, reglamentació d'enterraments i rastres, etc.) passà a segon pla, per a ressorgir de forma més madura (tenint en compte els microorganismes) durant el segle XX.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENTFIAT. Venda i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

BORSA IMMOBILIÀRIA

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALA

GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRANVIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a

Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiliarbona.com.

NOVA PROMOCIO A S'ARENAL 19 vivendes, 3 locals, 36 aparcaments al carrer Bartomeu Calafell, cantonada Cannes. PROMOCIONES@RUSTIC-CALVIA.jazztel.es 971 450 470

Cerc casa per llogar a Sant Joan. 971 586 177

BOTIGUES I MAGATZEMS

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

CAN FESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

CIÈNCIES OCULTES

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desenbruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ, ELECTRICITAT I FONTANERIA

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES

Andreu S. Barceló Vicens

C/. Joan Coll, 1
Telèf. 971 630 166
Mòbil 608 172 313
E-mail: fornaltuxelectrik@terra.es
07109 FORNALUTX (Mallorca)

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, canvis de tensió, urgències. carlosdamonte@yahoo.es 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS SOLER. Calefacció, aire condicionat, termòs, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS I M Professionals en construcció. Banys, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2

Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sóller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltàiques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluc, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel. 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satel·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom DNI

Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

NUEVA PROMOCIÓN EN EL ARENAL

(19 viviendas, 3 locales, 36 aparcamientos)

C/ Bartolomé Calafell Esq. Cannes

CARACTERÍSTICAS

- Viviendas de 1, 2, y 3 habitaciones.
- Desde 50 m2 hasta 90 m2 + terrazas y balcones.
- Amplias terrazas en 1ª planta y áticos.
- Aparcamiento y trastero opcional.
- Fácil acceso desde autopista.
- A 200mts de la playa.
- Materiales 1ª calidad.

PRECIOS Y FORMAS DE PAGO ORIENTATIVAS

- Viviendas de 1 hab. con terraza 170.000€
- Viviendas de 2 hab. con terraza 205.000€
- Locales y aparcamientos - consultar.
- Financiación actual concedida del 90% a 30 años. (Euribor + 1%)
- Entrada 3.000€
- Pagos mensuales a convenir durante las obras.
- Entrega aprox. Mayo 2009.

RC RUSTIC CALVIA, S.L.
PROMOCIONES CONSTRUCCIONES
Paseo Marítimo, 16 - Palma

INFORMACIÓN 609 331 786 / 971 450 470
Y VENTAS: PROMOCIONES@RUSTICCALVIA.jazztel.es

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

JOANASEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demanau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ. Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirruïnes... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANARROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

PERSONALS

TOTEN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. Si cerca feina telefoni al 669 125 135 www.centrodeeleccion.com 971 754 916

PRODUCTES ECOLÒGICS

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a celiacs. Bernat Vidal i Tomàs, 23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560

631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CANBATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Llucmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estudi geobiològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divenres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana.

Ctra. Palma - Manacor, Km. 41
Tels. 56 00 73 - 56 06 46

RESTAURANTE
EL CRUCE

VILAFRANCA

Sopars d'empresa. 971 561 056
LIZARRAN.. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. Alacarta i tapes. Fra Juníper Serra, 14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló, 59 Ciutat. 971 455 785
RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noces, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent, 5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria, 12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major, 19 Sa Pobla. 971 540 005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Resrvau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CASA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANTS A RESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala

Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SACOMUNA Menú i 7 eurons, a la carta 12 eurons de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEP SERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euróns de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 eurons. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzineria. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CANA TERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzineria. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CASTEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBÀ. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gambas s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats

per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÉS. Complements de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

ESCULTURA EN FERRO. T'ensenyaré a treballar i emmotllar el ferro, utilitzant eines ancestrals per fabricar les teves escultures. Sentiràs en les teves mans el canvis de temperatura i textura que te el ferro convertint-lo en art. 610 448 212 www.damiart.blogspot.com

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Men-

Fa 2 mesos que en David Nigorra ha obert la botiga taller Art Funerari al carrer dels Ocells, 36 de Ciutat. Hi podeu trobar làpides i tota classe d'ornamentació per a cementeris. 971 451 712

estrals, 20. 971 520 349 veterinary@cvsineu.com

MANEU MATIES. Manteniment de jardins i piscines. Reparacions de fontaneria i electricitat. Neteja de cases, xalets, oficines, comunitats. Venta de llenya, neteja de corrals, finals d'obres... a tota la illa. 659 543 938

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, aranjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

INDUSTRIA DE L'EMBALLATGE. Cartonatges Guilla. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

METALÚRGIQUES MARTINEZ I FILLS. Tota classe de feines en diferents metalls. Gremi de Tintorers, 16. Polígon de Son

Castelló. Tel. 971 430 156

FORCAT Netejes forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ESCOLA DE VOLES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euros. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel.

971 850 847

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSADEDOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuidor de matalassos Delanubi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICAMANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

ÒPTICA SANTAPONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

TOLDOS S'ARENAL. Tota

classe d'envelats. Sant Cristòfor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971 525 465 - 658 970 701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

VENDES

Venc piano quasi nou per 3.000 euros. 971 530 616

Es regalen canets de mare ratiera. 667 584 686

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**